

Dziennik Urzędowy L 84

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

23 marca 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 469/2006 z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 470/2006 z dnia 22 marca 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1063/2005 w zakresie ilości objętej stałym przetargiem na wywóz pszenicy zwyczajnej znajdującej się w posiadaniu czeskiej agencji interwencyjnej 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 471/2006 z dnia 22 marca 2006 r. wprowadzające na rok 2006 odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1445/95 w zakresie dat wydawania pozwoleń na wywóz w sektorze wołowiny i cielęciny 4

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 472/2006 z dnia 22 marca 2006 r. wprowadzające odstępstwo na 2006 r. od rozporządzenia (WE) nr 1518/2003 w odniesieniu do terminów wydawania pozwoleń na wywóz w sektorze wieprzowiny 6

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 473/2006 z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ 8

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 474/2006 z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy wykaz przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ 14

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 475/2006 z dnia 22 marca 2006 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz cukru trzcinowego w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i porozumień preferencyjnych 29

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 476/2006 z dnia 21 marca 2006 r. ustanawiające wartości jednostkowe w celu określenia wartości celnej niektórych łatwo psujących się towarów 31

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Komisja

2006/237/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z 22 czerwca 2005 r. dotycząca subwencji przedstawionych do realizacji przez Niderlandy na rzecz AVR wykorzystywanych przy unieszkodliwianiu odpadów niebezpiecznych** (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 1789) ⁽¹⁾ 37

Sprostowania

- ★ **Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2032/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu prac określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 1896/2000 (Dz.U. L 307 z 24.11.2003)** 60
- ★ **Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1048/2005 z dnia 13 czerwca 2005 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2032/2003 w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu prac określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 178 z 9.7.2005)** 61

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 469/2006

z dnia 22 marca 2006 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 23 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	94,2
	204	53,3
	212	102,0
	624	101,8
	999	87,8
0707 00 05	052	134,8
	999	134,8
0709 10 00	624	103,6
	999	103,6
0709 90 70	052	110,8
	204	48,5
	999	79,7
0805 10 20	052	71,7
	204	42,8
	212	53,8
	220	43,2
	400	60,8
	448	37,8
	624	57,1
0805 50 10	999	52,5
	052	42,2
	624	73,8
0808 10 80	999	58,0
	388	77,0
	400	121,8
	404	103,9
	508	82,7
	512	84,8
	524	62,5
	528	88,1
	720	82,6
0808 20 50	999	87,9
	388	80,8
	512	73,3
	524	58,2
	528	83,8
	720	122,5
	999	83,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 470/2006**z dnia 22 marca 2006 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1063/2005 w zakresie ilości objętej stałym przetargiem na wywóz pszenicy zwyczajnej znajdującej się w posiadaniu czeskiej agencji interwencyjnej**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1063/2005 ⁽²⁾ ogłoszono stały przetarg na wywóz 275 911 ton pszenicy znajdującej się w posiadaniu czeskiej agencji interwencyjnej.
- (2) Republika Czeska poinformowała Komisję o zamiarze przystąpienia jej agencji interwencyjnej do zwiększenia o 120 000 ton ilości zgłoszonej do przetargu na wywóz. Mając na uwadze dostępne ilości oraz sytuację na rynku, należy przychylnie ustosunkować się do wniosku Republiki Czeskiej.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1063/2005.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 2 rozporządzenia (WE) nr 1063/2005 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 2

Przetarg obejmuje maksymalną ilość 395 911 ton pszenicy zwyczajnej do wywozu do wszystkich państw trzecich, z wyjątkiem Albanii, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Bośni i Hercegowiny, Bułgarii, Chorwacji, Liechtensteinu, Rumunii, Serbii i Czarnogóry (*) oraz Szwajcarii.

(*) Wraz z Kosowem, zgodnie z określeniem zawartym w rezolucji nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych z dnia 10 czerwca 1999 r.”.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 174 z 7.7.2005, str. 36. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1535/2005 (Dz.U. L 247 z 23.9.2005, str. 3).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 471/2006**z dnia 22 marca 2006 r.****wprowadzające na rok 2006 odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1445/95 w zakresie dat wydawania pozwoleń na wywóz w sektorze wołowiny i cielęciny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny⁽¹⁾, w szczególności jego art. 29 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1445/95 z dnia 26 czerwca 1995 r. w sprawie zasad stosowania pozwoleń na przywóz i na wywóz w sektorze wołowiny i cielęciny oraz uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2377/80⁽²⁾ przewiduje, że pozwolenia na wywóz wydaje się piątego dnia roboczego następującego po dniu, w którym wniosek został złożony, pod warunkiem że w tym okresie Komisja nie podjęła żadnych działań specjalnych.
- (2) Z uwagi na dni wolne w 2006 r. oraz nieregularne ukazywanie się *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* w tym czasie, wspomniany wyżej okres pięciu dni roboczych będzie zbyt krótki, by zapewnić właściwe zarządzanie rynkiem, i z tego powodu powinien zostać przedłużony.

- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1445/95, w roku 2006 pozwolenia, o które złożono wnioski w okresach wskazanych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, będą wydawane w terminach podanych w tym Załączniku.

Odstępstwo stosuje się pod warunkiem, że przed upływem terminu wydawania pozwoleń nie zostały podjęte żadne działania specjalne wymienione w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1445/95.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 143 z 27.6.1995, str. 35. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1118/2004 (Dz.U. L 217 z 17.6.2004, str. 10).

ZAŁĄCZNIK

Okres składania wniosków o pozwolenia	Data wystawienia
od 10 do 13 kwietnia 2006 r.	21 kwietnia 2006 r.
od 22 do 24 maja 2006 r.	1 czerwca 2006 r.
od 17 do 18 lipca 2006 r.	26 lipca 2006 r.
od 30 do 31 października 2006 r.	8 listopada 2006 r.
21 grudnia 2006 r.	29 grudnia 2006 r.
od 28 do 29 grudnia 2006 r.	8 stycznia 2007 r.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 472/2006**z dnia 22 marca 2006 r.****wprowadzające odstępstwo na 2006 r. od rozporządzenia (WE) nr 1518/2003 w odniesieniu do terminów wydawania pozwoleń na wywóz w sektorze wieprzowiny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 3 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1518/2003 z dnia 28 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wprowadzania w życie systemu pozwoleń na wywóz w sektorze wieprzowiny ⁽²⁾ przewiduje, że pozwolenia na wywóz wydaje się w środę następującą po tygodniu, w którym składa się wnioski o pozwolenie, jeżeli w tym czasie Komisja nie podjęła żadnych szczególnych środków.
- (2) Biorąc pod uwagę dni świąteczne w 2006 r. i nieregularną publikację *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* w tych dniach, okres czasu między złożeniem wniosków a dniem wydawania pozwoleń jest zbyt krótki,

aby zapewnić właściwe zarządzanie rynkiem. Należy zatem wspomniany okres przedłużyć.

- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1518/2003, w roku 2006 pozwolenia wydaje się w terminach wskazanych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze odstępstwo ma zastosowanie, jeżeli przed wymienionymi terminami wydawania pozwoleń nie zostały podjęte żadne szczególne środki, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1518/2003.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 217 z 29.8.2003, str. 35. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1361/2004 (Dz.U. L 253 z 29.7.2004, str. 9).

ZAŁĄCZNIK

Okres składania wniosków o pozwolenia	Terminy wydawania
od 10 do 14 kwietnia 2006 r.	20 kwietnia 2006 r.
od 24 do 28 kwietnia 2006 r.	4 maja 2006 r.
od 1 do 5 maja 2006 r.	11 maja 2006 r.
od 29 maja do 2 czerwca 2006 r.	8 czerwca 2006 r.
od 7 do 11 sierpnia 2006 r.	17 sierpnia 2006 r.
od 23 do 27 października 2006 r.	3 listopada 2006 r.
od 18 do 22 grudnia 2006 r.	28 grudnia 2006 r.
od 25 do 29 grudnia 2006 r.	5 stycznia 2007 r.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 473/2006**z dnia 22 marca 2006 r.****ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty i informowania pasażerów korzystających z transportu lotniczego o tożsamości przewoźnika lotniczego wykonującego przewóz oraz uchylające art. 9 dyrektywy 2004/36/WE⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”), w szczególności jego art. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozdział II rozporządzenia podstawowego określa procedury uaktualniania wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty, jak również procedury zezwalające państwom członkowskim na przyjęcie w niektórych okolicznościach środków wyjątkowych nakładających zakaz wykonywania przewozów na ich terytorium.
- (2) Należy przyjąć pewne środki wykonawcze w celu wprowadzenia szczegółowych przepisów w odniesieniu do tych procedur.
- (3) W szczególności należy określić, jakie informacje państwo członkowskie powinno dostarczyć przy składaniu wniosku o przyjęcie przez Komisję decyzji zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w celu uaktualnienia wykazu poprzez nałożenie nowego zakazu wykonywania przewozów, zniesienie istniejącego zakazu lub zmianę warunków towarzyszących.
- (4) Należy określić warunki korzystania z prawa do obrony przez przewoźników podlegających decyzjom przyjętym przez Komisję w celu uaktualnienia wykazu wspólnotowego.
- (5) W odniesieniu do uaktualniania wykazu rozporządzenie podstawowe wymaga, aby Komisja uwzględniła w należyty sposób potrzebę szybkiego podejmowania decyzji oraz, tam gdzie jest to wskazane, przewidziała możliwość zastosowania procedury dla pilnych przypadków.

(6) Komisja powinna otrzymać stosowne informacje o wszelkich zakazach wykonywania przewozów nałożonych przez państwa członkowskie w ramach środków wyjątkowych zgodnie z art. 6 ust. 1 i 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

(7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Bezpieczeństwa Lotniczego⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Przedmiot**

Niniejsze rozporządzenie określa szczegółowe przepisy w odniesieniu do procedur określonych w rozdziale II rozporządzenia podstawowego.

Artykuł 2**Wnioski państw członkowskich o uaktualnienie wykazu wspólnotowego**

1. Państwo członkowskie, które zwraca się do Komisji z wnioskiem o uaktualnienie wykazu wspólnotowego zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, przekazuje Komisji informacje określone w załączniku A do niniejszego rozporządzenia.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, przesyłane są na piśmie do Sekretariatu Generalnego Komisji. Dodatkowo, informacje określone w załączniku A przekazywane są jednocześnie w formie elektronicznej do właściwych służb Dyrekcji Generalnej ds. Energii i Transportu. Jeżeli odpowiednia procedura elektroniczna nie jest dostępna, informacje te są przekazywane za pomocą najszybszych możliwych środków alternatywnych.

3. Komisja przekazuje informacje pozostałym państwom członkowskim poprzez ich przedstawicieli w Komitecie ds. Bezpieczeństwa Lotniczego, zgodnie z procedurami określonymi w przepisach wewnętrznych Komitetu, oraz informuje Europejską Agencję Bezpieczeństwa Transportu Lotniczego.

⁽²⁾ Ustanowiony na mocy art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3922/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (Dz.U. L 373 z 31.12.1991, str. 4).

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 27.12.2005, str. 15.

Artykuł 3

Wspólna konsultacja z organami odpowiedzialnymi za nadzór regulacyjny nad danym przewoźnikiem lotniczym

1. Państwo członkowskie, które rozważa zwrócenie się do Komisji zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zaprasza Komisję i pozostałe państwa członkowskie do udziału we wszelkich konsultacjach z organami odpowiedzialnymi za nadzór regulacyjny nad danym przewoźnikiem lotniczym.

2. Przyjęcie decyzji określonych w art. 4 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego poprzedza się, tam gdzie jest to stosowne i możliwe, konsultacjami z organami odpowiedzialnymi za nadzór regulacyjny nad danym przewoźnikiem lotniczym. W miarę możliwości konsultacje przeprowadzane są wspólnie przez Komisję i państwa członkowskie.

3. W pilnych przypadkach konsultacje mogą być przeprowadzane po przyjęciu decyzji określonych w ust. 2. W takim przypadku zainteresowany organ jest powiadamiany, że ma zostać przyjęta decyzja na mocy art. 4 ust. 2 lub art. 5 ust. 1.

4. Wspólne konsultacje mogą być przeprowadzane korespondencyjnie oraz, jeśli jest to stosowne, odbywać się podczas wizyt na miejscu w celu zebrania dowodów.

Artykuł 4

Skorzystanie przez przewoźnika z prawa do obrony

1. Rozważając przyjęcie decyzji zgodnie z art. 4 ust. 2 lub art. 5 rozporządzenia podstawowego, Komisja ujawnia zainteresowanemu przewoźnikom lotniczym istotne fakty i okoliczności stanowiące podstawę takiej decyzji. Dany przewoźnik ma możliwość przedłożenia Komisji pisemnych komentarzy w ciągu 10 dni roboczych od dnia ujawnienia wspomnianych informacji.

2. Komisja przekazuje informacje pozostałym państwom członkowskim poprzez ich przedstawicieli w Komitecie ds. Bezpieczeństwa Lotniczego zgodnie z procedurami określonymi w przepisach wewnętrznych Komitetu. Zezwala się, aby dany przewoźnik przedstawił swoje stanowisko ustnie przed podjęciem decyzji, o ile wystąpi on z takim wnioskiem. W stosownych przypadkach prezentacja ustna powinna zostać dokonana przed Komitetem ds. Bezpieczeństwa Lotniczego. Podczas przesłuchania przewoźnika lotniczego, który wystąpi ze stosownym wnioskiem, może być wspierany przez organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad nim.

3. W pilnych przypadkach Komisja nie musi spełnić wymagań ust. 1 przed przyjęciem środka tymczasowego zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

4. Po przyjęciu przez Komisję decyzji zgodnie z art. 4 ust. 5 lub art. 5 rozporządzenia podstawowego natychmiast informuje ona o tym fakcie danego przewoźnika lotniczego i organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad nim.

Artykuł 5

Egzekwowanie przepisów

Państwa członkowskie informują Komisję o podjęciu wszelkich środków wdrażających decyzje przyjęte przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 2 lub art. 5 rozporządzenia podstawowego.

Artykuł 6

Środki wyjątkowe przyjmowane przez państwa członkowskie

1. Państwo członkowskie, które nakłada na przewoźnika lotniczego zakaz wykonywania przewozów na jego terytorium ze skutkiem natychmiastowym, dozwolony przez art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, natychmiast informuje o tym fakcie Komisję i przekazuje informacje opisane w załączniku B.

2. Państwo członkowskie, które utrzymuje lub nakłada na przewoźnika lotniczego zakaz wykonywania przewozów na jego terytorium, dozwolony przez art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, natychmiast informuje o tym fakcie Komisję i przekazuje informacje opisane w załączniku C.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, kieruje się na piśmie do Sekretariatu Generalnego Komisji. Dodatkowo, informacje określone w załączniku B lub C przekazywane są jednocześnie w formie elektronicznej do właściwych służb Dyrekcji Generalnej ds. Energii i Transportu. Jeżeli odpowiednia procedura elektroniczna nie jest dostępna, informacje te są przekazywane za pomocą najszybszych możliwych środków alternatywnych.

4. Komisja przekazuje informacje pozostałym państwom członkowskim poprzez ich przedstawicieli w Komitecie ds. Bezpieczeństwa Lotniczego zgodnie z procedurami określonymi w przepisach wewnętrznych Komitetu.

*Artykuł 7***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Jacques BARROT
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Informacje przekazywane przez państwo członkowskie składające wniosek zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

Państwo członkowskie, które zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego składa wniosek o uaktualnienie wykazu wspólnotowego, przedstawia Komisji następujące informacje:

Państwo członkowskie składające wniosek

- Nazwisko i funkcja osoby kontaktowej.
- Adres e-mail lub telefon osoby kontaktowej.

Przewoźnik/przewoźnicy i samoloty

- Zainteresowani przewoźnicy, łącznie z nazwą osoby prawnej (wskazaną w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) lub jego odpowiedniku), nazwą handlową (w przypadku różnic), numerem AOC (o ile jest dostępny), numerem linii lotniczych ICAO (o ile jest znany) oraz szczegółowymi danymi teledresowymi.
- Nazwa i szczegółowe dane teledresowe organu lub organów odpowiedzialnych za nadzór regulacyjny nad danym przewoźnikiem lotniczym.
- Szczegółowe informacje dotyczące rodzaju samolotu, państwa, w którym dokonano rejestracji, numeru rejestracyjnego oraz, jeżeli jest dostępny, numeru seryjnego danego samolotu.

Decyzja, której dotyczy wniosek

- Rodzaj decyzji: nałożenie zakazu wykonywania przewozów, zniesienie zakazu wykonywania przewozów lub zmiana jego warunków.
- Zakres decyzji (określony przewoźnik/przewoźnicy lub wszyscy przewoźnicy podlegający danemu organowi nadzorującemu, określone samoloty lub rodzaje samolotów).

Wniosek o nałożenie zakazu wykonywania przewozów

- Szczegółowy opis zagrożenia bezpieczeństwa (np. wyniki inspekcji), które stanowi podstawę wniosku o całkowity lub częściowy zakaz (odnoszący się w odpowiedniej kolejności do wszystkich istotnych wspólnych kryteriów wymienionych w Załączniku do rozporządzenia podstawowego).
- Ogólny opis warunków, których spełnienie pozwoli na zniesienie/odstąpienie od stosowania przedmiotowego zakazu, stanowiący podstawę przygotowania planu działań naprawczych skonsultowanego z organem lub organami odpowiedzialnymi za nadzór regulacyjny nad danym przewoźnikiem lotniczym.

Wniosek o zniesienie zakazu wykonywania przewozów lub zmianę załączonych warunków

- Data przyjęcia i szczegółowe informacje dotyczące uzgodnionego planu działań naprawczych, w stosownych przypadkach.
- Dowody spełnienia warunków uzgodnionego planu działań naprawczych, w stosownych przypadkach.
- Wyrażnie pisemne potwierdzenie organu lub organów odpowiedzialnych za nadzór regulacyjny nad danym przewoźnikiem lotniczym, że uzgodniony plan działań naprawczych został wdrożony.

Podanie do wiadomości

- Informacja, czy państwo członkowskie podało swój wniosek do wiadomości publicznej.
-

ZAŁĄCZNIK B

Przekazanie przez państwo członkowskie informacji o podjęciu środków wyjątkowych zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w celu nałożenia zakazu wykonywania przewozów na jego terytorium

Państwo członkowskie, które informuje, że nałożyło na przewoźnika lotniczego zakaz wykonywania przewozów na jego terytorium zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dostarcza Komisji następujące informacje:

Państwo członkowskie składające wniosek

- Nazwisko i funkcja osoby kontaktowej.
- Adres e-mail lub telefon osoby kontaktowej.

Przewoźnik/przewoźnicy i samoloty

- Zainteresowani przewoźnicy, łącznie z nazwą osoby prawnej (wskazaną w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) lub jego odpowiedniku), nazwą handlową (w przypadku różnic), numerem AOC (o ile jest dostępny), numerem linii lotniczych ICAO (o ile jest znany) oraz szczegółowymi danymi teled adresowymi.
- Nazwa i szczegółowe dane teled adresowe organu lub organów odpowiedzialnych za nadzór regulacyjny nad danym przewoźnikiem lotniczym.
- Szczegółowe informacje dotyczące rodzaju samolotu, państwa, w którym dokonano rejestracji, numeru rejestracyjnego oraz numeru seryjnego danego samolotu, o ile jest dostępny.

Decyzja

- Data, czas i okres ważności decyzji.
- Opis decyzji o odrzuceniu, zawieszeniu, cofnięciu lub narzuceniu ograniczeń w zezwoleniu na prowadzenie działalności lub zezwoleniu technicznym.
- Zakres decyzji (określony przewoźnik/przewoźnicy lub wszyscy przewoźnicy podlegający danemu organowi nadzorującemu, określone samoloty lub rodzaje samolotów).
- Opis warunków zezwalających państwu udzielającemu zezwolenia na prowadzenie działalności lub zezwolenia technicznego na jego odrzucenie, zawieszenie lub cofnięcie, lub na zniesienie/zaniechanie ograniczeń.

Zagrożenie bezpieczeństwa

- Szczegółowy opis zagrożenia bezpieczeństwa (np. wyniki inspekcji), które stanowi podstawę decyzji o całkowitym lub częściowym zakazie (odnoszący się w odpowiedniej kolejności do wszystkich istotnych wspólnych kryteriów wymienionych w Załączniku do rozporządzenia podstawowego).

Podanie do wiadomości

- Informacja, czy państwo członkowskie podało swój zakaz do wiadomości publicznej.
-

ZAŁĄCZNIK C

Przekazanie przez państwo członkowskie informacji o podjęciu środków wyjątkowych, dozwolonych przez art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w celu utrzymania lub nałożenia zakazu wykonywania przewozów na jego terytorium, w przypadku gdy Komisja podjęła decyzję o niewłączeniu podobnych środków do wykazu wspólnotowego

Państwo członkowskie, które poinformowało, że utrzymuje lub nałożyło na przewoźnika lotniczego zakaz wykonywania przewozów na jego terytorium, na co zezwala art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, dostarcza Komisji następujące informacje:

Państwo członkowskie składające wniosek

- Nazwisko i funkcja osoby kontaktowej.
- Adres e-mail lub telefon osoby kontaktowej.

Przewoźnik/przewoźnicy i samoloty

- Zainteresowani przewoźnicy, łącznie z nazwą osoby prawnej (wskazaną w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) lub jego odpowiedniku), nazwą handlową (w przypadku różnic), numerem AOC (o ile jest dostępny), numerem linii lotniczych ICAO (o ile jest znany).

Odniesienie do decyzji Komisji

- Data i numer referencyjny jakichkolwiek istotnych dokumentów Komisji.
- Data decyzji Komisji/Komitetu ds. Bezpieczeństwa Lotniczego.

Problem związany z bezpieczeństwem mający wpływ na dane państwo członkowskie

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 474/2006**z dnia 22 marca 2006 r.****ustanawiające wspólnotowy wykaz przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

w terminie 10 dni roboczych oraz przed Komitetem ds. Bezpieczeństwa Lotniczego ⁽²⁾.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

- (5) Załącznik do rozporządzenia podstawowego określa wspólne kryteria rozważenia zakazu wykonywania przewozów ze względów bezpieczeństwa na poziomie Wspólnoty.

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty i informowania pasażerów korzystających z transportu lotniczego o tożsamości przewoźnika lotniczego wykonującego przewóz oraz uchylające art. 9 dyrektywy 2004/36/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3,

Air Bangladesh

- (6) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez Air Bangladesh w odniesieniu do określonego samolotu należącego do ich floty. Naruszenie to zostało stwierdzone podczas kontroli na ziemi dokonanej przez Niemcy w ramach programu SAFA ⁽³⁾.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozdział II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) określa procedury ustanowienia wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty, jak również procedury zezwalające państwom członkowskim na przyjęcie w pewnych okolicznościach środków wyjątkowych nakładających zakaz na ich terytorium.

- (7) Air Bangladesh nie udzieliły odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Niemiec dotyczące bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego. Do tej pory Niemcy nie miały okazji sprawdzenia, czy naruszenia bezpieczeństwa zostały wyeliminowane.

- (2) Zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, każde państwo członkowskie przekazuje Komisji tożsamość przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów na jego terytorium wraz z uzasadnieniem powodów nałożenia takich zakazów oraz wszelkimi innymi istotnymi informacjami.

- (8) Organy odpowiedzialne w Bangladeszu za nadzór regulacyjny nad Air Bangladesh nie sprawowały odpowiedniego nadzoru nad określonym samolotem używanym przez przewoźnika w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską.

- (3) Komisja poinformowała wszystkich zainteresowanych przewoźników lotniczych bezpośrednio, lub gdy było to niemożliwe, poprzez organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny, określając istotne fakty i względy, które stanowiłyby podstawę decyzji o nałożeniu zakazu wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty.

- (9) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że linia lotnicza Air Bangladesh powinna zostać objęta ścisłym ograniczeniem wykonywania przewozów oraz zostać umieszczona w załączniku B.

- (4) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego, Komisja zapewniła przewoźnikom lotniczym możliwość zapoznania się z dokumentami dostarczonymi przez państwa członkowskie, aby mogli złożyć pisemne komentarze oraz dokonać ustnej prezentacji przed Komisją

Air Koryo

- (10) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez Air Koryo. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Francję i Niemcy podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 27.12.2005, str. 15.

⁽²⁾ Ustanowiony na mocy art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3922/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (Dz.U. L 373 z 31.12.1991, str. 4).

⁽³⁾ LBA-D-2005-0003
LBA-D-2005-0004
LBA-D-2005-0004.

⁽⁴⁾ DGAC/F 2000-210

Nr ref. innej kontroli SAFA dokonanej przez Niemcy.

- (11) Podczas innych kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽⁵⁾ odnotowano, że Air Koryo nadal nie eliminują naruszenia bezpieczeństwa zgłoszonego uprzednio przez Francję.
- (12) Uzasadnione i poważne informacje związane z danymi przypadkami, przekazane przez Francję, wskazują na utajone systematyczne naruszanie przez Air Koryo kwestii bezpieczeństwa.
- (13) Air Koryo wykazały brak zdolności zajęcia się tymi kwestiami bezpieczeństwa.
- (14) Air Koryo nie udzieliły odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Francji dotyczące bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak odpowiedzi na wniosek tego państwa członkowskiego.
- (15) Plan działań naprawczych przedstawiony przez Air Koryo w odpowiedzi na wniosek Francji nie był adekwatny i wystarczający, aby poprawić odnotowane poważne naruszenia bezpieczeństwa.
- (16) Organy Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Air Koryo nie sprawowały odpowiedniego nadzoru nad tym przewoźnikiem w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską.
- (17) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Air Koryo nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

Ariana Afghan Airlines

- (18) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez określony samolot eksploatowany przez Ariana Afghan Airlines. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Niemcy podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽⁶⁾.
- (19) Ariana Afghan Airlines wykazały brak zdolności zajęcia się tymi kwestiami bezpieczeństwa.
- (20) Ariana Afghan Airlines nie udzieliły odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Niemiec dotyczące bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.
- (21) Właściwe organy Afganistanu, gdzie zarejestrowany jest samolot używany przez Ariana Afghan Airlines, nie sprawowały w pełni odpowiedniego nadzoru nad samolotem eksploatowanym przez tego przewoźnika w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską.
- (22) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Ariana Afghan Airlines nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa dla wszystkich eksploatowanych przez nie samolotów, za wyjątkiem A310 numer rejestracyjny F-GYY zarejestrowanego we Francji i podlegającego nadzorowi organów Francji.

BGB Air

- (23) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia bezpieczeństwa przez BGB Air. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Włochy podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽⁷⁾.
- (24) BGB Air wykazały brak zdolności lub woli zajęcia się kwestiami bezpieczeństwa, na co wskazuje złożenie niezgodnej z późniejszymi ustaleniami kontroli SAFA samooceny zgodności z normami ICAO na podstawie listy kontrolnej operatorów zagranicznych dostarczonej przez Włochy.
- (25) BGB Air nie udzieliły odpowiedniej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Włoch dotyczące bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, na co wskazuje brak odpowiedzi na część korespondencji tego państwa członkowskiego.
- (26) Nie istnieją dowody na wdrożenie przez BGB Air planu działań naprawczych w celu wyeliminowania poważnych naruszeń bezpieczeństwa w odpowiedzi na wniosek Włoch.
- (27) Organy odpowiedzialne w Kazachstanie za nadzór regulacyjny nad BGB Air nie współpracowały w pełni z urzędem lotnictwa cywilnego Włoch w momencie zgłoszenia obaw dotyczących bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez BGB Air zarejestrowane w tym państwie, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.
- (28) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że BGB Air nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

⁽⁵⁾ DGAC/F-2000-895.

⁽⁶⁾ LBA-D-2004-269
LBA-D-2004-341
LBA-D-2004-374
LBA-D-2004-597.

⁽⁷⁾ ENAC-IT-2005-237.

Buraq Air

- (29) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez Buraq Air. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Szwecję i Niemiec podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽⁸⁾.
- (30) Buraq Air nie udzieliły odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Niemiec dotyczące bezpieczeństwa przewozów ładunku, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.
- (31) Organy Libii odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Buraq Air nie sprawowały odpowiedniego nadzoru nad przewozami ładunku przez tego przewoźnika w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską.
- (32) Dlatego, na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Buraq Air powinny zostać objęte ścisłym ograniczeniem wykonywania przewozów oraz zostać umieszczone w załączniku B.

Air Service Comores

- (33) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia bezpieczeństwa przez Air Service Comores. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Francję, podczas kontroli na ziemi dokonanej w ramach programu SAFA ⁽⁹⁾.
- (34) Nie istnieją dowody na wdrożenie przez Air Service Comores właściwego planu działań naprawczych w celu wyeliminowania poważnych naruszeń bezpieczeństwa w odpowiedzi na wniosek Francji.
- (35) Organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Air Service Comores wykazały brak zdolności zajęcia się kwestiami bezpieczeństwa.
- (36) Organy Komorów odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nie podjęły w odpowiednim czasie współpracy z urzędem lotnictwa cywilnego Francji po tym, jak zgłoszono obawy dotyczące bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez przewoźnika licencjonowanego lub certyfikowanego w tym państwie.
- (37) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Air Service Comores nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

⁽⁸⁾ LFV-S-2004-2004-52

CAA-NL-2005-47.

⁽⁹⁾ DGAC/F-2005-1222.

GST Aero Air Company

- (38) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez GST Aero Air Company. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Włochy podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽¹⁰⁾.
- (39) GST Aero Air Company wykazały brak zdolności lub woli zajęcia się kwestiami bezpieczeństwa.
- (40) GST Aero Air Company nie udzieliły odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Włoch dotyczące bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.
- (41) Nie istnieją dowody na wdrożenie przez GST Aero Air Company właściwego planu działań naprawczych w celu wyeliminowania poważnych naruszeń bezpieczeństwa w odpowiedzi na wniosek Włoch.
- (42) Organy odpowiedzialne w Kazachstanie za nadzór regulacyjny nad GST Aero Air Company nie współpracowały w pełni z urzędem lotnictwa cywilnego Włoch w momencie zgłoszenia obaw dotyczących bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez przewoźnika licencjonowanego lub certyfikowanego w tym państwie, na co wskazuje ograniczona odpowiedź na korespondencję Włoch.
- (43) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że GST Aero Air Company nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

Phoenix Aviation

- (44) Organy odpowiedzialne w Kirgizji za nadzór regulacyjny nad Phoenix Aviation wykazały niewystarczającą zdolność wdrożenia i egzekwowania właściwych norm bezpieczeństwa. Chociaż certyfikat przewoźnika lotniczego Phoenix Aviation został wydany przez Kirgizję, istnieją dowody wskazujące na to, że linie lotnicze mają główną siedzibę w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, co jest sprzeczne z wymogami załącznika 6 do konwencji chicagowskiej. W sprawozdaniu Krajowego Zarządu ds. Bezpieczeństwa Transportu USA ⁽¹¹⁾ z wypadku dotyczącego lotu Kam Air nr 904 wykonywanego przez Phoenix Aviation stwierdza się, że Phoenix Aviation mają siedzibę w Zjednoczonych Emiratach Arabskich.

⁽¹⁰⁾ ENAC-IT-2005-170

ENAC-IT-2005-370.

⁽¹¹⁾ Sprawozdanie dotyczące lotnictwa – Krajowy Zarząd ds. Bezpieczeństwa Transportu USA, 2 marca 2005 r. (NTSB ID: DCA05RA033).

- (45) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Phoenix Aviation nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

Phuket Airlines

- (46) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez Phuket Airlines. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Zjednoczone Królestwo i Niemcy podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽¹²⁾.
- (47) Phuket Airlines wykazały brak zdolności terminowego i właściwego zajęcia się kwestiami bezpieczeństwa.
- (48) Organy Tajlandii odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nie podjęły pełnej współpracy z urzędem lotnictwa cywilnego Niemiec w momencie zgłoszenia obaw dotyczących bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez Phuket Airlines certyfikowane w tym państwie, czego dowodem jest brak właściwej odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.
- (49) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Phuket Airlines nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

Reem Air

- (50) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez Reem Air. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Niemcy podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽¹³⁾.
- (51) Podczas kolejnych kontroli na ziemi dokonanych w jednym określonym samolocie w ramach programu SAFA ⁽¹⁴⁾ Niemcy potwierdziły, że Reem Air nadal nie eliminuje naruszeń.

⁽¹²⁾ CAA-UK-2005-40
CAA-UK-2005-41
CAA-UK-2005-42
CAA-UK-2005-46
CAA-UK-2005-47
CAA-UK-2005-48
CAA-NL-2005-49
CAA-NL-2005-51
CAA-NL-2005-54
CAA-NL-2005-55
CAA-NL-2005-56.

⁽¹³⁾ CAA-NL-2005-119
CAA-NL-2005-122
CAA-NL-2005-128
CAA-NL-2005-171
CAA-NL-2005-176
CAA-NL-2005-177
CAA-NL-2005-191
CAA-NL-2005-195
CAA-NL-2005-196.

⁽¹⁴⁾ CAA-NL-2005-230
CAA-NL-2005-234
CAA-NL-2005-235.

- (52) Reem Air wykazały brak zdolności lub woli zajęcia się kwestiami bezpieczeństwa.

- (53) Reem Air nie udzieliły odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Niemiec dotyczące bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.

- (54) Nie istnieją dowody na wdrożenie przez Reem Air właściwego planu działań naprawczych w celu wyeliminowania poważnych naruszeń bezpieczeństwa w odpowiedzi na wniosek Niemiec.

- (55) Organy odpowiedzialne w Kirgizji za nadzór regulacyjny nad Reem Air nie sprawowały odpowiedniego nadzoru nad tym przewoźnikiem w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską, czego dowodem jest ciągłe występowanie poważnych naruszeń wymogów bezpieczeństwa. Dodatkowo informacje przekazane Komisji przez Reem Air podczas przesłuchania, w którym linie te miały możliwość wziąć udział wskazują, że chociaż certyfikat przewoźnika lotniczego Reem Air został wydany przez Kirgizję, główna siedziba linii znajduje się w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, co jest sprzeczne z wymogami załącznika 6 do konwencji chicagowskiej.

- (56) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Reem Air nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

Silverback Cargo Freighters

- (57) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez Silverback Cargo Freighters. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Belgię podczas kontroli na ziemi dokonanej w ramach programu SAFA ⁽¹⁵⁾.

- (58) Linia Silverback Cargo Freighters, która prowadzi również konserwację własnych samolotów (kontrole A i B), nie udzieliła odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Belgii dotyczące aspektów bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak właściwej odpowiedzi na wnioski tego państwa członkowskiego.

- (59) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Silverback Cargo Freighters nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.

⁽¹⁵⁾ BCAA-2005-36.

Przewoźnicy lotniczy z Demokratycznej Republiki Konga

- (60) Pomimo podjętych wysiłków, organy lotnictwa cywilnego Demokratycznej Republiki Konga (DRK) miały trudności z wdrożeniem i wyegzekwowaniem stosownych norm bezpieczeństwa, na co wskazuje sprawozdanie podsumowujące ICAO-USOAP z kontroli w Dyrekcji Lotnictwa Cywilnego Demokratycznej Republiki Konga (Kinsza, 11–18 czerwca 2001 r.). W szczególności nie istnieje obecnie system certyfikacji przewoźników lotniczych.
- (61) Organy odpowiedzialne w DRK za nadzór regulacyjny wykazały w związku z tym brak zdolności sprawowania odpowiedniego nadzoru nad bezpieczeństwem.
- (62) Na Central Air Express nałożono zakaz wykonywania przewozów ze względu na udowodnione naruszenia międzynarodowych norm bezpieczeństwa oraz brak współpracy z państwem członkowskim.
- (63) Belgia ⁽¹⁶⁾ i Hewa Bora Airways (HBA) dostarczyły informacje wykazujące, że w przypadku HBA naruszenia odkryte w przeszłości przez Belgię zostały w znacznym stopniu wyeliminowane w odniesieniu do określonych samolotów. Ponadto Belgia poinformowała Komisję, że zamierza przeprowadzać systematyczne kontrole na ziemi w odniesieniu do HBA. W świetle powyższego, uważa się, że temu przewoźnikowi lotniczemu należy zezwolić na dalsze wykonywanie przewozów w obecnym zakresie.
- (64) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani w Demokratycznej Republice Konga (DRK) powinni zostać umieszczeni w załączniku A, za wyjątkiem Hewa Bora Airways (HBA), które powinny zostać umieszczone w załączniku B.

Przewoźnicy lotniczy z Gwinei Równikowej

- (65) Organy Gwinei Równikowej odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nie podjęły pełnej współpracy z urzędem lotnictwa cywilnego Zjednoczonego Królestwa w momencie zgłoszenia obaw dotyczących bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez przewoźników licencjonowanych lub certyfikowanych w tym państwie. Zjednoczone Królestwo zwróciło się w dniu 27 marca 2002 r. ⁽¹⁷⁾ do Dyrektora Generalnego Lotnictwa Cywilnego Gwinei Równikowej, prosząc o wyjaśnienie następujących kwestii:
- znacznego wzrostu liczby samolotów zarejestrowanych w Gwinei Równikowej oraz sugestii, że biuro rejestracji samolotów lub podobny organ mógłby zarządzać rejestracją;

— faktu, że pewna liczba przewoźników posiadających certyfikaty przewoźnika lotniczego wydane przez Gwineę Równikową nie ma głównej siedziby w Gwinei Równikowej.

W piśmie tym poinformowano również Dyrektora Generalnego Lotnictwa Cywilnego, że Zjednoczone Królestwo nie będzie mogło zezwolić na prowadzenie przez linie lotnicze Gwinei Równikowej przewozów komercyjnych na jego terytorium do czasu uzyskania przez organy Zjednoczonego Królestwa pewności, że nad tymi liniami lotniczymi sprawowany jest właściwy nadzór. Gwinea Równikowa nie udzieliła odpowiedzi na to pismo.

- (66) Organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny Gwinei Równikowej wykazały niewystarczającą zdolność wdrożenia i egzekwowania stosownych norm bezpieczeństwa, na co w szczególności wskazują kontrole i związane z nimi plany działań naprawczych w ramach uniwersalnego programu kontroli nadzoru bezpieczeństwa ICAO. Kontrola Gwinei Równikowej miała miejsce w maju 2001 r., a w sprawozdaniu z niej ⁽¹⁸⁾ stwierdzono, że organy lotnictwa cywilnego nie miały w czasie kontroli możliwości zapewnienia właściwego nadzoru nad liniami lotniczymi oraz zagwarantowania, że dokonują one przewozów zgodnie z normami ICAO. Kontrola wykazała:

— brak organizacji zdolnej do nadzoru nad bezpieczeństwem, w szczególności brak wyspecjalizowanego personelu w dziedzinach licencjonowania, funkcjonowania samolotów lub zdolności do lotu;

— niezdolność do identyfikacji liczby samolotów w rejestrze lub liczby ważnych wydanych certyfikatów zdolności do lotu;

— nieustanowienie zorganizowanego systemu certyfikacji i nadzoru nad przewoźnikami lotniczymi;

— nieprzyjęcie przepisów związanych z działalnością lotniczą;

— brak nadzoru nad uprawnionymi przewoźnikami;

— niewdrożenie systemu podstawowych obowiązków agencji kontroli zdolności do lotu.

⁽¹⁶⁾ Kontrola na ziemi w ramach programu SAFA przeprowadzona przez organy Belgii w dniu 11 marca 2006 r. w Brukseli.

⁽¹⁷⁾ Korespondencja między Departamentem Transportu Zjednoczonego Królestwa a DGLC Gwinei Równikowej w sprawie „Rejestru samolotów Gwinei Równikowej” (27 marca 2002 r.).

⁽¹⁸⁾ Sprawozdanie podsumowujące ICAO-USOAP – Kontrola Dyrekcji Lotnictwa Cywilnego Republiki Gwinei Równikowej (Malabo, 14–18 maja 2001 r.).

Ponadto Dyrekcja Generalna Lotnictwa Cywilnego Gwinei Równikowej do tej pory nie przedłożyła ICAO planu działań w odpowiedzi na wyniki kontroli⁽¹⁹⁾, w wyniku czego nie odbyła się misja pokontrolna.

- (67) Organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny Gwinei Równikowej wykazały niewystarczającą zdolność wdrożenia i egzekwowania stosownych norm bezpieczeństwa w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską. Niektórzy przewoźnicy posiadający certyfikat przewoźnika lotniczego nie mają głównej siedziby w Gwinei Równikowej, co jest sprzeczne z wymogami załącznika 6 do konwencji chicagowskiej⁽²⁰⁾.
- (68) Organy odpowiedzialne w Gwinei Równikowej za nadzór regulacyjny nad następującymi przewoźnikami lotniczymi wykazały brak zdolności sprawowania odpowiedniego nadzoru nad tymi przewoźnikami: Air Consul SA, Avirex Guinée Equatoriale, COAGE – Compagnie Aeree de Guinée Equatorial, Ecuato Guineana de Aviación, Ecuatorial Cargo, GEASA – Guinea Ecuatorial Airlines SA, GETRA – Guinea Ecuatorial de Transportes Aéreos, Jetline Inc., King Transavia Cargo, Prompt Air GE SA, UTAGE – Unión de Transporte Aéreo de Guinea Ecuatorial.
- (69) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani w Gwinei Równikowej powinni podlegać zakazowi wykonywania przewozów i zostać umieszczeni w załączniku A.

Przewoźnicy lotniczy z Liberii

- (70) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez International Air Services certyfikowane w Liberii. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Francję podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA⁽²¹⁾.
- (71) Organy Liberii odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nie podjęły pełnej współpracy z urzędem lotnictwa cywilnego Zjednoczonego Królestwa w momencie zgłoszenia poważnych naruszeń bezpieczeństwa stwierdzonych podczas kontroli na ziemi samolotu zarejestrowanego w Liberii, przeprowadzonej przez Zarząd Lotnictwa Cywilnego Zjednoczonego Królestwa w dniu 5 marca 1996 r.⁽²²⁾. Natychmiast zgłoszono obawy o bezpieczeństwo wykonywania przewozów przez przewoźników licencjonowanych lub certyfikowanych w Liberii, a w dniu 12 marca 1996 r. Zarząd Lotnictwa

Cywilnego Zjednoczonego Królestwa poinformował Dyrekcję Lotnictwa Cywilnego Liberii, że wszystkie wnioski o udzielenie samolotom zarejestrowanym w Liberii zezwolenia na wykonywanie przewozów komercyjnych w Zjednoczonym Królestwie będą odrzucane do czasu, gdy organy Liberii będą w stanie wykazać istnienie skutecznego systemu regulacyjnego zapewniającego zdolność do lotu samolotów zarejestrowanych w Liberii. Organy Liberii nie udzieliły odpowiedzi. Ponadto organy Liberii nie współpracowały w pełni z urzędem lotnictwa cywilnego Francji poprzez odmowę odpowiedzi na obawy zgłoszone przez to państwo członkowskie dotyczące bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez przewoźników licencjonowanych lub certyfikowanych w Liberii.

- (72) Organy Liberii odpowiedzialne za nadzór regulacyjny wykazały niewystarczającą zdolność wdrożenia i egzekwowania stosownych norm bezpieczeństwa. Rząd Liberii przyznał w 1996 r.⁽²³⁾, że nie jest w stanie utrzymać kontroli regulacyjnej nad samolotami zarejestrowanymi w Liberii ze względu na toczący się w tym kraju konflikt wewnętrzny. Chociaż w 2003 r. podpisano pełne porozumienie pokojowe, a ONZ i władze tymczasowe Liberii powoli wdrażają środki mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa, nie wydaje się prawdopodobnym, że zdolność rządu do regulacji rejestrów wzrosła od 1996 r. ICAO nie przeprowadził jeszcze kontroli Liberii w ramach uniwersalnego programu kontroli nadzoru bezpieczeństwa ze względu na sytuację bezpieczeństwa.
- (73) Organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad następującymi przewoźnikami lotniczymi wykazały brak zdolności sprawowania odpowiedniego nadzoru nad tymi przewoźnikami: International Air Services Inc., Satgur Air Transport Corp., Weasua Air Transport Co. Ltd.
- (74) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani w Liberii powinni podlegać zakazowi wykonywania przewozów i zostać umieszczeni w załączniku A.

Przewoźnicy lotniczy z Sierra Leone

- (75) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia bezpieczeństwa przez Air Universal Ltd. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Szwecję podczas kontroli na ziemi dokonanej w ramach programu SAFA⁽²⁴⁾.

⁽¹⁹⁾ Dokument roboczy rady ICAO (C-WP/12471).

⁽²⁰⁾ Korespondencja między Departamentem Transportu Zjednoczonego Królestwa a ECAC w sprawie „Wydawania dokumentacji samolotu przez niezatwierdzone przedsiębiorstwa” (6 sierpnia 2003 r.).

⁽²¹⁾ DGAC/F-2004 n°s 315, 316.

⁽²²⁾ Grupa regulacyjna UK-CAA – sprawozdanie z przeglądu samolotu, 5 marca 1996 r. (kod biura: 223).

⁽²³⁾ Korespondencja między Ministerstwem Transportu Liberii a Dyrekcją Generalną Lotnictwa Cywilnego Zjednoczonego Królestwa w sprawie „niemożności prowadzenia regularnej kontroli nad samolotami zarejestrowanymi w Liberii ze względu na konflikt wewnętrzny”, 28 sierpnia 1996 r.

⁽²⁴⁾ LFW-S-04-0037.

- (76) Organy Sierra Leone odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nie podjęły pełnej współpracy z urzędem lotnictwa cywilnego Szwecji w momencie zgłoszenia obaw dotyczących bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez Air Universal Ltd. certyfikowane w tym państwie, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.
- (77) Zjednoczone Królestwo uprzednio odmówiło udzielenia lub cofnęło zezwolenie na wykonywanie przewozów lub zezwolenie techniczne wszelkim przewoźnikom, nad którymi nadzór sprawuje Sierra Leone.
- (78) Chociaż certyfikat przewoźnika lotniczego Air Universal Ltd. został wydany przez Sierra Leone, główna siedziba linii lotniczych znajduje się obecnie w Jordanii, co jest sprzeczne z wymogami załącznika 6 do konwencji chicagowskiej.
- (79) Organy Sierra Leone odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Air Universal Ltd. nie sprawowały odpowiedniego nadzoru nad tym przewoźnikiem w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską.
- (80) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że Air Universal Ltd. nie spełniają stosownych norm bezpieczeństwa.
- (81) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia bezpieczeństwa przez część przewoźników lotniczych certyfikowanych w Sierra Leone. Naruszenie to zostało stwierdzone przez trzy państwa członkowskie, Zjednoczone Królestwo, Maltę i Szwecję, podczas kontroli na ziemi dokonanych w ramach programu SAFA ⁽²⁵⁾.
- (82) Organy Sierra Leone odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nie podjęły pełnej współpracy z urzędami Lotnictwa Cywilnego Szwecji i Malty w momencie zgłoszenia obaw dotyczących bezpieczeństwa wykonywania przewozów przez Air Universal Ltd. certyfikowane w tym państwie, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tych państw członkowskich.
- (83) Organy Sierra Leone odpowiedzialne za nadzór regulacyjny wykazały niewystarczającą zdolność wdrożenia i egzekwowania stosownych norm bezpieczeństwa w ramach obowiązków określonych przez konwencję chicagowską. Sierra Leone nie posiada odpowiedniego systemu nadzoru nad przewoźnikami lub samolotami i nie ma zdolności technicznych lub zasobów niezbędnych do podjęcia się takiego zadania. Niektórzy przewoźnicy posiadający certyfikat przewoźnika lotniczego wydany przez Sierra Leone nie mieli głównej siedziby w Sierra Leone, co jest sprzeczne z wymogami załącznika 6 do konwencji chicagowskiej.
- (84) Uznaje się, że plan działań naprawczych przedstawiony przez Sierra Leone jest niewłaściwy (lub niewystarczający) do eliminacji stwierdzonych poważnych naruszeń bezpieczeństwa. Dyrekcja Lotnictwa Cywilnego Sierra Leone zatrudniła przedsiębiorstwo prywatne, International Aviation Surveyors (IAS), do prowadzenia w jej imieniu pewnych działań nadzorczych. Jednakże ustalenia zawarte przez obie strony w protokole ustaleń ⁽²⁶⁾ nie zapewniają odpowiedniego systemu nadzoru nad samolotami w rejestrze Sierra Leone. W szczególności:
- samoloty/linie lotnicze objęte protokołem ustaleń nie mają siedziby w Sierra Leone, zaś personel IAS nie prowadzi działalności w Sierra Leone, ani w kraju, w którym siedzibę mają linie lotnicze;
 - IAS nie wydaje się mieć żadnych uprawnień wykonawczych;
 - IAS przejął odpowiedzialność za rutynowe kontrole danych linii lotniczych ale nie określono zakresu działań kontrolnych;
 - w ramach protokołu ustaleń IAS wchodzi w stosunki umowne z danymi liniami lotniczymi;
 - protokół ustaleń nie wydaje się określać w sposób właściwy nadzoru nad działalnością lotniczą.

⁽²⁵⁾ CAA-UK-2003-103
CAA-UK-2003-111
CAA-UK-2003-136
CAA-UK-2003-198
CAA-MA-2003-4
LFV-S-2004-37.

⁽²⁶⁾ Protokół ustaleń zawartych między Dyrekcją Lotnictwa Cywilnego Sierra Leone a FAST International Aviation Surveyors w sprawie kontroli, nadzoru i świadczenia usług regulacyjnych w odniesieniu do zewnętrznych przewoźników lotniczych (IAS/SL DCA MOA 201101).

(85) Organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad następującymi przewoźnikami lotniczymi wykazały brak zdolności lub chęci sprawowania odpowiedniego nadzoru nad tymi przewoźnikami: Aerolift Co. Ltd, Afrik Air Links, Air Leone Ltd., Air Rum Ltd., Air Salone, Ltd., Air Universal Ltd., Destiny Air Services Ltd., First Line Air (SL) Ltd., Paramount Airlines, Ltd., Star Air Ltd., Teebah Airways, West Coast Airways Ltd.

(86) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani w Sierra Leone powinni podlegać zakazowi wykonywania przewozów i zostać umieszczeni w załączniku A.

Przewoźnicy lotniczy ze Suazi

(87) Istnieją sprawdzone dowody istotnego naruszenia wymogów bezpieczeństwa przez Jet Africa – przewoźnika lotniczego certyfikowanego w Suazi. Naruszenie to zostało stwierdzone przez Niderlandy podczas kontroli na ziemi dokonanej w ramach programu SAFA ⁽²⁷⁾.

(88) Jet Africa nie udzieliły odpowiedniej i terminowej odpowiedzi na pytania urzędu lotnictwa cywilnego Niderlandów dotyczące bezpieczeństwa przewozów, wykazując brak przejrzystości lub komunikacji, czego dowodem jest brak odpowiedzi na korespondencję tego państwa członkowskiego.

(89) Nie istnieją dowody na przedstawienie przez Jet Africa planu działań naprawczych w celu wyeliminowania poważnych naruszeń bezpieczeństwa w odpowiedzi na wnioski Niderlandów.

(90) Organy Suazi odpowiedzialne za nadzór regulacyjny wykazały niewystarczającą zdolność wdrożenia i egzekwowania stosownych norm bezpieczeństwa, na co w szczególności wskazuje kontrola w ramach uniwersalnego programu kontroli nadzoru bezpieczeństwa, przeprowadzona w marcu 1999 r. W sprawozdaniu z kontroli ⁽²⁸⁾ stwierdzono, że w czasie kontroli Suazi nie była w stanie prowadzić skutecznego nadzoru nad rejestrem linii lotniczych i samolotów. Zauważa się również, że nie było możliwości określenia rzeczywistej liczby zarejestrowanych samolotów, ponieważ rejestr nie był prowadzony w sposób prawidłowy. Zespół przeprowadzający kontrolę nie był również w stanie określić rzeczywistej liczby licencji personelu wydanych przez Dyрекję Lotnictwa Cywilnego, które były jeszcze ważne, ponieważ nie prowadzono rejestru. Nie przeprowadzono dalszej misji kontrolnej w ramach uniwersalnego programu kontroli nadzoru bezpieczeństwa, ponieważ Suazi nie dostarczyła ICAO informacji dotyczących postępu dokonanego we wdrażaniu planu działań w odpowiedzi na wyniki kontroli.

⁽²⁷⁾ CAA/NL-2004-98.

⁽²⁸⁾ Sprawozdanie podsumowujące ICAO-USOAP – kontrola Dyrekcyj Lotnictwa Cywilnego Suazi, (Mbabane, 9–12 marca 1999 r.).

(91) Organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad następującymi przewoźnikami lotniczymi wykazały brak zdolności lub chęci sprawowania odpowiedniego nadzoru nad tymi przewoźnikami: Aero Africa (Pty) Ltd., African International Airways (Pty) Ltd., Airlink Swaziland Ltd., Northeast Airlines (Pty) Ltd., Scan Air Charter Ltd., Swazi Express Airways, Jet Africa.

(92) Dlatego na podstawie wspólnych kryteriów ocenia się, że wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani w Suazi powinni podlegać zakazowi wykonywania przewozów i zostać umieszczeni w załączniku A.

Ogólne uwagi dotyczące przewoźników umieszczonych w wykazie

(93) Ponieważ takie rozwiązanie nie zagrażałoby bezpieczeństwu, wszystkim wyżej wymienionym przewoźnikom lotniczym można zezwolić na wykonywanie prawa przewozowego poprzez dzierżawę załogową samolotu przewoźnika niepodlegającego zakazowi wykonywania przewozów, pod warunkiem spełnienia odpowiednich norm bezpieczeństwa.

(94) Wykaz wspólnotowy powinien być regularnie uaktualniany, natychmiast gdy jest to wymagane, w celu wzięcia pod uwagę oceny bezpieczeństwa w odniesieniu do zainteresowanych przewoźników lotniczych oraz na podstawie dalszych dowodów na podjęcie działań naprawczych.

Przewoźnicy lotniczy nie umieszczeni w wykazie

(95) W świetle dowodów przedstawionych przez Tuninter i organy Tunezji odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad tymi liniami oraz po dalszym potwierdzeniu przez Włochy uznaje się, że istnieją dowody, że naruszenia bezpieczeństwa odnotowane podczas dwóch kontroli na miejscu przeprowadzonych przez organy Włoch zostały wyeliminowane przez tego przewoźnika.

(96) Na podstawie informacji przekazanych przez Niemcy uważa się, że nie ma już dowodów braku zdolności lub woli organów Tadżykistanu odpowiedzialnych za nadzór regulacyjny nad przewoźnikami lotniczymi certyfikowanymi w tym państwie.

(97) Na podstawie informacji dostarczonych Belgii wykazujących, że naruszenia, które doprowadziły do nałożenia przez nią zakazu wykonywania przewozów przez I.C.T.T.P.W. i South Airlines zostały w pełni wyeliminowane, uznaje się, że nie istnieją dowody na dalsze występowanie poważnych naruszeń bezpieczeństwa w przypadku tych przewoźników lotniczych.

- (98) Na podstawie dostarczonych przez Niemcy informacji wykazujących, że określony samolot, który spowodował nałożenie na Atlant Soyuz zakazu wykonywania przewozów, nie stanowi już części floty tego przewoźnika, uznaje się, że nie istnieją dowody na dalsze występowanie poważnych naruszeń bezpieczeństwa w przypadku tego przewoźnika lotniczego.
- (99) Na podstawie informacji posiadanych obecnie uznaje się, że nie istnieją dowody na to, że Air Mauritanie nie wyeliminowały poważnych naruszeń bezpieczeństwa. Jednak zdolność organów Mauretanii odpowiedzialnych za nadzór regulacyjny nad tym przewoźnikiem lotniczym należy poddać dalszej ocenie. W tym celu Komisja z pomocą organów wszelkich zainteresowanych państw członkowskich powinna przeprowadzić w ciągu 2 miesięcy ocenę organów Mauretanii odpowiedzialnych za nadzór regulacyjny nad tym przewoźnikiem lotniczym oraz działań podlegających ich nadzorowi.
- (100) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Bezpieczeństwa Lotniczego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotowy wykaz przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów na terytorium Wspólnoty określonemu w rozdziale II rozporządzenia podstawowego.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 2006 r.

Artykuł 2

Zakazy wykonywania przewozów

1. Przewoźnicy lotniczy wymienieni w załączniku A podlegają pełnemu zakazowi wykonywania przewozów na terytorium Wspólnoty.
2. Przewoźnicy lotniczy wymienieni w załączniku B podlegają ograniczeniom wykonywania przewozów na terytorium Wspólnoty. Ograniczenia wykonywania przewozów polegają na zakazie użycia poszczególnych samolotów lub rodzajów samolotów określonych w załączniku B.

Artykuł 3

Wdrożenie

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich środkach podjętych na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w celu wdrożenia na ich terytorium zakazów wykonywania przewozów wymienionych w wykazie wspólnotowym w odniesieniu do przewoźników lotniczych podlegającym tym zakazom.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Komisji

Jacques BARROT

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

WYKAZ PRZEWOŹNIKÓW LOTNICZYCH PODLEGAJĄCYCH PEŁNEMU ZAKAZOWI WYKONYWANIA PRZEWOZÓW W RAMACH WSPÓLNOTY ⁽¹⁾

Nazwa osoby prawnej przewoźnika lotniczego wskazana w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) (oraz nazwa handlowa, w przypadku różnic)	Numer certyfikatu przewoźnika lotniczego (AOC)	Numer linii lotniczych ICAO	Państwo przewoźnika
Air Koryo	Nieznany	KOR	Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna
Air Service Comores	Nieznany	Nieznany	Komory
Ariana Afghan Airlines ⁽¹⁾	009	AFG	Afganistan
BGB Air	AK-0194-04	Nieznany	Kazachstan
GST Aero Air Company	AK 0203-04	BMK	Kazachstan
Phoenix Aviation	02	PHG	Kirgizja
Phuket Airlines	07/2544	VAP	Tajlandia
Reem Air	07	REK	Kirgizja
Silverback Cargo Freighters	Nieznany	VRB	Rwanda
Wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani przez organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Demokratyczną Republiką Konga, łącznie z	Nieznany	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
Africa One	409/CAB/MIN/TC/017/2005	CFR	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
AFRICAN COMPANY AIRLINES	409/CAB/MIN/TC/017/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
AIGLE AVIATION	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
AIR BOYOMA	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
AIR KASAI	409/CAB/MIN/TC/010/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
AIR NAVETTE	409/CAB/MIN/TC/015/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
AIR TROPICQUES s.p.r.l.	409/CAB/MIN/TC/007/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
ATO – Air Transport Office	Nieznany	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
BLUE AIRLINES	409/CAB/MIN/TC/038/2005	BUL	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
BUSINESS AVIATION s.p.r.l.	409/CAB/MIN/TC/012/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)

⁽¹⁾ Przewoźnikom wymienionym w załączniku A można zezwolić na wykonywanie prawa przewozowego poprzez dzierżawę załogową samolotów przewoźnika nie podlegającego zakazowi wykonywania przewozów, pod warunkiem spełnienia stosownych norm bezpieczeństwa.

Nazwa osoby prawnej przewoźnika lotniczego wskazana w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) (oraz nazwa handlowa, w przypadku różnic)	Numer certyfikatu przewoźnika lotniczego (AOC)	Numer linii lotniczych ICAO	Państwo przewoźnika
BUTEMBO AIRLINES	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
CAA – Compagnie Africaine d'Aviation	409/CAB/MIN/TC/016/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
CARGO BULL AVIATION	409/CAB/MIN/TC/032/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
CENTRAL AIR EXPRESS	409/CAB/MIN/TC/011/2005	CAX	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
CETRACA AVIATION SERVICE	409/CAB/MIN/TC/037/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
CHC STELAVIA	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
COMAIR	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
COMPAGNIE AFRICAINE D'AVIATION	409/CAB/MIN/TC/016/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
C0-ZA AIRWAYS	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
DAS AIRLINES	Nieznany	RKC	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
DOREN AIRCARGO	409/CAB/MIN/TC/0168/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
ENTERPRISE WORLD AIRWAYS	409/CAB/MIN/TC/031/2005	EWS	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
FILAIR	409/CAB/MIN/TC/014/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
FREE AIRLINES	409/CAB/MIN/TC/MNL/CM/014/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
GALAXY CORPORATION	409/CAB/MIN/TC/0002/MNL/CM/014/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
GR AVIATION	409/CAB/MIN/TC/0403/TW/TK/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
GLOBAL AIRWAYS	409/CAB/MIN/TC/029/2005	BSP	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
GOMA EXPRESS	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
GREAT LAKE BUSINESS COMPANY	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
I.T.A.B. – International Trans Air Business	409/CAB/MIN/TC/0022/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)

Nazwa osoby prawnej przewoźnika lotniczego wskazana w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) (oraz nazwa handlowa, w przypadku różnic)	Numer certyfikatu przewoźnika lotniczego (AOC)	Numer linii lotniczych ICAO	Państwo przewoźnika
JETAIR – Jet Aero Services, s.p.r.l.	Nieznany	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
KINSHASA AIRWAYS, s.p.r.l.	Nieznany	KNS	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
KIVU AIR	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
LAC – Lignes Aériennes Congolaises	Nieznany	LCG	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
MALU AVIATION	409/CAB/MIN/TC/013/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
Malila Airlift	409/CAB/MIN/TC/008/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
MANGO MAT	Podpis ministra	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
RWABIKA „BUSHI EXPRESS”	Nieznany	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
SAFARI LOGISTICS	409/CAB/MIN/TC/0760/V/KK//2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
SERVICES AIR	409/CAB/MIN/TC/034/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
TEMBO AIR SERVICES	409/CAB/VC-MIN/TC/0405/2006	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
THOM'S AIRWAYS	409/CAB/MIN/TC/0033/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
TMK AIR COMMUTER	409/CAB/MIN/TC/020/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
TRACEP	Nieznany	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
TRANS AIR CARGO SERVICES	409/CAB/MIN/TC/035/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
TRANSPORTS AERIENNES CONGOLAIS (TRACO)	409/CAB/MIN/TC/034/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
UHURU AIRLINES	409/CAB/MIN/TC/039/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
VIRUNGA AIR CHARTER	409/CAB/MIN/TC/018/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
WALTAIR AVIATION	409/CAB/MIN/TC/036/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)
WIMBI DIRI AIRWAYS	409/CAB/MIN/TC/005/2005	Nieznany	Demokratyczna Republika Konga (DRK)

Nazwa osoby prawnej przewoźnika lotniczego wskazana w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) (oraz nazwa handlowa, w przypadku różnic)	Numer certyfikatu przewoźnika lotniczego (AOC)	Numer linii lotniczych ICAO	Państwo przewoźnika
Wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani przez organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Gwineą Równikową, łącznie z	Nieznany	Nieznany	Gwinea Równikowa
Air Consul SA	Nieznany	RCS	Gwinea Równikowa
Avirex Guinee Equatoriale	Nieznany	AXG	Gwinea Równikowa
COAGE – Compagnie Aeree de Guinee Equatorial	Nieznany	COG	Gwinea Równikowa
Ecuato Guineana de Aviacion	Nieznany	ECV	Gwinea Równikowa
Ecuatorial Cargo	Nieznany	EQC	Gwinea Równikowa
GEASA – Guinea Ecuatorial Airlines SA	Nieznany	GEA	Gwinea Równikowa
GETRA – Guinea Ecuatorial de Transportes Aereos	Nieznany	GET	Gwinea Równikowa
Jetline Inc.	Nieznany	JLE	Gwinea Równikowa
KNG Transavia Cargo	Nieznany	VCG	Gwinea Równikowa
Prompt Air GE SA	Nieznany	POM	Gwinea Równikowa
UTAGE – Union de Transport Aereo de Guinea Ecuatorial	Nieznany	UTG	Gwinea Równikowa
Wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani przez organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Liberią, łącznie z	Nieznany	Nieznany	Liberia
International Air Services	Nieznany	IAX	Liberia
SATGUR AIR TRANSPORT, Corp.	Nieznany	TGR	Liberia
WEASUA AIR TRANSPORT, Co. Ltd	Nieznany	WTC	Liberia
Wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani przez organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Sierra Leone, łącznie z	Nieznany	Nieznany	Sierra Leone
AEROLIFT, Co. Ltd	Nieznany	LFT	Sierra Leone
AFRIK AIR LINKS	Nieznany	AFK	Sierra Leone
AIR LEONE, Ltd	Nieznany	RLL	Sierra Leone
AIR RUM, Ltd	Nieznany	RUM	Sierra Leone
AIR SALONE, Ltd	Nieznany	RNE	Sierra Leone

Nazwa osoby prawnej przewoźnika lotniczego wskazana w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) (oraz nazwa handlowa, w przypadku różnic)	Numer certyfikatu przewoźnika lotniczego (AOC)	Numer linii lotniczych ICAO	Państwo przewoźnika
AIR UNIVERSAL, Ltd	00007	UVS	Sierra Leone
DESTINY AIR SERVICES, Ltd	Nieznany	DTY	Sierra Leone
FIRST LINE AIR (SL), Ltd	Nieznany	FIR	Sierra Leone
HEAVYLIFT CARGO	Nieznany	Nieznany	Sierra Leone
PARAMOUNT AIRLINES, Ltd	Nieznany	PRR	Sierra Leone
STAR AIR, Ltd	Nieznany	SIM	Sierra Leone
TEEBAH AIRWAYS	Nieznany	Nieznany	Sierra Leone
WEST COAST AIRWAYS Ltd	Nieznany	WCA	Sierra Leone
Wszyscy przewoźnicy lotniczy certyfikowani przez organy odpowiedzialne za nadzór regulacyjny nad Suazi, łącznie z	Nieznany	Nieznany	Suazi
AFRICAN INTERNATIONAL AIRWAYS, (Pty) Ltd	Nieznany	AIA	Suazi
AIRLINK SWAZILAND, Ltd	Nieznany	SZL	Suazi
Jet Africa	Nieznany	OSW	Suazi
NORTHEAST AIRLINES, (Pty) Ltd	Nieznany	NEY	Suazi
SCAN AIR CHARTER, Ltd	Nieznany	Nieznany	Suazi
SWAZI EXPRESS AIRWAYS	Nieznany	SWX	Suazi

(¹) Zakaz wykonywania przewozów nałożony na Ariana Afghan Airlines dotyczy wszystkich samolotów eksploatowanych przez tego przewoźnika za wyjątkiem A310 nr rejestracyjny F-GYYY.

ZAŁĄCZNIK B

**WYKAZ PRZEWOŹNIKÓW LOTNICZYCH PODLEGAJĄCYCH OGRANICZENIOM W WYKONYWANIU
PRZEWOZÓW W RAMACH WSPÓLNOTY ⁽¹⁾**

Nazwa osoby prawnej przewoźnika lotniczego wskazana w certyfikacie przewoźnika lotniczego (AOC) (oraz nazwa handlowa, w przypadku różnic)	Numer certyfikatu przewoźnika lotniczego (AOC)	Numer linii lotniczych ICAO	Państwo przewoźnika	Rodzaj samolotu	Numer(y) rejestracyjny(e) oraz numer seryjny maszyny, o ile jest dostępny	Państwo, w którym dokonano rejestracji
Air Bangladesh	17	BGD	Bangladesz	B747-269B	S2-ADT	Bangladesz
Buraq Air	002/01	BRQ	Libia	IL-76	— UN-76007 (cons. nr 0003426765) — 5 ^a -DNA (cons. nr 0023439140) — 5A-DMQ (cons. nr 73479392) — UN-76008 (cons. nr 0033448404)	Libia
Buraq Air	002/01	BRQ	Libia	Let L-410	5A-DMT (cons. nr 871928)	Libia
HBA ⁽¹⁾	416/dac/tc/sec/087/2005	ALX	Demokratyczna Republika Konga (DRK)	Cała flota z wyjątkiem: L-101	Cała flota z wyjątkiem: 9Q-CHC (cons. nr 193H-1206)	Demokratyczna Republika Konga (DRK)

⁽¹⁾ Hewa Bora Airways mogą w swoich działaniach na terytorium Wspólnoty Europejskiej eksploatować wyłącznie określone samoloty.

⁽¹⁾ Przewoźnikom lotniczym wymienionym w załączniku B można zezwolić na wykonywanie prawa przewozowego poprzez dzierżawę załogową samolotów przewoźnika nie podlegającego zakazowi wykonywania przewozów, pod warunkiem spełnienia stosownych norm bezpieczeństwa.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 475/2006**z dnia 22 marca 2006 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz cukru trzcinowego w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i porozumień preferencyjnych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1095/96 z dnia 18 czerwca 1996 r. w sprawie wprowadzania koncesji określonych na liście koncesyjnej CXL sporządzonej w wyniku zakończenia negocjacji GATT XXIV.6 ⁽²⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1159/2003 z dnia 30 czerwca 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady przywozu cukru trzcinowego w latach gospodarczych 2003/2004, 2004/2005, 2005/2006 w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1464/95 i (WE) nr 779/96 ⁽³⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 9 rozporządzenia (WE) nr 1159/2003 przewiduje szczegółowe zasady dotyczące ustalenia zobowiązań dostawy, po zerowej stawce celnej, produktów oznaczonych kodem CN 1701, wyrażonych jako ekwiwalent cukru białego i pochodzących z krajów, które podpisały Protokół AKP i Umowę z Indiami.
- (2) Artykuł 16 rozporządzenia (WE) nr 1159/2003 przewiduje szczegółowe zasady dotyczące ustalenia kontyngentów taryfowych, po zerowej stawce celnej, w odniesieniu do produktów oznaczonych kodem CN 1701 11 10, wyrażonych jako ekwiwalent cukru białego i pochodzących z krajów, które podpisały Protokół AKP i Umowę z Indiami.

- (3) Artykuł 22 rozporządzenia (WE) nr 1159/2003 otwiera kontyngenty taryfowe, po stawce celnej 98 EUR za tonę, produktów oznaczonych kodem CN 1701 11 10, pochodzących z Brazylii, Kuby i innych państw trzecich.

- (4) W okresie od 13 do 17 marca 2006 r., zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1159/2003, zostały przedłożone właściwym władzom wnioski o pozwolenie na przywóz dla ilości całkowitej przekraczającej ilość przewidzianą w zobowiązaniu dostawy dla danego kraju, ustaloną na mocy art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1159/2003 odnośnie do cukru preferencyjnego z AKP-Indii.

- (5) W tych okolicznościach Komisja powinna ustalić współczynnik redukcyjny umożliwiający wydawanie pozwoleń proporcjonalnie do dostępnej ilości oraz zaznaczyć, jeżeli odpowiedni limit został wykorzystany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W przypadku wniosków złożonych w okresie od 13 do 17 marca 2006 r., zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1159/2003, pozwolenia na przywóz wydaje się dla limitów ilościowych określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 23 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 987/2005 (Dz.U. L 167 z 29.6.2005, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 146 z 20.6.1996, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 162 z 1.7.2003, str. 25. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 568/2005 (Dz.U. L 97 z 15.4.2005, str. 9).

ZAŁĄCZNIK

Cukier preferencyjny z AKP-INDII
Tytuł II rozporządzenia (WE) nr 1159/2003
Rok gospodarczy 2005/2006

Kraj	Ilość, która musi być dostarczona w okresie od 13.3.2006–17.3.2006 w procentach ilości wnioskowanej	Limit
Barbados	100	Wykorzystany
Belize	100	
Kongo	100	
Fidżi	100	
Gujana	100	
Indie	100	
Wybrzeże Kości Słoniowej	100	
Jamajka	100	
Kenia	100	
Madagaskar	100	
Malawi	59,6537	
wyspa Mauritius	100	
Mozambik	100	
Saint Christopher i Nevis	100	
Suazi	0	Wykorzystany
Tanzania	100	
Trynidad i Tobago	100	
Zambia	100	
Zimbabwe	100	

Specjalny cukier preferencyjny
Tytuł III rozporządzenia (WE) nr 1159/2003
Rok gospodarczy 2005/2006

Kraj	Ilość, która musi być dostarczona w okresie od 13.3.2006–17.3.2006 w procentach ilości wnioskowanej	Limit
Indie	0	Wykorzystany
AKP	100	

Cukier wymieniony w koncesji CXL
Tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 1159/2003
Rok gospodarczy 2005/2006

Kraj	Ilość, która musi być dostarczona w okresie od 13.3.2006–17.3.2006 w procentach ilości wnioskowanej	Limit
Brazylia	0	Wykorzystany
Kuba	100	
Inne państwa trzecie	0	Wykorzystany

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 476/2006**z dnia 21 marca 2006 r.****ustanawiające wartości jednostkowe w celu określenia wartości celnej niektórych łatwo psujących się towarów**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92, a w szczególności jego art. 173, ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 173 do 177 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 przewidują, że Komisja okresowo ustala wartości jednostkowe dla produktów wskazanych w klasyfikacji w załączniku 26 do tego rozporządzenia.

- (2) Stosowanie zasad i kryteriów określonych w wyżej wymienionych artykułach do elementów przekazanych Komisji zgodnie z art. 173 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 prowadzi do ustanowienia wartości jednostkowych określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia w stosunku do produktów, o których mowa,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wartości jednostkowe określone w art. 173 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 ustanawia się zgodnie z tabelą zawartą w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 24 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 (Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 883/2005 (Dz.U. L 148 z 11.6.2005, str. 5).

ZAŁĄCZNIK

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
1.10	Ziemniaki młode 0701 90 50	40,08	23,06	1 144,09	299,08	627,17	10 387,56
		138,40	27,90	17,21	153,79	9 601,13	1 496,31
		374,36	27,84				
1.30	Cebula (inna niż do sadzenia) 0703 10 19	45,11	25,95	1 287,57	336,59	705,82	11 690,26
		155,76	31,40	19,37	173,07	10 805,20	1 683,96
		421,31	31,33				
1.40	Czosnek 0703 20 00	176,06	101,29	5 025,18	1 313,66	2 754,69	45 625,04
		607,89	122,55	75,58	675,48	42 170,81	6 572,19
		1 644,30	122,27				
1.50	Pory ex 0703 90 00	75,26	43,30	2 148,16	561,56	1 177,57	19 503,76
		259,86	52,39	32,31	288,75	18 027,15	2 809,47
		702,90	52,27				
1.60	Kalafior 0704 10 00	—	—	—	—	—	—
1.80	Kapusta biała i czerwona 0704 90 10	46,72	26,88	1 333,53	348,61	731,01	12 107,49
		161,31	32,52	20,06	179,25	11 190,84	1 744,06
		436,35	32,45				
1.90	Brokuły lub kalarepa (<i>Brassica oleracea</i> var. <i>italica</i>) ex 0704 90 90	—	—	—	—	—	—
		—	—	—	—	—	—
		—	—				
1.100	Kapusta pekińska ex 0704 90 90	97,14	55,88	2 772,67	724,82	1 519,91	25 173,83
		335,40	67,62	41,70	372,70	23 267,94	3 626,24
		907,25	67,46				
1.110	Salata głowiasta 0705 11 00	—	—	—	—	—	—
1.130	Marchew ex 0706 10 00	40,79	23,47	1 164,27	304,36	638,22	10 570,73
		140,84	28,39	17,51	156,50	9 770,43	1 522,69
		380,96	28,33				
1.140	Rzodkiewka ex 0706 90 90	75,69	43,54	2 160,42	564,77	1 184,29	19 615,06
		261,34	52,69	32,49	290,40	18 130,03	2 825,51
		706,91	52,57				
1.160	Groch (<i>Pisum sativum</i>) 0708 10 00	335,80	193,19	9 584,86	2 505,64	5 254,20	87 023,68
		1 159,47	233,75	144,16	1 288,38	80 435,20	12 535,57
		3 136,28	233,22				

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
1.170	Fasola						
1.170.1	— fasola (<i>Vigna</i> spp., <i>Phaseolus</i> spp.) ex 0708 20 00	183,01 631,91 1 709,29	105,29 127,40 127,10	5 223,79 78,57	1 365,58 702,17	2 863,56 43 837,56	47 428,31 6 831,95
1.170.2	— fasola (<i>Phaseolus</i> ssp., <i>vulgaris</i> var. <i>compressus</i> Savi) ex 0708 20 00	202,00 697,47 1 886,60	116,21 140,61 140,29	5 765,69 86,72	1 507,24 775,01	3 160,61 48 385,06	52 348,30 7 540,66
1.180	Bób ex 0708 90 00	—	—	—	—	—	—
1.190	Karczochy 0709 10 00	—	—	—	—	—	—
1.200	Szparagi						
1.200.1	— zielone ex 0709 20 00	283,28 978,10 2 645,69	162,97 197,19 196,74	8 085,57 121,61	2 113,70 1 086,85	4 432,32 67 853,29	73 411,18 10 574,72
1.200.2	— pozostałe ex 0709 20 00	498,42 1 720,95 4 655,06	286,74 346,95 346,15	14 226,44 213,97	3 719,02 1 912,29	7 798,60 119 386,85	129 165,88 18 606,07
1.210	Oberżyny (bakłażany) 0709 30 00	149,51 516,22 1 396,34	86,01 104,07 103,83	4 267,38 64,18	1 115,56 573,61	2 339,28 35 811,46	38 744,79 5 581,10
1.220	Seler naciowy (<i>Apium graveolens</i> L., var. <i>dulce</i>) ex 0709 40 00	64,31 222,05 600,63	37,00 44,77 44,66	1 835,59 27,61	479,85 246,74	1 006,23 15 404,08	16 665,83 2 400,68
1.230	Pieprznik jadalny 0709 59 10	334,34 1 154,41 3 122,60	192,35 232,73 232,20	9 543,07 143,53	2 494,71 1 282,76	5 231,28 80 084,46	86 644,21 12 480,91
1.240	Papryka słodka 0709 60 10	177,10 611,48 1 654,01	101,88 123,28 122,99	5 054,87 76,03	1 321,43 679,47	2 770,96 42 420,00	45 894,64 6 611,02
1.250	Koper 0709 90 50	—	—	—	—	—	—
1.270	Słodkie ziemniaki, całe, świeże (przeznaczone do spożycia przez ludzi) 0714 20 10	117,16 404,53 1 094,22	67,40 81,55 81,37	3 344,09 50,30	874,20 449,51	1 833,15 28 063,24	30 361,91 4 373,57
2.10	Kasztany (<i>Castanea</i> spp.), świeże ex 0802 40 00	—	—	—	—	—	—
2.30	Ananas, świeży ex 0804 30 00	61,76 213,26 576,85	35,53 42,99 42,90	1 762,93 26,52	460,86 236,97	966,40 14 794,31	16 006,11 2 305,65

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
2.40	Awokado, świeże ex 0804 40 00	165,20 570,41 1 542,93	95,04 115,00 114,73	4 715,40 70,92	1 232,68 633,84	2 584,87 39 571,19	42 812,49 6 167,05
2.50	Guawa, mango, świeże ex 0804 50	—	—	—	—	—	—
2.60	Słodkie pomarańcze, świeże						
2.60.1	— krwiste i półkrwiste ex 0805 10 20	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.60.2	— nawele, Naweliny, Nawelaty, Salustiany, Vernasy, Valencjany, Maltańskie, Szamutiasy, Owalisy, Trovita i Hamliny ex 0805 10 20	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.60.3	— pozostałe ex 0805 10 20	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.70	Mandarynki (łącznie z tangerinami i satsumas), świeże, klementynki, wilkingi i podobne hybrydy cytru- sowe, świeże						
2.70.1	— klementynki ex 0805 20 10	141,64 489,06 1 322,87	81,49 98,60 98,37	4 042,87 60,81	1 056,87 543,44	2 216,21 33 927,39	36 706,39 5 287,48
2.70.2	— monrealesy i satsumas ex 0805 20 30	130,26 449,76 1 216,58	74,94 90,67 90,47	3 718,01 55,92	971,95 499,77	2 038,13 31 201,18	33 756,88 4 862,61
2.70.3	— mandarynki i wilkingi ex 0805 20 50	75,41 260,36 704,27	43,38 52,49 52,37	2 152,34 32,37	562,66 289,31	1 179,86 18 062,19	19 541,67 2 814,94
2.70.4	— tangeryny i pozostałe ex 0805 20 70 ex 0805 20 90	54,22 187,19 506,35	31,19 37,74 37,65	1 547,46 23,27	404,53 208,01	848,28 12 986,17	14 049,87 2 023,85
2.85	Limy (<i>Citrus aurantifolia</i>), świeże 0805 50 90	79,86 275,75 745,90	45,95 55,59 55,47	2 279,56 34,29	595,91 306,41	1 249,60 19 129,85	20 696,78 2 981,33
2.90	Grejpfruty, świeże						
2.90.1	— białe ex 0805 40 00	78,85 272,26 736,44	45,36 54,89 54,76	2 250,65 33,85	588,36 302,53	1 233,75 18 887,20	20 434,26 2 943,51
2.90.2	— różowe ex 0805 40 00	80,62 278,38 753,00	46,38 56,12 55,99	2 301,26 34,61	601,59 309,33	1 261,49 19 311,91	20 893,76 3 009,70

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
2.100	Winogrona stołowe 0806 10 10	154,83 534,60 1 446,06	89,07 107,78 107,53	4 419,35 66,47	1 155,29 594,04	2 422,58 37 086,77	40 124,56 5 779,86
2.110	Arbuzy 0807 11 00	51,85 179,03 484,26	29,83 36,09 36,01	1 479,95 22,26	386,88 198,93	811,28 12 419,63	13 436,93 1 935,56
2.120	Melony (inne niż arbuzy)						
2.120.1	— amarillo, cuper, honey dew (w tym cantalene), onteniente, piel de sapo (w tym verde liso), rochet, tendral, futuro ex 0807 19 00	59,86 206,70 559,11	34,44 41,67 41,58	1 708,72 25,70	446,69 229,68	936,68 14 339,37	15 513,91 2 234,75
2.120.2	— pozostałe ex 0807 19 00	60,83 210,04 568,14	35,00 42,34 42,25	1 736,32 26,12	453,90 233,39	951,81 14 570,99	15 764,51 2 270,84
2.140	Gruszki						
2.140.1	— gruszki – Nashi (<i>Pyrus pyrifolia</i>), gruszki – Ya (<i>Pyrus bretschneideri</i>) ex 0808 20 50	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.140.2	— pozostałe ex 0808 20 50	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.150	Morele 0809 10 00	149,08 514,74 1 392,35	85,77 103,77 103,54	4 255,19 64,00	1 112,38 571,98	2 332,60 35 709,13	38 634,08 5 565,16
2.160	Wiśnie i czereśnie 0809 20 05 0809 20 95	137,39 474,38 1 283,17	79,04 95,64 95,42	3 921,52 58,98	1 025,15 527,12	2 149,69 32 909,03	35 604,62 5 128,77
2.170	Brzoskwinie 0809 30 90	128,47 443,58 1 199,86	73,91 89,43 89,22	3 666,92 55,15	958,59 492,90	2 010,12 30 772,42	33 293,00 4 795,79
2.180	Nektaryny ex 0809 30 10	153,26 529,16 1 431,36	88,17 106,68 106,44	4 374,41 65,79	1 143,54 588,00	2 397,95 36 709,58	39 716,47 5 721,07
2.190	Śliwki 0809 40 05	223,25 770,82 2 085,02	128,43 155,40 155,04	6 372,08 95,84	1 665,76 856,52	3 493,03 53 473,87	57 853,94 8 333,74
2.200	Truskawki i poziomki 0810 10 00	179,40 619,42 1 675,49	103,21 124,88 124,59	5 120,51 77,01	1 338,58 688,29	2 806,94 42 970,77	46 490,53 6 696,86

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
2.205	Maliny 0810 20 10	828,71	476,76	23 653,91	6 183,51	12 966,51	214 760,53
		2 861,37	576,87	355,77	3 179,52	198 501,22	30 935,79
		7 739,83	575,54				
2.210	Owoce z gatunku <i>Vaccinium myrtillus</i> 0810 40 30	1 053,49	606,07	30 069,64	7 860,69	16 483,47	273 010,82
		3 637,48	733,33	452,26	4 041,91	252 341,43	39 326,62
		9 839,14	731,65				
2.220	Owoce kiwi (<i>Actinidia chinensis</i> Planch.) 0810 50 00	178,63	102,77	5 098,64	1 332,87	2 794,95	46 291,96
		616,77	124,34	76,69	685,35	42 787,24	6 668,26
		1 668,33	124,06				
2.230	Granaty ex 0810 90 95	384,47	221,19	10 973,93	2 868,76	6 015,65	99 635,40
		1 327,50	267,63	165,05	1 475,10	92 092,10	14 352,27
		3 590,80	267,01				
2.240	Khakis (w tym owoce sharon) ex 0810 90 95	181,58	104,46	5 182,86	1 354,88	2 841,12	47 056,69
		626,96	126,40	77,95	696,67	43 494,07	6 778,41
		1 695,89	126,11				
2.250	Liczi (śliwki chińskie) ex 0810 90	—	—	—	—	—	—

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z 22 czerwca 2005 r.

dotycząca subwencji przedstawionych do realizacji przez Niderlandy na rzecz AVR wykorzystywanych przy unieszkodliwianiu odpadów niebezpiecznych

(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 1789)

(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/237/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron zgodnie z wymienionymi artykułami do składania uwag⁽¹⁾, oraz po zapoznaniu się z tymi uwagami,

biorąc pod uwagę następujące punkty:

1 PROCEDURA

(1) Pismem z 7 stycznia 2003 r. (zarejestrowanym 10 stycznia 2003 r. pod numerem A/30189) Niderlandy zgłosiły pomoc operacyjną na rzecz AVR Nutsbedrijf Gevaarlijk Afval BV (zwanym dalej "AVR Nuts") do wykorzystania przy przetwarzaniu w Niderlandach odpadów niebezpiecznych przeznaczonych do usunięcia. Większa część subwencji przeznaczona była na spalanie tego rodzaju odpadów w dwóch obrotowych piecach bębnowych (zwanym dalej „OPB”). Niderlandy powołały się na zastosowanie art. 86 ust. 2 Traktatu i zwróciły się do Komisji z wnioskiem o wydanie decyzji stwierdzającej, że środek ten nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, ponieważ chodzi tu o odpowiednią rekompensatę względem zobowiązania świadczenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu. Sprawa ta została zarejestrowana pod numerem N 43/2003.

(2) W pismach z 7 lutego (nr referencyjny D/50847) i 22 kwietnia 2003 r. (nr referencyjny D/52566) Komisja zwróciła się o wyjaśnienia uzupełniające. Niderlandy przekazały dodatkowe informacje w pismach z 24 marca 2003 r. (zarejestrowanym 28 marca 2003 r. pod numerem A/32279) i z 19 czerwca 2003 r. (zarejestrowanym 25 czerwca pod numerem A/34394). Przedstawiciele Niderlandów i urzędnicy Komisji odbyli spotkanie 21 maja 2003 r. Dwie strony konkurencyjne pismem z 2 maja 2003 r. (zarejestrowanym 5 maja 2003 r. pod numerem A/33155) wniosły wspólną skargę dotyczącą pomocy. Pismem z 20 maja 2003 r. (zarejestrowanym tego samego dnia pod numerem A/33548) poinformowały one Komisję, że do skargi dołącza się jedno z przedsiębiorstw zależnych od jednej z nich.

(3) Decyzją C(2003)1763 z 24 czerwca 2003 r. Komisja wszczęła procedurę zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu wobec zgłoszonego środka pomocy. Sprawa ta została zarejestrowana jako środek pomocy nr C 43/2003. Decyzja została przekazana do wiadomości Niderlandów pismem z 26 czerwca 2003 r. (nr referencyjny D/230250). Decyzja została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z 20 sierpnia 2003 r.⁽²⁾ Komisja otrzymała uwagi od czterech zainteresowanych stron (zarejestrowane pod numerami A/36309, A/36463, A/36645, A/36679, A/36870, A/37077, A/37480 i A/37569). Wśród nich znalazły się także uwagi stron konkurencyjnych, które złożyły skargę w maju. Skarga ta złożona była także w imieniu jeszcze jednego przedsiębiorstwa wchodzącego w skład koncernu, do którego należy jedna ze stron konkurencyjnych. (Cztery zainteresowane strony będą nazywane dalej „dwoma wspólnie działającymi stronami konkurencyjnymi”.) Komisja

⁽¹⁾ Dz.U. C 196 z 20.8.2003, str. 5 i Dz.U. C 250 z 9.10.2004, str. 6

⁽²⁾ Patrz przypis 1.

przesłała ich uwagi do wiadomości Niderlandów w pismach z 1 października (nr referencyjny D/56129), 29 października (nr referencyjny D/56898), 7 listopada (nr referencyjny D/57120) i z 12 listopada 2003 r. (nr referencyjny D/57185). Pisma te zawierają również szereg dalszych pytań Komisji.

- (4) Pismem z 13 sierpnia 2003 r. (zarejestrowanym 14 sierpnia 2003 r. pod numerem A/35706) dwie wspólnie działające strony konkurencyjne poinformowały Komisję, że część subwencji przeznaczonych dla AVR Nuts została wypłacona. Strony zwróciły się do Komisji o wydanie nakazu na podstawie art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽³⁾, celem nakazania Niderlandom zawieszenia dalszych wypłat oraz wezwania do tymczasowego zwrotu wypłaconej pomocy. Na wniosek Komisji z 20 sierpnia 2003 r. (nr referencyjny pisma D/55321) Niderlandy pismem z 25 września 2003 r. (zarejestrowanym 30 września 2003 r. pod numerem A/36690) potwierdziły, że zgłoszona pomoc na rok 2002 i pierwszy kwartał 2003 została wypłacona na rzecz AVR Nuts. Pismem z 20 października 2003 r. (nr referencyjny D/56735) Komisja poinformowała dwie wspólnie działające strony konkurencyjne, że nie zamierza wydać wnioskowanej decyzji. Dwie wspólnie działające strony konkurencyjne przesłały ponownie swój wniosek w piśmie z 14 listopada 2003 r. (zarejestrowanym 17 listopada 2003 r. pod numerem A/37909) i w piśmie z 1 grudnia 2003 r. (zarejestrowanym 2 grudnia 2003 r. pod numerem A/38325). Ostatnie z wymienionych pism minęło się w zasadzie z odpowiedzią Komisji z 24 listopada 2003 r. (nr referencyjny D/57541), w której potwierdziła ona swoje stanowisko.

- (5) Po złożeniu wniosku o odroczenie (pismo z dnia 14 lipca 2003 r., zarejestrowane 18 lipca 2003 r. pod numerem A/35109 oraz pismo z 29 października 2003 r., zarejestrowane 5 listopada 2003 r. pod numerem A/37568), o którego pozytywnym rozpatrzeniu powiadomiono pismem z 23 lipca 2003 r. (nr referencyjny D/54737), Niderlandy w piśmie z 18 grudnia 2003 r. (zarejestrowanym 8 stycznia 2004 r. pod numerem A/30088) przekazały swoje uwagi wobec decyzji Komisji. Niderlandy przekazały uwagi wobec uwag złożonych przez zainteresowane strony pismem z 23 grudnia 2003 r. (zarejestrowanym 8 stycznia 2004 r. pod numerem A/30090), 23 stycznia 2004 r. (zarejestrowanym 29 stycznia 2004 r. pod numerem A/30621), 25 lutego 2004 r. (zarejestrowanym 27 lutego 2004 r. pod numerem A/31451) i z 23 kwietnia 2004 r. (zarejestrowanym 30 kwietnia 2004 r. pod numerem A/33118). W dwóch ostatnich wymienionych pismach Niderlandy poinformowały także Komisję o bieżącym rozwoju spraw w AVR Nuts. Ponieważ wzrastające deficyty wymagałyby stałego zwiększania kwot pomocy, postanowiono o zamknięciu jednego

z dwóch OPB z dniem 1 lipca 2004 r. Rozważano również zamknięcie drugiego OPB. Okazało się, że pierwotne porozumienie o pomocy zawierało postanowienia przewidujące przyznanie przez Niderlandy rekompensat za koszty zamknięcia.

- (6) Uwzględniając te nowe informacje, Komisja przyjęła decyzję C(2004) 2640 wersja ostateczna z dnia 17 lipca 2004 r., aby wszcząć procedurę przewidzianą w art. 88 ust. 2 Traktatu o rekompensatę kosztów (ewentualnego) zamknięcia OPB. Treść tej decyzji została przesłana Niderlandom dnia 16 lipca 2004 r. Niderlandy złożyły wniosek o przedłużenie terminu składania uwag związanych z omawianą decyzją oraz o zorganizowanie spotkania celem omówienia bieżącego rozwoju wydarzeń (pismo z 30 lipca 2004 r., zarejestrowane 4 sierpnia 2004 r. pod numerem A/35996). Spotkanie przedstawicieli Niderlandów i Komisji odbyło się 23 sierpnia 2004 r. Dnia 26 sierpnia 2004 r. odbyło się kolejne spotkanie służb Komisji i dwóch wspólnie działających stron konkurencyjnych. Ponadto w spotkaniu uczestniczył adwokat reprezentujący kolejną stronę konkurencyjną. Niderlandy przekazały swoje uwagi do decyzji Komisji pismem z dnia 10 września 2004 r. (zarejestrowanym 17 września 2004 r. pod numerem A/36999). Komisja zwróciła się z prośbą o dalsze informacje pismem z 30 września 2004 r. (nr referencyjny D/56902). Niderlandy przesłały je pismem z 22 października 2004 r. (zarejestrowanym 27 października 2004 r. pod numerem A/38271). W piśmie tym Niderlandy potwierdziły, że wypłacono beneficjentowi dalszą pomoc za resztę roku 2003, trzy pierwsze kwartały roku 2004 oraz za zamknięcie jednej z instalacji.
- (7) Decyzja o rozpoczęciu procedury została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 9 października 2004 r.⁽⁴⁾ Komisja otrzymała uwagi dwóch wspólnie działających stron konkurencyjnych (pisma z 16 i 19 listopada 2004 r., zarejestrowane pod numerami A/38860 i A/38978). Komisja wysłała powyższe uwagi do Niderlandów w piśmie z 22 listopada 2004 r. (nr referencyjny D/58307). Niderlandy przekazały swoje uwagi do nadesłanych im uwag, a także odpowiedziały na pytania Komisji w pismach z 22 grudnia 2004 r. (zarejestrowanym 5 stycznia 2005 r. pod numerem A/30171) i z 12 stycznia 2005 r. (zarejestrowanym 17 stycznia 2005 r. pod numerem A/30525). W pismach tych Niderlandy poinformowały Komisję nie tylko o decyzji o zamknięciu pozostałego OPB, ale także o rekompensacie kosztów zamknięcia wynikających z porozumienia.
- (8) Na koniec dwie wspólnie działające strony konkurencyjne potwierdziły swój sprzeciw wobec pomocy w pismach z dnia 25 kwietnia 2005 r. (zarejestrowanym tego samego dnia pod numerem A/33476) i 2 maja 2005 r. (zarejestrowanym 12 maja 2005 r. pod

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003r.

⁽⁴⁾ Patrz przypis 1.

numerem A/33884). Po tej wymianie korespondencji dnia 26 maja 2005 r. odbyło się jeszcze jedno spotkanie służb Komisji i dwóch wspólnie działających stron konkurencyjnych. W spotkaniu tym także uczestniczył adwokat reprezentujący wspomnianą już trzecią stronę konkurencyjną (ta właśnie strona konkurencyjna oraz pozostałe dwie będą dalej zwane razem „trzema wspólnie działającymi stronami konkurencyjnymi”). Na spotkaniu przedłożony został dokument sugerujący, że AVR Nuts otrzymał dalszą pomoc za rok 2004.

2 SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA

2.1 Geneza i cel

(9) Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów⁽⁵⁾ stanowi, że „Państwa Członkowskie, we współpracy z innymi Państwami Członkowskimi w przypadku gdy jest to niezbędne lub zalecane, podejmują właściwe środki w celu stworzenia odpowiedniej zintegrowanej sieci urządzeń do unieszkodliwiania odpadów, uwzględniając najlepsze dostępne technologie nieobjęte nadmiernych kosztów. Sieć musi umożliwiać Wspólnocie jako całości samowystarczalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów, a Państwom Członkowskim stopniowe osiągnięcie tego celu indywidualnie, biorąc pod uwagę warunki geograficzne lub potrzebę specjalistycznych urządzeń dla niektórych typów odpadów”. Artykuł 5 ust. 2 tej samej dyrektywy stanowi, że „sieć musi także umożliwiać unieszkodliwianie odpadów w jednym z najbliższych urządzeń, za pomocą najodpowiedniejszych metod i technologii w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego oraz zdrowia publicznego”.

(10) Aby sprostać opisanym celom, na początku lat dziewięćdziesiątych w Niderlandach uruchomiono specjalne składowisko (zwane dalej „składowiskiem C2”) oraz piece OPB. Składowisko C2 używane jest do właściwego unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, które nie mogą zostać spalone (zwanych dalej „odpadami C2”). Piece OPB używane są do właściwego unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, które – mimo swej niskiej wartości cieplnej – mogą jeszcze zostać przetworzone przez spalanie⁽⁶⁾ (zwanych dalej „odpadami OPB”). Przy ich spalaniu niezbędne jest współzasilanie – w praktyce najbardziej opłacalnym paliwem są odpady niebezpieczne o wysokiej wartości cieplnej.

(11) Państwa Członkowskie – zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 75/442/WE i art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie

nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar⁽⁷⁾ – mogą zakazać wywozu „odpadów do usuwania”. Dopiero po przeprowadzeniu różnorodnych kontroli odpady tego rodzaju mogą zostać wprowadzone do obiegu handlowego. Państwa Członkowskie nie mogą jednakże wprowadzić ogólnego zakazu wywozu „odpadów do odzysku”.⁽⁸⁾ Pojęcia „odpady do usuwania” i „odpady do odzysku” zostały zinterpretowane w licznych orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.⁽⁹⁾ Na ich skutek – w porównaniu z interpretacją wykorzystywaną dotychczas przez Niderlandy – mniejsza objętość odpadów niebezpiecznych powinna być traktowana jako „odpady do usuwania”, a większa objętość odpadów jako „odpady do odzysku”. Różnica ta nie zależy od wartości cieplnej odpadów, lecz raczej od pierwotnego celu instalacji, w której odpady są przetwarzane, a także od rodzaju odpadów.

(12) Odpady C2 i OPB dostarczane są przez przedsiębiorstwa ze wszystkich sektorów gospodarki. Do najważniejszych należą sektor metalowy, służby gospodarcze i administracyjne, sektor (petro-)chemiczny, transport i wydobywanie minerałów. Większość odpadów odbierana jest przez wyspecjalizowanych pośredników, których usługi obejmują zwykle różne rodzaje odpadów danego przedsiębiorstwa: odpady C2 i OPB, pozostałe odpady niebezpieczne i odpady nieszkodliwe. Usługi te związane są przede wszystkim z miejscem, gdzie wytwarzane są odpady, jednak szczególne rodzaje odpadów przewożone są na dalsze odległości. Wiele dużych przedsiębiorstw zajmujących się odpadami przemysłowymi działa na skalę międzynarodową i posiada oddziały w kilku krajach.

(13) W minionych latach możliwości właściwego wykorzystania odpadów niebezpiecznych bardzo się rozwinęły. Coraz większe objętości wykorzystywane są w przemyśle cementowym (przede wszystkim w Belgii), bądź też do wypełniania zamykanych kopalń (zwłaszcza w Niemczech). Ścisła interpretacja Trybunału co do pojęcia „odpady do usuwania” wzmogła ten rozwój. W tym samym czasie producenci dalej ograniczali wytwarzanie odpadów. W przewidzianych prawem ramach mogą oni – w pewnym stopniu – mieszać część odpadów z odpadami mniej szkodliwymi, co umożliwia tańsze ich unieszkodliwienie lub odzysk. Było to przyczyną spadku podaży odpadów OPB z około 80 000/100 000 ton w 1995 r. do około 34 000 ton w 2002 r. W 2002 r. oczekiwano, że produkowanych będzie około 38 500 ton rocznie. W połowie 2004 r. AVR Nuts szacował, że otrzymywać będzie

⁽⁵⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁶⁾ Umowa koncesyjna opisuje odpady OPB jako „część strumienia odpadów, której spalanie traktowane jest jako forma unieszkodliwiania, a są to odpady niebezpieczne o wartości cieplnej mniejszej niż 11,5 MJ/kg (=1% chloru) lub 15MJ/kg (>1% chloru), odpady niebezpieczne w opakowaniu, szczególne odpady szpitalne i odpady zawierające PCB”.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 30 z 06.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2557/2001 (Dz. U. L 349 z 31.12.2001, str. 1).

⁽⁸⁾ Patrz przede wszystkim orzeczenie z 25 czerwca 1998r., sprawa C-203/96, *Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV i in. / Minister Mieszkalnictwa, Gospodarki Przestrzennej i Środowiska*, Zb. Orz.. 1998, I-4075.

⁽⁹⁾ Patrz przede wszystkim orzeczenie z 13 lutego 2003r., sprawa C-288/00, *Komisja/Niemcy*, Zb. Orz.. 2003, I-1439.

jedynie 16 000 ton odpadów OPB rocznie⁽¹⁰⁾. Podaż odpadów C2 spadła z około 6 000 ton w 2000 r. do około 4 000 ton w 2002 r. Wywóz odpadów niebezpiecznych wytwarzanych w Niderlandach wzrósł do około 36 000 ton, w tym 4 000 ton odpadów OPB, co przyczyniło się do nadwyżki mocy przerobowych w instalacjach do unieszkodliwiania odpadów. Jest to zjawisko obserwowane na szeroką skalę. Dotyczy także na przykład Wielkiej Brytanii, Niemiec i Belgii.

2.2 Beneficjent

- (14) Składowisko C2 i kilka pieców OPB uruchomione zostały początkowo przez AVR Chemie CV (zwanego dalej „AVR Chemie”), w którym 30% udziałów ma Skarb Państwa, a 70% Holding AVR Bedrijven NV (zwany dalej „AVR Holding” lub w skrócie „AVR”). AVR jest liczącym się podmiotem na holenderskim rynku odpadów. W chwili obecnej jedynym udziałowcem AVR jest Gmina Rotterdam, jednak niedawno poinformowała ona o zamiarze sprzedaży udziałów w AVR. Od połowy lat dziewięćdziesiątych AVR Chemie notuje straty (10,9 miliona EUR w 2000 r. i 7,2 miliona EUR w 2001 r.). Z tego względu AVR zamierzał zamknąć trzy piece OPB, jakie w tym okresie obsługiwał. Niderlandom udało się jednak zawrzeć porozumienie o restrukturyzacji. Na jego podstawie doszło do podziału AVR Chemie. Utworzono AVR Nuts, mające kontynuować unieszkodliwianie odpadów C2 i OPB po zamknięciu jednego z trzech pieców OPB. Utworzono także AVR-Industrial Waste Services Rotterdam BV (zwany dalej „AVR IW”), mający zajmować się pozostałą działalnością na rynkach odpadów (niebezpiecznych), na których AVR chciał nadal funkcjonować z własnych powodów handlowych. Obie spółki są w całości własnością AVR. Pozostała działalność AVR Chemie to wynajem obiektów na rzecz AVR Nuts. AVR Nuts i AVR IW blisko ze sobą współpracują. Umowa o świadczeniu usług określa, że większą część zadań kierowniczych i komercyjnych AVR Nuts wykonuje AVR IW.
- (15) Wydajność obu pieców OPB, na które AVR uzyskał zezwolenie, wynosi 100 000 ton odpadów niebezpiecznych rocznie. Teoretycznie dostępna wydajność wynosi 80-85% przyznanej wydajności. W 2001 r. AVR przetworzył 84 880 ton odpadów niebezpiecznych (odpady OPB i inne), 81 274 ton w 2002 r. i 78 297 ton w 2003 r. Do spalania odpadów OPB potrzeba mniej więcej taką samą ilość innych odpadów niebezpiecznych jako paliwa. Ilość rzeczywiście przetworzonych odpadów OPB w piecach OPB wynosi zgodnie z szacunkami 19 000 ton w 2002 r. i 23 000 ton w 2003 r. Niektóre rodzaje odpadów OPB mogą być ponadto przetwarzane w spalarniach odpadów z gospodarstw domowych pracujących przy niższej temperaturze spalania.

- (16) AVR Nuts ma obowiązek prowadzenia odrębnej księgowości zgodnie z dyrektywą Komisji 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi⁽¹¹⁾.

2.3 Pomoc

2.3.1 Niedobory eksploatacyjne

- (17) Pomoc i działalność, na jaką zostaje ona przyznana, zostały opisane w decyzji o koncesji wydanej przez Ministra Mieszkalnictwa, Gospodarki Przestrzennej i Środowiska z dnia 3 lipca 2002 r., oraz w umowie koncesyjnej zawartej 10 lipca 2002 r. między Niderlandami, AVR Holding, AVR Nuts, AVR IW i kilkoma innymi przedsiębiorstwami zależnymi. W decyzji o koncesji państwo nadaje „AVR Nuts na okres pięciu lat wyłączne prawo eksploatacji składowiska odpadów C2 i przetwarzania odpadów niebezpiecznych w obrotowych piecach bębnowych, pod warunkiem oferowania składowania odpadów C2 i przetwarzania odpadów niebezpiecznych w obrotowych piecach bębnowych jako usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, dostępnych publicznie i na warunkach rzetelnych, przejrzystych i niedyskryminujących oraz po cenach społecznie akceptowalnych, a wszystko to z uwzględnieniem warunków i ustaleń określonych szczegółowo w umowie koncesyjnej”. Umowa ta precyzuje warunki zarządzania AVR Nuts. Umowa zawarta została na okres od 1 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2006 r. włącznie.
- (18) Subwencja wynosi 100% przewidywanych niedoborów eksploatacyjnych, obliczonych na podstawie metodologii przygotowanej przez niezależnego rewidenta. W przypadku ustalonej z góry nadwyżki eksploatacyjnej, 70% jej wartości zostanie użyte na spłatę pomocy przyznanej w poprzednich latach. Przewidywane niedobory eksploatacyjne wynoszą 1,5 miliona EUR w 2002 r. i 2,8 miliona EUR w 2003 r. W załączniku I do niniejszej decyzji przedstawiono podsumowanie metodologii i jej zastosowanie dla lat 2002, 2003 i 2004. Większa część pomocy przeznaczona jest na piece OPB. Obliczony z góry niedobór dla składowiska C2 wyniósł na przykład w 2003 r. 370 000 EUR.
- (19) Według umowy o świadczeniu usług AVR IW wykonuje większą część zadań administracyjnych i operacyjnych AVR Nuts. W zamian otrzymuje wynagrodzenie, rozliczane w przewidywanym niedoborze. Rozliczenie odbywa się na podstawie ceny kosztów własnych („activity based costing”). W praktyce oznaczało to, że za okres 2002-2004 średnio 30% kosztów ogólnych AVR zostało naliczonych AVR Nuts.

⁽¹⁰⁾ Źródło: *Perspektywy spalania szczególnych odpadów niebezpiecznych*, AOO-2004-12, sporządzone przez Afval Overleg Orgaan / Urząd Utylizacji Odpadów/, lipiec 2004, www.aoo.nl.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 195 z 29.7.1980, str. 35 ostatnio zmienionej dyrektywą 2000/52/WE (Dz.U. L 193 z 29.7.2000, str. 75).

- (20) Dodatkową pozycją kosztową ujętą w ustalonym z góry budżecie, na którą AVR Nuts otrzymuje pomoc przekazywaną AVR IW, jest pozyskiwanie odpadów. Zważywszy na duży udział kosztów stałych, aktywne pozyskiwanie odpadów traktowane jest jako niezbędne do maksymalnego wykorzystania mocy przerobowych oraz utrzymywania kosztów eksploatacji na możliwie niskim poziomie. Koszty przewidywane i rzeczywiste przedstawione są w tabeli 1.

Tabela 1:

Przewidywane i rzeczywiste koszty pozyskiwania

	2002	2003	2004
przewidywane koszty dodatkowe	514 000	532 000	550 000
przewidywane koszty wdrożeniowe pozyskiwania międzynarodowego	400 000	400 000	–
przewidywane koszty łącznie	914 000	932 000	550 000
koszty rzeczywiste	875 000	900 000	930 000

- (21) Początkowo oczekiwano, że niedobór wzrośnie do 3,8 miliona EUR w 2006 r., jednak warunki rynkowe i eksploatacyjne okazały się o wiele trudniejsze, niż przewidywano, a także nie rokowały polepszenia. W okresie 2002-2003 AVR Nuts zanotowało – poza przewidywanym niedoborem – stratę 12 milionów EUR. Oczekuje się, że niedobór przewidywany na rok 2004 i lata kolejne będzie o wiele wyższy niż zakładano; i tak przewidywany niedobór na rok 2004 wyniósł 8,898 miliona EUR⁽¹²⁾. W obliczeniu tym uwzględniono decyzję o zamknięciu pieców OPB.

2.3.2 Pokrycie kosztów zamknięcia

- (22) Wziąwszy pod uwagę wzrastające niedobory eksploatacyjne Niderlandy – jak już wspomniano w punktach 5 i 7 – zrewidowały swoją politykę postępowania. Pod koniec 2003 r. podjęto decyzję o zamknięciu jednego z dwóch pieców OPB z dniem 1 lipca 2004 r. Latem 2004 r. postanowiono, że z dniem 1 stycznia 2005 r. zamknięty zostanie drugi OPB. Zgodnie z przewidywaniami zakładane straty za pozyskanie odpadów C2 w pozostałych latach są niskie.

⁽¹²⁾ Pomoc jest zmniejszana o 75 000 EUR za każdy miesiąc, w którym Prowincja Zuid Holland przyznaje wyrównanie szczytowe dot. emisji CO („peakshaving”). W momencie ustalania niedoboru eksploatacyjnego nie miało to jeszcze miejsca. Kwota ta stanowi przewidywane miesięczne oszczędności, jeśli takie wyrównanie szczytowe zostałyby przyznane.

- (23) Zgodnie z umową koncesyjną państwo miało pokryć koszty AVR za pozostałą wartość księgową nieodpisanych jeszcze inwestycji, jakie w czasie trwania umowy zostały dokonane po zatwierdzeniu przez państwo na potrzeby AVR Nuts. Dokonując analizy zastosowania niniejszej klauzuli, władze holenderskie uzyskały po obliczeniach kwotę 8 670 108 EUR będącą kosztem zamknięcia pierwszego OPB. Kwota ta dotyczy różnych inwestycji, jakie odliczone zostały w 50% - o ile dotyczyły obu pieców OPB, i w 100% - o ile łączyły się bezpośrednio z OPB, który został zamknięty. Najważniejsze części składowe tej kwoty to: 1,9 miliona EUR za inwestycje w zakresie ochrony przeciwpożarowej, 3,3 miliona EUR na instalację homogenizacyjną, 1,5 miliona EUR na wymianę lejów koksowych i 0,5 miliona EUR na końcówkę bębna i pierścień Steffersona. Jeśli chodzi o zamknięcie drugiego OPB, kalkulacja obejmuje 11 151 000 EUR za pozostałą wartość księgową instalacji oraz rzeczowe aktywa trwałe. Kwota ta zawiera drugie 50% pozostałej wartości księgowej wymienionych wyżej inwestycji, dokonywanych za przyzwoleniem państwa, oraz 100% pozostałej wartości księgowej inwestycji dokonywanych za przyzwoleniem państwa, a dotyczących wyłącznie drugiego OPB. Ostatnia wymieniona część składowa obejmuje w szczególności inwestycję w kompleksową konserwację pozostałego OPB, jaka przeprowadzona została w 2004 r. Konserwacja ta pochłonęła 3 273 000 EUR, co przewyższało pierwotne założenia. Po fakcie okazało się, że była to inwestycja nietrafiona.

- (24) Ponieważ Niderlandy zgodnie z umową koncesyjną zobowiązane były do kompensowania niedoborów budżetowych do roku 2006 włącznie, państwo zmuszone było do negocjowania z AVR pokrycia dodatkowych kosztów zamknięcia drugiego OPB z dniem 1 stycznia 2004 r. – zamiast w pierwotnym terminie, w którym kończyłaby się umowa. Na tej podstawie kompensacja obejmuje następujące kwoty dodatkowe:

- 1,75 miliona EUR już w 2004 r. na kompensację negatywnych skutków tego, że klienci (stopniowo) będą musieli przekierowywać swoje strumienie odpadów do innych instalacji;
- 5,843 miliona EUR na bieżące koszty stałe z lat 2005-2006; dotyczy to na przykład kosztów związanych z infrastrukturą informatyczną, wynajmu powierzchni biurowej, umów zabezpieczających, kosztów obiektów wspólnych jak np. stołówka, itd.; AVR naliczyło tu wyższą kwotę łączną, mianowicie 8,208 miliona EUR;

— 7,868 miliona EUR na dodatkowe koszty redukcyjne związane z przedwczesnym zamknięciem pozostałego OPB; kwota ta została obliczona jako saldo szacunkowych kosztów redukcyjnych na wypadek natychmiastowego zamknięcia i szacunkowych kosztów redukcyjnych na końcu umowy o subwencji, dwa lata później; zatwierdzona kwota opiera się na szczegółowych szacunkach, obejmujących około 244 pracowników i uwzględniających sytuację, w której większość z nich może zostać przesunięta na inne stanowiska wewnątrz przedsiębiorstwa; pozostałe koszty, jak np. pozostała wartość księgowa określonych aktywów innych przedsiębiorstw powiązanych z AVR pozyskanych do świadczenia usług powiązanych z umową o świadczeniu usług, koszty zarządzania placówką, koszty związane z faktem, że AVR IW nie otrzymuje świadczeń na pokrycie, jakie otrzymywałyby, gdyby spalanie w piecach OPB było kontynuowane w latach 2005 i 2006, koszty nie umieszczone w budżecie zamknięcia oraz koszty związane z wykupieniem umów wieloletnich; AVR oszacował te koszty na łączną kwotę w wysokości 29,567 miliona EUR; w skład tej kwoty wchodzi również na przykład suma 11,716 miliona EUR za dodatkowe straty poniesione przez AVR Nuts w latach 2002 i 2003; w czasie negocjacji państwo i AVR były zgodne jedynie co do 1,238 miliona EUR.

Tabela 2:

Zestawienie pokrycia kosztów AVR

przewidywany niedobór budżetowy za rok 2002	1 500 000
przewidywany niedobór budżetowy za rok 2003	2 800 000
przewidywany niedobór budżetowy za rok 2004	8 898 000
pokrycie kosztów pozostałej wartości księgowej OPB	8 670 108
pokrycie kosztów pozostałej wartości księgowej drugiego OPB	11 151 000
pokrycie kosztów dodatkowych kosztów zamknięcia	
– dodatkowe koszty eksploatacji za rok 2004	1 750 000
– bieżące koszty stałe za lata 2005-2006	5 843 000
– dodatkowe koszty redukcyjne	7 868 000
– pozostałe koszty	1 238 000
	16 699 000
Pomoc łącznie	49 718 108

(25) W czasie negocjacji Niemcy korzystały ze wsparcia niezależnego rewidenta, którego sprawozdanie zostało przedłożone Komisji. Łączna kwota uzgodnionego pokrycia kosztów zamknięcia drugiego OPB wyniosła 27,850 miliona EUR. Jest ona znacznie niższa niż kwota szacunków własnych AVR wynosząca 58,544 miliona EUR (bądź 46 828 miliona EUR bez wliczenia dodatkowych strat AVR Nuts w latach 2002 i 2003). Według Niemców, w przypadku, gdyby pozostały OPB funkcjonował do końca 2006 r., suma szacowanych niedoborów eksploatacyjnych za lata 2005 i 2006 oraz kwota na pokrycie kosztów zamknięcia pod koniec 2006 r. wynosiłyby 31 milionów EUR. Porozumienie o wcześniejszym zamknięciu doprowadziło więc do obniżenia kosztów państwa.

(26) Wliczając koszty na pokrycie zamknięcia, łączna subwencja za okres 2002-2004 wyniosła 49 718 108 EUR – pokazuje to zestawienie w tabeli 2.

(27) Niemcy przyznały, że pomoc przekazana AVR wyniosła 19 543 608 EUR. Kwota na pokrycie kosztów związanych z zamknięciem drugiego OPB została przekazana na rachunek zablokowany.

2.3.3 Gwarancja kosztów usunięcia i monitoringu poprocesowego

(28) Umowa koncesyjna zawiera gwarancję, że – o ile AVR Chemie poddany zostałby likwidacji – państwo wypłaci nie więcej niż 30% wartości kosztów związanych z usunięciem i monitoringiem poprocesowym, jakie powstałyby przy demontażu i oczyszczeniu instalacji. Ta wartość procentowa pokrywa się z ilością udziałów państwa w AVR Chemie.

2.4 Kwestie operacyjne

(29) Jeszcze przed zawarciem umowy koncesyjnej AVR Chemie podwyższył swoje taryfy przyjęcia do 700 NLG/tonę (317,6 EUR/tonę). Zdaniem Niemców jeszcze wyższe taryfy mogłyby prowadzić do uników, jak np. „upłynnianie” w innych strumieniach odpadów i nielegalne składowanie odpadów, a tym samym nie byłyby celowe przy zmniejszaniu niedoborów eksploatacyjnych. Taryfy przyjęcia są wysokie w porównaniu z krajami sąsiednimi. Stało się to możliwe dzięki zakazowi wywozu z Niemców odpadów do usuwania. Celem pomocy było utrzymanie opłat na istniejącym poziomie – a nie ich obniżanie. Ponadto umowa koncesyjna zawiera załącznik „Ramowa struktura taryfowa, nośnik taryfowy i obliczanie taryf użytkowników”. Władze holenderskie kontrolują wysokość tych taryf, zważywszy, że to one wyrażają zgodę na przewidywane niedobory budżetowe, a taryfy stanowią tu oczywiście podstawowy element uwzględniany przy kalkulacji.

- (30) Taryfy przyjęcia dla wysokokalorycznych odpadów niebezpiecznych używanych jako paliwo są dużo niższe niż taryfy dla odpadów OPB. AVR Nuts przyjmuje tę pierwszą kategorię odpadów według taryfy dopasowanej do rynku, mianowicie taryfy, jaka stosowana byłaby wobec przetwarzania na przykład w piecach OPB za granicą lub w przemyśle cementowym.
- (31) Ponieważ koszty stałe w porównaniu z kosztami zmiennymi są bardzo wysokie, AVR Nuts stara się maksymalnie wykorzystywać swą wydajność, aby utrzymać straty na jak najniższym poziomie. Stąd też opłaty za przyjęcie, jakim podlegają dostawcy odpadów niebezpiecznych, są obniżane, jeśli rocznie dostarczana ilość jest większa. Te „obniżki różnicowane” zostają ustalone z góry i mają zastosowanie w przypadku, gdy dostarczane będzie co najmniej 75% tej samej ilości wysokokalorycznych odpadów, włączając w to odpady OPB.
- (32) Wszystkie taryfy dla okresu koncesyjnego ustalane są z góry⁽¹³⁾ i obowiązują zarówno konkurentów AVR jak i AVR IW. Od momentu zawarcia umowy koncesyjnej taryfy na odpady C2 i OPB zostały upublicznione i były dostępne dla każdego dostawcy. Od początku 2004 r. dotyczyło to także wysokokalorycznych odpadów niebezpiecznych.
- (33) Aby móc zaplanować wykorzystanie wydajności, AVR IW co roku zwraca się do swych dostawców z pytaniem o przewidywaną ilość odpadów. W ciągu roku taryfy przyjęcia naliczane są na podstawie ustalonych obniżek różnicowanych. W przypadku, gdy dostarczona ilość rzeczywiście na koniec roku jest mniejsza lub większa od zadeklarowanej, następuje naliczenie zwrotu lub dodatkowej opłaty, aby w oparciu o dostarczoną ilość rzeczywiście zrealizować prawidłowe obniżki różnicowane. Umowy nie zawierają zwykłe zobowiązań do dostarczania uzgodnionych ilości.
- 3 POWODY WSZCZĘCIA PROCEDURY PRZEWIDZIANEJ W ART. 88 UST. 2**
- (34) Wydając decyzję w sprawie wszczęcia procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 Traktatu, Komisja wyraziła wątpliwość co do następujących punktów.
- (35) Po pierwsze, Komisja nie jest pewna, czy działalność AVR Nuts rzeczywiście może być uważana za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu, ponieważ nie podano na przykład jednoznacznie, czy AVR jest jedynym przedsiębiorstwem będącym w stanie oferować tego rodzaju usługi na takich samych lub porównywalnych warunkach. Ponadto Komisja wyraziła wątpliwość, czy Niemcy użyły właściwej procedury przy wyborze AVR Nuts. Dodatkowo Komisja wątpi, czy zważywszy na wszystkie okoliczności, uniknięto naruszenia zasady „kto zanieczyszcza, ten płaci”, ponieważ producenci tych właśnie odpadów zobligowani są do płacenia taryf przyjęcia, które traktować można jako zwykłe koszty.
- (36) Po drugie, Komisja wyraziła podejrzenie co do ewentualnej nadwyżki rekompensat i związanego z nim ryzyka efektu ubocznego związanego z wpływem na inne segmenty rynku odpadów. Komisja obawiała się mianowicie, że nadwyżki rekompensat wynikać mogą także z faktu, że pomoc bazowała na obliczeniu *ex ante*, a AVR Nuts mógł zatrzymać część ewentualnego dodatniego salda z nadwyżek rzeczywistych i wypłaconych z góry.
- (37) Po trzecie, Komisja poddała w wątpliwość kwestię, czy – w przypadku badania zgodności subwencji z art. 87 – wspólnotowe wytyczne w sprawie pomocy państwa dla celów ochrony środowiska⁽¹⁴⁾ (zwane dalej „wytycznymi w sprawie pomocy na ochronę środowiska”) mogły stanowić podstawę do interpretowania tej pomocy jako zgodnej ze wspólnym rynkiem.
- (38) W swej decyzji o wszczęciu procedury zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu Komisja wyjaśniła, że miała podobne wątpliwości wobec znacznie wyższej kwoty pomocy za rok 2004 oraz pokrycia kosztów przyspieszonego zamknięcia pieców OPB.
- 4 UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON**
- (39) Po wydaniu decyzji Komisji o wszczęciu procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 cztery zainteresowane strony nadesłały swoje uwagi.
- (40) Pierwsza zainteresowana strona dowodziła, że zarządzenie to wpłynie negatywnie na konkurencję na rynku irlandzkim, ponieważ AVR – poprzez swe pięćdziesięcioprocentowe udziały we wspólnym przedsiębiorstwie z irlandzkim przedsiębiorstwem Safeway Warehousing / South Coast Transport – będzie mógł naliczać taryfy poniżej ceny kosztów własnych i mocno poniżej normalnych cen rynkowych na rynku irlandzkim.
- (41) Druga strona zainteresowana zwróciła również uwagę na nieuczciwe uprzywilejowanie względem konkurencji, jakie zdobyło wspólne przedsiębiorstwo AVR i Safeway. Do Irlandii wwożone są duże ilości odpadów niebezpiecznych. Ta sama zainteresowana strona dowodziła, że zarządzenie to zaburzy konkurencję na międzynarodowym rynku „projektów oczyszczania pod klucz” PCB, pestycydów i innych niebezpiecznych odpadów organicznych.
- (42) Trzecia zainteresowana strona, Edelchemie, skierowała swą uwagę na rynek krajowy. Przedsiębiorstwo to opracowało własną technologię przetwarzania odpadów z firm galwanizacyjnych i procesów fotograficznych („opcja-eko”) oraz odzyskiwania z tych odpadów wartościowych materiałów (m.in. metali szlachetnych i obsydianu). Dla tej firmy pomoc dla AVR stanowić będą nie tylko zagrożenie ekonomiczne, ale również zahamują jej rozwój technologiczny. Uwagi Edelchemie dotyczą AVR Nuts, AVR Chemie i jego poprzedników aż do roku 1963 (w piśmie przedstawiono szczegóły dotyczące holenderskiej polityki odpadów niebezpiecznych na przestrzeni tych lat).

⁽¹³⁾ W przypadku wysokokalorycznych odpadów niebezpiecznych istniało początkowo kilka wyjątków związanych z wcześniejszymi umowami.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. UE C 37 z 03.02.2001, str. 3.

- (43) Na koniec trzy wspólnie działające strony konkurencyjne opisały krajowy rynek odpadów OPB. Zarówno w Niemczech jak i innych Państwach Członkowskich istnieje według nich wydajność porównywalna z piecami OPB firmy AVR. Rozszerzenie działalności AVR przyczyniło się do powstania nadwyżki mocy przerobowych odpadów OPB na rynku holenderskim, a dane dotyczące odpadów OPB nie przedstawiają kompletnego i prawidłowego obrazu. W połowie lat dziewięćdziesiątych AVR zamknął jeden ze swych pieców OPB i wtedy już można było oczekiwać, że podaż odpadów niebezpiecznych nadal będzie spadać. Wziąwszy pod uwagę te przewidywania, logiczne było zamknięcie jednego z dwóch pozostałych pieców OPB. Podczas spotkania dnia 26 maja 2005 r. jeden z przedstawicieli oświadczył dosłownie, że „zamknięcie jednego OPB [w 2002 r.] było słuszną decyzją”. Ponadto AVR wykorzystywało swą mocną pozycję do naliczania wysokich taryf, do żądania, by do pieców OPB dostarczane były jednocześnie wysokokaloryczne odpady, oraz do tworzenia nieprzejrzystej i niejawniej struktury taryf. Dzięki temu AVR IW mógł naliczać taryfy także dla niektórych rodzajów odpadów OPB, a następnie przetwarzać te odpady w piecach rusztowych spalarni odpadów z gospodarstw domowych, co oznaczało niskie koszty eksploatacji, gdyż piece te działają przy niskich temperaturach.
- (44) Wprowadzenie środka stanowi niemożliwą do zaakceptowania pomoc eksploatacyjną. Omawiana usługa nie stanowi usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, a cztery kryteria wynikające z orzeczenia w sprawie Altmark określające, czy rekompensata stanowi, czy nie stanowi pomocy państwa⁽¹⁵⁾, nie zostały spełnione. Gdyby Komisja zatwierdziła subwencję (lub jej część), musiałoby się to odbyć z zastrzeżeniem wielu warunków, aby uniknąć podwójnego dotowania, przymusowego wiążanego odbioru odpadów (tying) i dyskryminacji cenowej. Ponadto Niemcy nie powinny być w stanie przedłużyć pomocy o kolejne dziesięć lat.
- (45) Dwie wspólnie działające strony konkurencyjne także nadesłały swe uwagi po zapoznaniu się z decyzją Komisji o wszczęciu procedury. Strony podtrzymały wszystkie punkty z ich pierwszego oświadczenia i przekazały dokumenty uzupełniające mające stanowić dowód, że w sprawie tej można mówić o podwójnym dotowaniu. Dodatkowo strony w swym piśmie poruszyły opisane niżej punkty.
- (46) Po pierwsze, zdziwienie budzi fakt, że – mimo zamknięcia jednego z pieców OPB – przewidywane niedobory eksploatacyjne tak znacznie przekroczyły zakładane ilości. Gdyby przestrzegano czwartego kryterium orzeczenia w sprawie Altmark (wydajność), niedobory eksploatacyjne powinny były spadać.
- (47) Po drugie, strony mają zastrzeżenia wobec pomocy na pokrycie kosztów zamknięcia pieców OPB. Nie wiązało się to z żadną usługą zwrotną ze strony AVR. Subwencja ta nie może być określona jako wypłacenie odszkodowania i nie jest uzasadniona między innymi dlatego, że dokonywano inwestycji z zamiarem prowadzenia działalności przez dziesięć lat, a tymczasem wszystko skończyło się po upływie niespełna trzech lat. Strony mają pytania dotyczące szczegółów obliczeń, przede wszystkim kwoty podlegającej odpisowi, kosztów redukcyjnych i bieżących kosztów stałych. Kwota łączna jest bardzo wysoka i znacznie przekracza 2 miliony EUR, o których jest mowa w artykule 21.2 umowy koncesyjnej. Ponadto w jednym z dokumentów analizowanych przez Parlament stwierdza się, że „przy ustalaniu odszkodowania przyznanego Afvalverwerking Rijnmond w związku z zamknięciem obrotowych pieców będących zawarto również porozumienie odnośnie do otwartego jeszcze roszczenia Ministerstwa Mieszkalnictwa, Gospodarki Przestrzennej i Środowiska (VROM) względem AVR w związku z zanieczyszczeniem Lickebaertpolder dioksynami”. W efekcie Ministerstwo otrzymało kwotę 2,5 miliona EUR, jaka nie była uwzględniona w budżecie za rok 2004. Trzy wspólnie działające strony konkurencyjne obawiają się, że rozwiązanie tego sporu „zanieczyściło” obliczenia kwoty rekompensaty. Mają wrażenie, że „pewne sprawy nie ujrzały światła dziennego”.
- (48) Po trzecie, strony zgłaszają zastrzeżenia co do kolejnych przywilejów dla AVR na podstawie art. 21.5 umowy koncesyjnej, a przede wszystkim do faktu, że w przypadku likwidacji AVR Chemie, państwo pokryje 30% kosztów rozbiórki oraz kosztów usunięcia zanieczyszczeń spowodowanych przez tę instalację. W świetle przepisów dotyczących pomocy państwa, państwo nie powinno nigdy wyrażać zgody na tego rodzaju zobowiązania.
- (49) Po czwarte, strony twierdzą, że nie może być tu mowy o usłudze świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym przede wszystkim dlatego, że usługa tego rodzaju nie jest niezbędna w świetle różnorodnych istniejących alternatyw, jak np. piroliza, przetwarzanie przez przemysł cementowy, zasypywanie kopalni soli bądź usuwanie w zakładach energetycznych i piecach OPB za granicą. Działalność omawiana w sprawie została uznana za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym wyłącznie dlatego, że zaczęła przynosić straty. Umowa koncesyjna została zawarta tylko w celu sfinansowania inwestycji w piece OPB, do których wyłączne prawo otrzymał AVR Nuts. Ponadto dwie wspólnie działające strony konkurencyjne poddają w wątpliwość kwestię, czy pomoc gwarantuje możliwe do zapłacenia ceny, jeśli taryfy przyjęcia AVR są wyższe niż w krajach sąsiednich. Wysokie taryfy można wyjaśnić praktykowanymi przez AVR przymusowym wiązaniem odbioru odpadów i podwójnym dotowaniem dotyczącymi odpadów wysokokalorycznych stosowanych jako paliwo. Taryfy te są nieprzejrzyste i niejawne. Zyski księgowane są w AVR IW, a straty w AVR Nuts. Stąd AVR IW mógł naliczać wyższe taryfy przyjęcia dla odpadów OPB. Ponadto AVR odmawia przyjmowania odpadów OPB, jeśli wraz z nimi nie są dostarczane odpady wysokokaloryczne. Tym samym narusza swe zobowiązania wynikające z umowy koncesyjnej, nie oferując usług wszystkim klientom. Na koniec – w przeciwieństwie do pozostałych alternatyw – jakość świadczonych usług nie jest utrzymywana ani ulepszana.

⁽¹⁵⁾ Orzeczenie z 24 lipca 2003r., sprawa C-280/00, Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg / Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, Zb. Orz. 2003, I-7747.

- (50) Po piąte, pomoc nie spełnia kryteriów Altmark. Nie zastosowano procedury zamówień publicznych przy wskazaniu odbiorcy koncesji, a pomoc nie została określona na podstawie kosztów średniego, dobrze zarządzanego przedsiębiorstwa. Pomocy nie określono na podstawie z góry ustalonych obiektywnych i przejrzystych kryteriów. Została ona zawyżona ponad konieczną stawkę i wiązała się ze skutkami ubocznymi wpływającymi na inne rynki. Piece OPB za granicą naliczają – bez pomocy państwa – niższe taryfy. Przy określaniu pomocy nie uwzględniono tańszych metod usuwania odpadów. Ponadto AVR może zatrzymać część zysku, jeśli jej działalność będzie lepsza, niż przewidywano.
- (51) Na koniec dwie wspólnie działające strony konkurencyjne stwierdzają, że Niemcy zamierzają kontynuować naruszanie przepisów o pomocy państwa, zważywszy, że władze niemieckie w przypadku niekorzystnej decyzji Komisji omówią je z AVR i poszukają rozwiązania finansowych problemów, jakie mogą obarczać AVR z tego czy innego powodu.

5 UWAGI NIDERLANDÓW

5.1 Właściwe prawodawstwo

- (52) Ponieważ prawodawstwo wspólnotowe zezwala Państwu Członkowskiemu na zakaz wywozu odpadów do usuwania, kwestionowana pomoc nie zakłóci konkurencji między Państwami Członkowskimi.

5.2 Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym

- (53) Niemcy stwierdziły, że pomoc została przyznana wyłącznie dla usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, jaka świadczona jest przez AVR Nuts. Otwarte zaproszenie do składania ofert nie zostało uznane za konieczne, ponieważ AVR Nuts był jedynym przedsiębiorstwem w Niemczech, jakie było w stanie i chciało przetworzyć wszystkie omawiane odpady C2 i OPB. Informacje o koncesji zostały ponadto opublikowane w Dzienniku Urzędowym (Staatscourant), po czym ewentualne zainteresowane strony mogły składać odwołania. Nie miało to jednak miejsca. Ponadto władze holenderskie przed podjęciem decyzji o zamknięciu pieców OPB wykonały niezbędne czynności, aby zorganizować przetarg publiczny w sprawie przedłużenia ich działania.
- (54) Środek spełnia kryteria Altmark i nie powinien być traktowany jako pomoc państwa. I tak na przykład państwo przy ustalaniu zakładanych niedoborów korzystało ze wsparcia niezależnego rewidenta. Środek nie stanowi naruszenia zasady „kto zanieczyszcza, ten płaci”, ponieważ taryfy są wyższe niż w krajach sąsiednich.

- (55) Z całą stanowczością nieprawdziwa jest również informacja, że AVR Nuts przyjmowało odpady OPB wyłącznie, jeśli były one dostarczane razem z odpadami wysokokalorycznymi. Ustalono również jasno, że taryfy naliczane pozostałym przedsiębiorstwom powiązanim z AVR za przetworzenie innych odpadów mają być identyczne jak dla podmiotów trzecich⁽¹⁶⁾. Niemcy zwróciły się o ekspertyzę do jednego z biur księgowych w sprawie zwiększenia przejrzystości w związku z umowami pomiędzy AVR Nuts i AVR IW. Zaproponowane rozwiązania zostały przyjęte i wprowadzone w życie.
- (56) Jeśli chodzi o wyniki AVR Nuts, Niemcy stwierdziły, że przy wyliczaniu niedoborów eksploatacyjnych nie uwzględniano jakiegokolwiek marży. W mało prawdopodobnym przypadku wystąpienia przewidywanej nadwyżki eksploatacyjnej zysk miał zostać ograniczony jedynie do 30% nadwyżki, aż do chwili zwrotu pomocy z lat ubiegłych.

5.3 Uwagi co do uwag zainteresowanych stron

Rynek irlandzki

- (57) Niemcy stwierdziły, że w przedstawionych uwagach nie wyjaśniono, w jaki sposób subwencja może mieć wpływ na cenę kosztów własnych wspólnego przedsiębiorstwa AVR i Safeways. Przedsiębiorstwo to powinno było płacić za przetwarzanie w Rotterdamie takie same taryfy, jakie obowiązują krajowych dostawców odpadów. Ponadto jedynie jedna trzecia odpadów przyjmowanych przez wspólne przedsiębiorstwo była przetwarzana w Rotterdamie, a wśród nich znajdowała się tylko nieznaczna część odpadów C2 i OPB w rozumieniu umowy koncesyjnej. Konkurencyjne ceny można wyjaśnić wieloma innymi czynnikami: 1) Safeway jest jedynym przedsiębiorstwem w Irlandii dysponującym stacją przeładunkową, w której możliwe jest skuteczne sortowanie i rozdzielanie odpadów przed ich przesłaniem do najbardziej odpowiedniego ośrodka przetwarzającego; 2) istnieje bliska współpraca z przedsiębiorstwem transportowym Southcoast, co zapewnia korzyści logistyczne i oszczędność kosztów, oraz 3) w Irlandii poziom taryf był w przeszłości względnie wysoki, co wynikało z braku konkurencji.

Rynek projektów oczyszczania pod klucz

- (58) Za przetwarzanie odpadów pochodzących z projektów oczyszczania pod klucz AVR naliczał taryfy wyższe niż dla dostawców krajowych. Średnia taryfa za wszystkie strumienie odpadów z innych krajów była nieco wyższa niż średnia taryfa naliczana w kraju. Ponadto niższe taryfy nie mogły liczyć na większą pomoc, ponieważ jest ona uzależniona od przewidywanych niedoborów eksploatacyjnych.

⁽¹⁶⁾ Artykuł 5.3 umowy koncesyjnej i art. 5.2 umowy o świadczeniu usług przez przedsiębiorstwa powiązane z AVR (załącznik 7.2.A do umowy koncesyjnej).

Konkurencja w kraju i alternatywy dla pieców OPB

- (59) W chwili podpisywania umowy koncesyjnej oba piece OPB pracowały z pełnym wykorzystaniem swych mocy przerobowych. Wziąwszy pod uwagę obszerne zapasy, przewidywano pełne wykorzystanie wydajności. Obecna nadwyżka mocy przerobowych nie została prawdopodobnie wywołana wzrastającym udziałem konkurentów na rynku, a raczej przez wzrastające ponowne użycie odpadów, na przykład po dopuszczonym przez prawo rozcieńczeniu innymi rodzajami odpadów.
- (60) Jeśli chodzi o pirolizę, Niemcy stwierdziły, że taryfy AVR są wyższe niż taryfy naliczane przez jedyne przedsiębiorstwo w Niemczech dysponujące instalacją do pirolizy.

Wypłacenie części zgłoszonego środka

- (61) Niemcy oświadczyły, że część pomocy została wypłacona z powodu finansowych problemów AVR Nuts, w świetle orzeczenia w sprawie Altmark i w czasie umożliwiającym zakończenie formalnej procedury wyjaśniającej zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu.

Edelchemie

- (62) Niemcy stwierdziły, że Edelchemie działała głównie na polu odpadów niebezpiecznych z procesów fotograficznych, jakie ze względu na wydajność nie mogły być przetwarzane przez AVR. Przedsiębiorstwo posiada różne instalacje, z których piec do pirolizy jest najistotniejszy dla firmy. W przeciwieństwie do urządzeń AVR technologia ta nie jest jednak odpowiednia dla wszystkich rodzajów odpadów OPB. Zgodnie z pozwoleniem ministra środowiska w piecu tym przetwarzać można jedynie 10 000 ton, co jest niewystarczające wobec strumienia odpadów w Niemczech. Niemcy nie pojmują, w jaki sposób pomoc może szkodzić interesom Edelchemie, wzięwszy pod uwagę, że AVR nie przetwarza odpadów z procesów fotograficznych i stosuje taryfy zgodne z wymogami rynku. Rozwój technologiczny stymulowany jest na przykład specjalnymi programami wspierającymi oraz – poprzez wydawanie pozwoleń ministra środowiska – obligowaniem do korzystania z dostępnych technologii. Czas ważności takich pozwoleń na pięć lat. Ewentualne subwencje z lat poprzednich przypadają na okres poza okresem dziesięcioletnim opisanym w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, a uwzględniając, że urządzenia ulegają odpisowi przez dziesięć lat, nie miałyby to żadnego wpływu na obliczenia przewidywanych niedoborów eksploatacyjnych w AVR.

Twierdzenie o nadmiernej rekompensacie

- (63) Niemcy stwierdziły, że nadmierna rekompensata nie miała miejsca ani na korzyść AVR Nuts, ani na korzyść

AVR IW. AVR IW występował jako pośrednik, ale nie miał możliwości wykorzystania swej pozycji w celu uzyskiwania nadmiernej rekompensaty, toteż tego nie uczynił. I tak na przykład odpady dostarczane do AVR Nuts przez konkurentów, nawet jeśli były odbierane na piśmie przez AVR IW w imieniu AVR Nuts, nie były uwzględniane przy obliczaniu obniżek zróżnicowanych stosowanych przy taryfach dla odpadów samodzielnie pozyskiwanych przez AVR IW. Odpady te dostarczane były bezpośrednio do pieców OPB – nie do siedziby AVR IW – ponieważ nie byłoby to warte dodatkowych kosztów logistycznych.

- (64) Pomoc na pokrycie kosztów pozyskiwania odpadów jest uzasadniona. Aktywne pozyskiwanie odpadów OPB było niezbędne, ponieważ możliwość rozcieńczenia tego rodzaju odpadów bądź adaptowania jego opakowania – co powoduje, że ten rodzaj odpadów nie jest już uznawany za odpady OPB – była wykorzystywana w coraz większym zakresie. Bez tego rodzaju pozyskiwania udział AVR Nuts w rynku kurczyłby się, a jego udział w rynku alternatywnych sposobów przetwarzania, zwłaszcza za granicą, straciłby na tym. Efektem byłby spadek wykorzystania wydajności i wzrost strat. Pokrycie kosztów AVR IW na pozyskiwanie wysokokalorycznych odpadów niebezpiecznych tłumaczono potrzebą dysponowania wystarczającą ilością tego rodzaju odpadów jako materiałem opałowym. Rozdzielenie kosztów pozyskiwania między AVR Nuts i AVR IW opierało się właśnie na tym. Po zamknięciu pieców OPB zostanie zlikwidowanych 7 stanowisk pracy, których koszty zgadzają się z obliczeniami. Dowodzi to, że te siedem stanowisk stanowi dodatkowe koszty pozyskiwania odpadów, jakie generowane były wyłącznie w interesie AVR Nuts.
- (65) Władze holenderskie przeprowadziły badanie dotyczące przyszłego rozwoju alternatyw dla usuwania i odzysku omawianych odpadów w Niemczech i w krajach sąsiednich. Do badania tego nawiązano w pkt 13. Z badania wynika, że planuje się rozwój właściwych alternatyw, aby zagwarantować bezpieczne i właściwe usuwanie i odzysk tego rodzaju odpadów.
- (66) Niemcy przedłożyły również analizę ekonomiczną umowy koncesyjnej i potencjalnej nadmiernej rekompensaty sporządzoną przez konsultanta na zlecenie AVR. W badaniu stwierdza się między innymi, że po pierwsze, wszyscy istotni konkurenci AVR mieli możliwość skorzystania z wyższych obniżek zróżnicowanych, ale widocznie preferowali dostarczanie części zgromadzonych odpadów do alternatywnych ośrodków zagranicznych celem ich usunięcia lub odzysku. Po drugie, suma na pokrycie kosztów, jaką Niemcy rzeczywiście przyznają na zamknięcie pieców OPB, jest znacznie niższa od sumy 45 milionów EUR wyliczonej przez sam AVR oraz od sumy niemal 40 milionów EUR obliczonej przez niezależnego rewidenta. Najistotniejsza różnica wynika z odmienności kalkulacji kosztów redukcji personelu.

- (67) Niderlandy przedłożyły szczegółowe wyliczenie niedoborów budżetowych za rok 2004. Mimo zamknięcia jednego OPB są one wyższe niż w latach ubiegłych, ponieważ sytuacja na rynku pogorszyła się przede wszystkim za przyczyną obniżki taryf za wysokokaloryczne odpady niebezpieczne.
- (68) Co do pokrycia kosztów rozbiórki i monitoringu w przypadku likwidacji AVR Chemie przeprowadzane będą rozmowy między państwem a AVR, ponieważ państwo posiada trzydziestoprocentowe udziały w AVR Chemie. W przypadku negatywnej decyzji Komisji w sprawie zgłoszonej pomocy również odbędą się rozmowy w celu znalezienia wyjścia z zaistniałej sytuacji, przy czym nie odbędzie się to bez uwzględnienia oceny Komisji.

6 OCENA

6.1 Czy środek stanowi pomoc państwa

- (69) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu „wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi”.
- (70) Pomoc eksploatacyjna i pokrycie kosztów związanych z zamknięciem pieców OPB na rzecz AVR Nuts, jak opisano w pkt. 17 – 27, zostały przyznane przez państwo i są finansowane bezpośrednio ze środków państwowych. Subwencje te mają charakter selektywny, ponieważ dotyczą w pierwszej kolejności AVR, AVR Nuts i AVR IW. Przedsiębiorstwa te świadczą usługi na rynku odpadów do usuwania oraz odpadów do odzysku. Powyższe dotyczy również opłacenia przez państwo kosztów usunięcia i monitoringu, na które to koszty państwo udzieliło gwarancji do wysokości 30%.
- (71) Zastosowane środki powinny być traktowane jako środki niekorzystnie wpływające na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Rynki odpadów do usuwania oraz odpadów do odzysku są ze sobą nierozdzielnie połączone. Mimo ram prawodawczych i surowych kontroli odpadów przeznaczonych do przetworzenia, handel między Państwami Członkowskimi jest stale praktykowany na obu tych rynkach. Obrazuje to następujący przykład: po ogłoszeniu zamknięcia pieców OPB liczba wniosków o pozwolenie na eksport odpadów do innych Państw Członkowskich znacznie wzrosła. Na podstawie tego faktu Komisja wyciąga wniosek, że subwencja na

dalsze funkcjonowanie pieców OPB wpływała hamująco na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

- (72) Wprowadzone środki nie stanowią uprzywilejowania dostawców odpadów niebezpiecznych. Taryfy przyjęcia wysokokalorycznych odpadów stosowanych jako paliwo – w porównaniu z taryfami naliczanymi w Niderlandach i krajach sąsiednich – zostały ustalone na poziomie rynkowym. Taryfy przyjęcia odpadów C2 i OPB ze względu na politykę państwa ustalone zostały na poziomie społecznie akceptowalnym, przewyższały jednak taryfy z krajów sąsiednich. Było to możliwe dzięki ograniczeniom wywozu odpadów przeznaczonych do usunięcia. Wyższe taryfy w normalnej sytuacji rynkowej byłyby opcją nie do zrealizowania, ponieważ spowodowałyby wywóz większej ilości odpadów, mieszanie odpadów z innymi strumieniami odpadów, legalny lub nielegalne składowanie – a więc nie przyczyniałyby się do wzrostu dochodów AVR Nuts. Po zamknięciu pieców OPB dostawcom było mianowicie łatwiej korzystać z niższych taryf przyjęcia w Belgii i w Niemczech. Bez wprowadzenia subwencji piece OPB zostałyby zamknięte wcześniej, a tym samym zostałyby szybciej stworzone możliwości wywozu odpadów przeznaczonych do usunięcia zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 259/93. Potwierdziła to ewolucja cenowa i objętościowa po zamknięciu drugiego OPB. Z tych względów Komisja ocenia, że środek nie uwolnił dostawców odpadów niebezpiecznych od kosztów, jakie w zwykłych warunkach ciążyły na ich budżetach.
- (73) Nie naruszając oceny zgodności środka na mocy art. 86 ust. 2 Traktatu Komisja uważa, że nie zostało spełnione czwarte kryterium orzeczenia w sprawie Altmark. Po pierwsze, AVR Nuts nie został wybrany w drodze przetargu, a opublikowanie rozporządzenia o koncesji w Dzienniku Urzędowym, po którym zainteresowane strony mogły składać swe odwołania w terminie sześciu tygodni, nie może zastąpić otwartej i przejrzystej procedury przetargowej. Po drugie, rekompensata nie została ustalona w oparciu o koszty generowane przez średnie, prawidłowo zarządzane przedsiębiorstwo, rzetelnie wyposażone w moce przerobowe do przetwarzania odpadów. Wziąwszy pod uwagę szczególną pozycję w skali kraju składowiska C2 i pieców OPB, wydaje się, że tego rodzaju średnie przedsiębiorstwo po prostu w Niderlandach nie istniało. Zakładany z góry niedobór budżetowy odzwierciedla raczej szczególne warunki, na jakich AVR Nuts eksploatował te urządzenie. Koszty porównywalnych obiektów za granicą nie były uwzględniane. Jasne jest, że AVR nie był wyposażony prawidłowo w moce przerobowe do przetwarzania odpadów: ich nadwyżka doprowadziła do niepełnego wykorzystywania pieców OPB i w efekcie do ich zamknięcia. Jedno i drugie miało wpływ na pomoc, przede wszystkim niedobór za rok 2004 i pokrycie kosztów zamknięcia. Biorąc pod uwagę te okoliczności, subwencje należy traktować jako selektywny przywilej na rzecz AVR Nuts, a nie jedynie rekompensatę, jaką otrzymywałyby inne przedsiębiorstwa w podobnej sytuacji, gdyby zostały obciążone wykonaniem takiego zobowiązania.

- (74) Twierdzenie o selektywnym przywileju wynika nie tylko z niedoborów eksploatacyjnych i pokrycia kosztów zamknięcia, ale także z gwarancji państwowej na 30% kosztów usunięcia i monitoringu poprocesowego obiektów. Fakt, że koszty te pokrywają się z udziałami państwa w AVR Chemie, nie neguje stwierdzenia, że chodzi tu o pomoc państwa, zważywszy, że państwo jako cichy wspólnik AVR Chemie odpowiadałoby jedynie do wysokości swych udziałów – a nie za dalsze roszczenia, które udział ten by przewyższały. Gwarancja ta wydaje się raczej wynikać z polityki państwa chcącego uniknąć sytuacji, w której – po likwidacji AVR Nuts i AVR Chemie – trudno byłoby obciążyć jakieś inne przedsiębiorstwo odpowiedzialnością za koszty prawidłowego usunięcia i monitoringu poprocesowego. Gwarancja ta przez cały czas trwania umowy koncesyjnej mogła prowadzić do korzyści, ponieważ każde inne przedsiębiorstwo – bez gwarancji – odkładałoby niezbędne rezerwy w czasie operacyjnego funkcjonowania obiektów, aby – bez subwencji – móc pokryć ewentualne koszty usunięcia i monitoringu.
- (75) Z tego względu zgłoszony środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.
- (76) Komisja ubolewa nad faktem, że Niemcy dokonała wypłaty znacznej części omawianej subwencji w sprzeczności z art. 88 ust. 3 Traktatu.

6.2 Badanie zgodności z art. 86 ust. 2 Traktatu

Zakwalifikowanie usługi jako świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym

- (77) Państwa Członkowskie posiadają swobodę tworzenia definicji usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, oczywiście w oparciu o cechy szczególnej działalności, przy czym definicję tę można skontrolować wyłącznie na wypadek wyraźnych błędów⁽¹⁷⁾. W Zielonej Księdze (2003) i w Białej Księdze (2004) dotyczącej usług użyteczności publicznej⁽¹⁸⁾ Komisja zinterpretowała podstawowe założenia swego stanowiska. Według punktu 3.4 Białej Księgi „zgodnie z polityką Unii w zakresie zrównoważonego rozwoju należy uwzględniać rolę, jaką usługi użyteczności publicznej mogą odgrywać w kwestiach ochrony środowiska, a także szczególne cechy usług użyteczności publicznej powiązanych bezpośrednio z aspektami środowiska, jak na przykład sektory wodny i odpadów”. Pokrywa się to z orzeczeniem Trybunału, który orzekł, że „zarządzanie określonymi odpadami może stanowić usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym w szczególności, gdy usługa ta ma na celu rozwiązanie problemu związanego z ochroną środowiska”.⁽¹⁹⁾
- (78) Ze względu na niżej opisane powody Komisja zgadza się z Niemcami, że usługa opisana w decyzji o koncesji i w umowie koncesyjnej stanowi usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym.
- (79) Po pierwsze, jasne jest, że można mówić o interesie publicznym w przypadku właściwego przetworzenia szkodliwych odpadów do usuwania. Można również mówić o interesie publicznym i wspólnotowym w kwestii zapewnienia wystarczających krajowych mocy przerobowych służących tego rodzaju usunięciu. Jeśli chodzi o usuwanie odpadów, Państwa Członkowskie powinny przecież – zgodnie ze sformułowanym w art. 5 ust. 1 dyrektywy 75/442/WE celem – dążyć do samowystarczalności.
- (80) Po drugie, konieczne były środki asygnowane przez władze na zagwarantowanie tegoż interesu publicznego. Ponieważ eksploatacja pieców OPB przynosiła straty, AVR – bez subwencji – zamknąłby piece OPB i składowisko C2 już pod koniec 2001 r.
- (81) Po trzecie, omawiany interes publiczny miał charakter rzeczywisty. W latach 2002-2004 usunięto znaczne ilości odpadów C2 i OPB wyprodukowanych w Niemczech, choć ich objętość leżała znacznie poniżej oczekiwań, między innymi na skutek orzeczenia Trybunału, w którym zinterpretowano jasno pojęcia „odpadów do usuwania” i „odpadów do odzysku”. Niemcy zareagowały na rozwój rynku, dopasowując wydajność do nowych analiz przewidywanych potrzeb, a także rezygnując ze swej polityki i zamykając jedyny pozostający już OPB. Jeśli chodzi o rzeczywiście usunięte ilości odpadów C2 i OPB, nie jest to sprzeczne z interesem publicznym. Ilości odpadów przeznaczonych do usunięcia mogłyby być mniejsze, gdyby Niemcy natychmiast zastosowały się do prawidłowych definicji, lecz jest mało prawdopodobne, by całość odpadów C2 i OPB mogła być przeznaczona do odzysku. Jedno i drugie potwierdzają ilości odpadów C2 i OPB, jakie zostały przekazane do AVR Nuts w 2004 r., oraz ilości odpadów OPB, jakie wywożone były za granicę

⁽¹⁷⁾ Komunikat Komisji „Usługi w ogólnym interesie w Europie”, Dz.U. C 17 z 19.1.2001, str. 4, pkt 22.

⁽¹⁸⁾ Zielona Księga dotycząca usług użyteczności publicznej, COM(2003) 270 wersja ostateczna z 21.5.2003, i Biała Księga dotycząca usług użyteczności publicznej, COM(2004) 374 wersja ostateczna z 12.5.2004.

⁽¹⁹⁾ Orzeczenie z 23 maja 2000 r., sprawa C 209/98, *Entrepreneurforeningens Affalds/Miljøsektion (FFAD) / Københavns Kommune*, Zb. Orz.2000, I-3743, ust. 75. Przykład sprawy, w której Komisja orzekła, że zarządzanie określonymi odpadami jest usługą w ogólnym interesie gospodarczym, znaleźć można w pomocy nr N 638/2002 – Niemcy – Terminowa regulacja o zbiórce CFC i halonów, Dz.U. C 82 z 5.4.2003, str. 18. Patrz w związku z tym także orzeczenie z 7 lutego 1985r., sprawa 240/83, *Procureur de la République / Association de défense des brûleurs d'huiles usagées (ADBHU)*, Zb. Orz. 1985, 531.

z zamiarem ich usunięcia w piecach OPB. Zainteresowane strony prawdopodobnie mają rację twierdząc, że również bez pieców OPB w AVR wszystkie odpady niebezpieczne wyprodukowane w tym okresie w Niderlandach mogłyby zostać usunięte lub właściwie wykorzystane w kraju lub za granicą. Nie wykazały one jednak, że bez pieców OPB z AVR nie byłoby konieczności wywozu za granicę jakichkolwiek odpadów do usuwania ze względu na brak wystarczających mocy przerobowych. Dokładnie w tym punkcie Niderlandy słusznie mogą oprzeć swą politykę zamiaru ochrony interesu publicznego na zamierzeniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 75/442/WE.

- (82) Po czwarte, subwencja nie stanowi naruszenia zasady „kto zanieczyszcza, ten płaci”. Jak stwierdzono w pkt. 72, dostawcy odpadów nie zostali uwolnieni od kosztów, jakie w zwykłych warunkach ciążyły na ich budżetach.
- (83) Po piąte, przez zakwalifikowanie do kategorii usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym nie podważono przepisów obowiązujących w zwykłych warunkach. Środek miał na celu ochronę środowiska, ponieważ zapewniał przetwarzanie odpadów niebezpiecznych według właściwych procedur w miejscu położonym w pobliżu ich źródła. Wytyczne w sprawie pomocy państwa dla celów ochrony środowiska zawierają przepisy w sprawie wsparcia eksploatacyjnego na potrzeby zarządzania odpadami (sekcja E.3.1). Przepisy te stworzono jednak w pierwszej kolejności w celu wsparcia eksploatacyjnego przyznanego przedsiębiorstwom, które same produkują opisywane odpady.
- (84) Po szóste, większa część odpadów C2 i OPB, zgodnie z ich rodzajem, dostarczana jest przez przedsiębiorstwa, ale istnieją również systemy odbioru odpadów niebezpiecznych z gospodarstw domowych, co ma zapewnić bezpieczne i proste usuwanie wszystkich ewentualnych odpadów niebezpiecznych. Część w ten sposób zebranych odpadów niebezpiecznych może być usunięta w piecach OPB. Usługa, na jaką udzielana jest subwencja, miała więc charakter ogólny, a subwencja nie stanowiła uprzywilejowania ograniczonej grupy użytkowników usług.
- (85) Dwie wspólnie działające strony konkurencyjne twierdzą, że nie zaistniała zawodność rynku, która mogłaby uzasadnić usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Ponadto w niektórych Państwach Członkowskich w ogóle nie ma pieców OPB. Cele dyrektywy 75/442/EWG – samowystarczalność w zakresie usuwania odpadów i usuwanie odpadów w pobliżu źródła powstawania odpadów (zasada bliskości) – mogą nie zgadzać się z sytuacją rynkową, co nie zmniejsza jednak ich zasadności.

Szczegółowa definicja usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym; powierzenie usługi

- (86) Zlecenie publiczne powinno być dokładnie opisane i jednoznacznie nałożone decyzją władz. Z decyzji o koncesji i z umowy koncesyjnej wynika, że omawia-

nemu przedsiębiorstwu w sposób prawidłowy powierzono usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Definicja zlecenia publicznego zawarta w tych dokumentach jest wystarczająco dokładna. Została ona ściśle powiązana z odpadami dla składowiska C2 i odpadami niskokalorycznymi do spalania w piecach OPB. Również pomoc na kompensowanie kosztów usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym zostały opisane wystarczająco szczegółowo. Tym niemniej należy w tym miejscu poczynić następujące uwagi.

- (87) Po pierwsze, dopuszczono się niedociągnięć w zakresie przejrzystości. Dla stron konkurencyjnych prawdopodobnie nie zawsze było jasne, czy AVR IW działało w imieniu własnym czy też AVR Nuts. Również system taryfikacji i opustów, zwłaszcza jeśli chodzi o wysokokaloryczne odpady używane jako paliwo w piecach OPB, początkowo nie był wystarczająco jasny. Dla AVR i dla państwa, a także dla niezależnych inspektorów, kwestie te były jednak wystarczająco zrozumiałe w oparciu o umowę koncesyjną, co umożliwiało przeprowadzanie stosownych kontroli.
- (88) Komisja wyraża opinię, że metodologia opisana w załączniku I jest wystarczająco przejrzysta dla przeprowadzenia kontroli, i ocenia dodatkowe środki służące zwiększeniu przejrzystości w zarządzaniu usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, jakie zostały wprowadzone do realizacji po otrzymaniu odnośnych uwag, jako zadowalające.
- (89) Po drugie, pojęcie „taryf społecznie akceptowalnych” za usunięcie odpadów OPB jest na pierwszy rzut oka dość niejasne. W praktyce nie nastęczało to jednak żadnych problemów. Taryfy pozostawały na poziomie, do jakiego podwyższono je w latach poprzednich. Zgodnie z zasadą „kto zanieczyszcza, ten płaci” taryfy te były wyższe od taryf za usunięcie za granicą. Tymczasem ani zainteresowane strony ani Niderlandy nie twierdziły, że niższe taryfy są konieczne do uniknięcia nielegalnych praktyk, jakie mogłyby być szkodliwe dla środowiska. Widocznie Niderlandy nie uważały tych taryf za zbyt wysokie, ponieważ wyrażały zgodę na przewidywane niedobory budżetowe bazujące na dokładniejszych założeniach odnośnie naliczanych taryf.

Brak nadmiernych rekompensat

- (90) Należy unikać nadmiernych rekompensat w przypadku jakichkolwiek elementów pomocy. W związku z powyższym Komisja wydaje odrębną ocenę dla każdego z poniższych punktów: 1) pokrycie niedoborów budżetowych w latach 2002 i 2003; 2) pokrycie niedoborów budżetowych w latach 2004, 2005 i 2006; 3) pokrycie kosztów zamknięcia, na które składają się a) pokrycie kosztów zamknięcia powiązanych z uzgodnionymi inwestycjami, o ile nie zostały one jeszcze odpisane, b) koszty zamknięcia na skutek wcześniejszego zamknięcia pieców OPB, oraz 4) pomoc ujęta w gwarancji.

- (91) Jeśli chodzi o niedobory budżetowe za lata 2002 i 2003, Komisja ocenia metodologię obliczenia przewidywanych niedoborów, które mają być objęte subwencją, za właściwe i warunkujące. Wszystkie elementy, oprócz pokrycia kosztów pozyskiwania odpadów (patrz pkt 108-113), bezpośrednio nawiązują do wypełnienia zobowiązań wynikających z usługi użytku publicznego. Nie ma powodów do stwierdzenia, że pozycje kosztowe zostały sztucznie rozdmuchane, a dzięki powołaniu niezależnego konsultanta Niderlandy mogły obliczyć pomoc w sposób warunkujący. Metodologia zawiera dokładną analizę bilansu otwarcia AVR Nuts, tworzącą dobry punkt wyjścia dla obliczenia kosztów i dochodów AVR Nuts w nowej sytuacji. Koszty zmienne, bezpośrednie koszty stałe i pozostałe koszty obliczone przez przedsiębiorstwa powiązane z AVR zostały ustalone na podstawie szczegółowych rozgraniczeń. Inwestycje i odpisy amortyzacyjne uwzględniono należycie w formie szczegółowego planu inwestycyjnego na lata 2002-2016 oraz poprzez odpisy amortyzacyjne za nowe inwestycje przez okres 7,24 lat. Jedno i drugie przyczyniło się do faktu, że koszty nie zostały sztucznie rozdmuchane przez poszczególne inwestycje lub nieproporcjonalny odpis. W uwagach nadesłanych przez zainteresowane strony poruszone zostały różne kwestie, nie dostarczono jednak żadnych dowodów na nadmierne rekompensaty. Ponadto wypadki i problemy techniczne w latach 2002-2003 powiększyły straty o łącznie 12 milionów EUR ponad straty przewidywane. Tym samym jakiegokolwiek nadmierne rekompensaty na rzecz AVR Nuts są w tym okresie wykluczone.
- (92) W latach 2004-2006 subwencja bazowała na tej samej metodologii. Z tego względu Komisja nie zakłada, że nadmierna kompensata miała miejsce. Zakładany niedobór budżetowy na rok 2004 opiera się całkowicie na tej samej metodologii, a wzrost przewidywanego niedoboru, mimo zamknięcia jednego z pieców OPB, jest w całości uzasadniony przez różne pozycje kosztowe w zakresie tej metodologii (patrz dane liczbowe w załączniku I). Wziąwszy pod uwagę wysokie straty, wyższe niż zakładane niedobory za rok 2002 i 2003, nie dziwi fakt, że przewidywany niedobór na rok 2004 podwyższył się. Ponadto zamknięcie pierwszego OPB mogło wprowadzić przyczynić się do zmniejszenia kosztów zmiennych, jednak jego wpływ na koszty stałe, które stanowią istotną część kosztów łącznych, pozostał ograniczony. Jednak zgodnie z polityką ogólną Komisji nadmierna rekompensata kosztów usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym powinno, nie tylko z góry lecz także po fakcie, zostać wykluczone. Z tego względu Komisja żąda, by Niderlandy dokonały kontroli rzeczywistych kosztów i, jeśli będzie to konieczne, skorygowała wysokość pomocy, aby uniknąć sytuacji, w której rekompensata pozwalałaby AVR Nuts osiągać ze swej działalności zysk wyższy od zysku osiąganego zwykle z tego rodzaju działalności w tym sektorze.
- (93) Komisja uznaje, że pomoc może zostać przyznana na pokrycie kosztów zamknięcia w związku z ustalonymi inwestycjami, o ile nie zostały one jeszcze odpisane.

Nie można oczekiwać, że bez wystarczających gwarancji podmiot obsługujący obiekt zawrze na okres pięcioletni umowę świadczenia usługi wymagającą znacznych inwestycji. Odpis z inwestycji przez okres pokrywający się z okresem obowiązywania umowy (pięć lat) był równie nielogiczny. Z tego względu przewidywane straty za ten okres – a razem z nimi pomoc – powinny być znacznie wyższe. W tym punkcie warunki umowy koncesyjnej stanowią konieczne i faktyczne następstwo systemu pokrycia kosztów. Fakt, że postanowienia te znalazły zastosowanie przed przewidzianą datą końcową umowy koncesyjnej, nie decyduje o niekonsekwencji tej oceny. Na podstawie informacji przekazanej przez Niderlandy Komisja oczekuje, że w zakresie dotyczącym opisanej części nie dochodzi do nadmiernej rekompensaty. Pewna liczba punktów jest jednakże niedostatecznie jasna, przede wszystkim kwestia, czy dochody ze sprzedaży aktywów lub korzyści z kontynuacji wykorzystywania do innych celów zostaną uwzględnione w sposób należyty. Z tego względu Komisja żąda, by Niderlandy także i w tej części dokonały kontroli rzeczywistych kosztów i, jeśli będzie to konieczne, zmieniły wysokość pomocy.

- (94) Komisja zgadza się ponadto z przyznaniem środków na pokrycie dodatkowych kosztów będących skutkiem faktu, że pięce OPB zostały zamknięte wcześniej niż przewidziano. Państwo Członkowskie nie może zostać zobligowane do kontynuowania tego rodzaju umowy zwłaszcza w sytuacji, gdy kraj ten po zakończeniu umowy płaci mniej, niż musiałby zapłacić, gdyby opisywana działalność nie została przerwana. Dane, jakie Niderlandy przekazały odnośnie do tych dodatkowych kosztów, są dość szczegółowe. Poszczególne elementy opierają się jednak na szacunkach o raczej szerokim marginesie niepewności. Ponadto powinno się tu uwzględniać jedynie niezbędne koszty związane z usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym i z wcześniejszym zamknięciem, a z udostępnionych informacji nie wynika jasno, czy tak właśnie się stało. Z tego względu Komisja żąda, by Niderlandy także i w tej części dokonały kontroli rzeczywistych kosztów i, jeśli będzie to konieczne, zmieniła wysokość pomocy.
- (95) Na koniec Komisja zgadza się z udzieleniem subwencji poprzez gwarancję poniesienia 30% kosztów usunięcia i oczyszczenia. Bez udzielenia gwarancji braki eksploatacyjne i pomoc eksploatacyjna byłyby prawdopodobnie wyższe, ponieważ uzgodniona kwota musiałaby zostać zamrożona jako środki zaradcze. Koszty te jako takie wiążą się bezpośrednio z pierwotnym celem polityki oferującej w Niderlandach omawianą usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Koszty rzeczywiste nie są jednakże jeszcze znane, wobec czego Komisja żąda przeprowadzenia stosownej kontroli ex post.

- (96) Podsumowując, Komisja dochodzi do wniosku, że w kwestii niedoborów eksploatacyjnych za lata 2002-2003 nie udzielono nadmiernej rekompensaty, ale Komisja może sprawdzić słuszność pozostałych elementów pomocy jedynie pod warunkiem zapewnienia ze strony Niderlandów, że – uwzględniając cały ten okres – nie nastąpi nadmierna rekompensata *ex post*, po uwzględnieniu przy tym wyższych niedoborów lub nadwyżek w całym czasie trwania koncesji. Subwencja dopuszcza, że AVR Nuts osiąga zadowalający zysk z opisywanej działalności. W ramach umowy ryzyko ponoszone przez AVR było ograniczone, ponieważ przewidywane straty miały być w całości pokrywane przez pomoc. Ryzyko operacyjne ciążyło natomiast przede wszystkim na AVR⁽²⁰⁾. W ten sposób działalność AVR nie była wolna od ryzyka, co wykazała też późniejsza praktyka. Wziąwszy pod uwagę warunki rynkowe i profil ryzyka AVR Nuts, Komisja zdecydowanie zgadza się z poziomem zysku o maksymalnej wysokości równej stopie oprocentowania holenderskich obligacji rządowych z podwyższeniem o 2 punkty procentowe. Gdyby w praktyce zysk miał przekroczyć ten pułap, Niderlandy zobowiązane będą do zmniejszenia wysokości subwencji z mocą wsteczną, a zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu, do zgłoszenia całości subwencji, poprzez którą AVR Nuts będzie w stanie przekroczyć procent zysku. Przeprowadzając kontrolę *ex post* należy w sposób należyty zbadać, czy nie doszło do nadmiernej rekompensaty. Mając powyższe na uwadze, Komisja żąda szczegółowych sprawozdań z monitorowania, w których omówione powinny zostać co najmniej punkty wymienione w załączniku II do niniejszej decyzji.

Proporcjonalność i wymiana handlowa nie są zachwiane w taki sposób, by szkodziło to interesom wspólnotowym

- (97) Komisja zwraca uwagę na proporcjonalność pomocy, aby środki, które będą wykorzystane do wypełnienia zadania użyteczności publicznej, nie doprowadziły do niepotrzebnego zakłócenia wymiany handlowej. Precyzując należy sprawdzić, czy ograniczenia przepisów Traktatu WE, zwłaszcza ograniczenia konkurencji i swobód wspólnego rynku wewnętrznego, nie wychodzą poza ograniczenia niezbędne do skutecznej realizacji powierzonego zadania.
- (98) Komisja ocenia, że podjęte przez Niderlandy środki w dużej mierze spełniają wymóg proporcjonalności. Trudno wyobrazić sobie, jakich innych środków Niderlandy mogłyby użyć, by zagwarantować dostępność wystarczających krajowych mocy przerobowych do usunięcia odpadów niebezpiecznych. Żadna z zainteresowanych stron nie dowiodła, że istniały alter-

natywy dla osiągnięcia takiego celu, które w mniejszym stopniu zaburzałyby konkurencję. Także wymienione niżej części subwencji uważane są za odpowiednie.

- (99) System taryf przyjęcia oparty na obniżkach zróżnicowanych: Zważywszy, że system ten ma na celu zachowanie wystarczającej wydajności do należytego usuwania odpadów OPB, jego logicznym skutkiem jest nastawienie na maksymalne wykorzystanie wydajności, aby utrzymywać koszty na możliwie najniższym poziomie. Jak wykazały Niderlandy, wszyscy dostawcy mogli ubiegać się o uzyskanie obniżek, czy to bezpośrednio, czy to przez dostawę za pośrednictwem podmiotów trzecich. Z tego względu system taryf przyjęcia oparty na obniżkach zróżnicowanych jest uzasadniony. Dzięki temu systemowi niedyskryminujących taryf i obniżek zróżnicowanych dla wszystkich dostawców – a więc też dla AVR IW – ograniczone zostało zaburzenie konkurencji wywołane pomocą. Nawet jeśli w praktyce powstały tu jakieś niejasności, to jednak niedyskryminujący charakter systemu powinien być zrozumiały dla wszystkich zainteresowanych stron. Niderlandy podjęły wystarczające środki uzupełniające, aby zwiększyć jego przejrzystość w momencie zaistnienia omawianych niejasności. Dzięki ustaleniu taryfy za wysokokaloryczne odpady na poziomie konkurencyjnych alternatyw usuwania, zaburzenie konkurencji na rynku tego rodzaju odpadów zostało ograniczone. W tym miejscu należy nadmienić, że żadne przedsiębiorstwo w Niderlandach nie było zobowiązane do dostarczania odpadów OPB lub wysokokalorycznych odpadów niebezpiecznych do AVR Nuts lub AVR IW. Natomiast AVR Nuts na podstawie umowy koncesyjnej był zobowiązany do przyjmowania wszystkich dostarczanych odpadów C2 i OPB niezależnie od tego, czy razem z nimi były przywożone wysokokaloryczne odpady niebezpieczne. W danej chwili Komisja nie znalazła wystarczających dowodów na to, że – na pierwszy rzut oka – mogłaby być tu mowa o nadużywaniu silnej pozycji przez AVR, a umowa koncesyjna z pewnością nie daje podstaw do tego rodzaju nadużycia.

- (100) Pokrycie kosztów zamknięcia: Postanowienia umowy koncesyjnej związane z pokryciem kosztów – w przypadku nieprzedłużenia umowy – na pozostałą wartość księgową nieodpisanych jeszcze inwestycji, które w czasie trwania umowy zostały przez AVR wykonane za zgodą państwa, powinny również zostać uznane za odpowiednie. Bez uzyskania tego rodzaju gwarancji nie można byłoby oczekiwać wyrażenia zgody przez AVR. To samo dotyczy gwarancji państwa na poniesienie nie więcej niż 30% kosztów usunięcia i oczyszczenia w przypadku likwidacji obiektów. Należyte usunięcie i oczyszczenie leżą bez wątpienia w interesie publicznym. Wziąwszy pod uwagę trzydziestoprocentowy udział w AVR Chemie, zrozumiałe jest, że państwo ponosi odpowiedzialność za swój udział, podczas gdy pozostała proporcjonalna odpowiedzialność spoczywa na drugim udziałowcu, AVR Holding.

⁽²⁰⁾ Umowa koncesyjna zawiera przy tym postanowienie dotyczące międzyokresowego podwyższenia pomocy na wypadek zmiany środków polityki władz bądź katastrof niezależnych od AVR. Podobne postanowienie umożliwia obniżenie subwencji, jeśli strata byłaby znacznie niższa niż założono.

- (101) Zachowanie początkowych dwóch pieców OPB: Komisja zbadała, czy Niemcy zmuszone były udzielić pomocy, aby zachować jedynie jeden OPB. Pojawia się pytanie, czy przyczynianie się do realizacji celów określonych przez Niemcy i zachowanie drugiego OPB może być zrównoważone pomocą, która tego wymaga, oraz wynikającymi z tego niekorzystnymi skutkami dla zasad konkurencji.
- (102) W tym miejscu Komisja uznaje, że dla Niemców słuszny cel stanowić może dysponowanie wystarczającymi krajowymi mocami przerobowymi na przetworzenie odpadów OPB, aby uniknąć niedoborów wydajności co zobowiązywałoby państwo do wydania zezwolenia na wywóz tego rodzaju odpadów za granicę. Nie da się uniknąć pewnej dozy elastyczności przy ocenie tej sytuacji, biorąc pod uwagę, że strumienie odpadów C2 i OPB, jakie są produkowane, nie dawały się przewidzieć ze stuprocentową pewnością, oraz uwzględniając ryzyko w sprawie dostępności obiektów. Tego rodzaju ryzyko pojawiło się rzeczywiście, kiedy jeden z pieców OPB na skutek wypadków został w 2002 r. na pewien czas zamknięty. Dostępna wydajność wynosiła w 2002 r. jedynie 73%, a w 2003 r. jedynie 75% dopuszczalnej wydajności 100 000 ton. Z tego względu władze holenderskie zostały zmuszone – w sprzeczności z celami ich polityki – do wydania pozwolenia na wywóz odpadów OPB.
- (103) Porównując przewidywane ilości odpadów OPB i wydajność obu pieców OPB, należy odnotować co następuje: Kiedy między końcem 2001 r. i połową 2002 r. przygotowywano umowę koncesyjną, przewidywana podaż odpadów OPB szacowana była na około 38 500 ton rocznie. Szacunki te opierały się na doświadczeniach z przeszłości. Do przerobu odpadów OPB potrzebna jest co najmniej taka sama ilość wysokokalorycznych odpadów. Jeden OPB nie wystarczyłby z pewnością do przetworzenia w sposób należyty takiej ilości odpadów. Przy podawaniu tych liczb należy jednak dokonać trzech małych krytycznych uwag. Po pierwsze, część przewidywanych dostaw odpadów OPB do AVR Nuts była prawdopodobnie skutkiem ścisłego zastosowania przez Niemcy definicji „odpadów do usuwania” na początku 2003r. Po drugie, zainteresowane strony wskazały na alternatywne krajowe moce przerobowe do przetworzenia odpadów OPB. Po trzecie, w szacunkach przypuszczalnie nie uwzględniono możliwości przetwarzania przez AVR części odpadów w piecach rusztowych do odpadów z gospodarstw domowych ⁽²¹⁾. Przeciwną

⁽²¹⁾ Trzy wspólnie działające strony konkurencyjne wskazały przede wszystkim, że ilustracja 3.2 dotycząca teoretycznej i rzeczywistej dostępności oraz dostaw odpadów niebezpiecznych zamieszczona w publikacji „Perspektywy spalania szczególnych odpadów niebezpiecznych” (dołączonej zarówno do uwag trzech stron jak i do pisma Niemców) sugeruje zbyt wysokie szacunki co do podaży odpadów OPB, ponieważ szacunki te nie uwzględniają możliwości przetwarzania przez AVR części odpadów w piecach rusztowych do odpadów z gospodarstw domowych. Praktyka stosowana przez AVR została jednakże szczegółowo opisana w pkt. 3.1.2 tej publikacji.

dla tego twierdzenia jest fakt, że w szacunkach wyraźnie uwzględniono możliwości rozwoju charakterystyczne dla tego okresu. Ponadto podaż odpadów OPB na import zmienia się z roku na rok i zależy od sytuacji na rynku międzynarodowym, a sytuacja ta jest odmienna dla różnych kategorii odpadów. Oprócz tego na początku 2002 r. dostępny był jeszcze dość pokaźny zapas odpadów OPB, co gwarantowało wystarczającą podaż na początku omawianego okresu. Szacunki dotyczące strumienia odpadów OPB byłyby być może niższe, gdyby władze holenderskie w 2002 r. oparły je na przyjęciu prawidłowego zastosowania definicji odpadów do odzysku. Wydaje się jednak mało prawdopodobne, by w oparciu o wówczas dostępne dane, sporządzono tak niskie szacunki, że władze holenderskie mogłyby z całym spokojem zdecydować, że jeden piec OPB w zupełności wystarczy. Jedno i drugie zostało potwierdzone przez fakt, że w 2003r., kiedy to Trybunał Sprawiedliwości uściślił definicję „odpadów do usuwania”, Niemcy, kierując się problemami z mocami przerobowymi w AVR, w dalszym ciągu zmuszone były zezwalać na rzeczywisty wywóz odpadów OPB. Sytuację, w której strumień odpadów OPB napływających do AVR rzeczywiście zmalał, wyjaśnić można w znacznym stopniu innymi czynnikami niż wzrost ich eksportu. Jeśli chodzi o pozostałe moce przerobowe w Niemczech, Komisja zaznacza, że znaczna część tych mocy została uwolniona dopiero pod koniec 2003 r. po wydaniu wymaganych zezwoleń najważniejszemu ośrodkowi konkurencyjnemu zajmującemu się pirolizą. Zainteresowanym stronom nie udało się dowiedzieć, że władze holenderskie już w 2002 r. powinny były uwzględnić wystarczające alternatywne krajowe moce przerobowe do przetwarzania wszystkich rodzajów odpadów OPB produkowanych w Niemczech i przekazywanych do usunięcia.

- (104) Decyzja o utrzymaniu funkcjonowania dwóch pieców OPB zamiast jednego spowodowała wzrost zakresu pomocy przede wszystkim ze względu na inwestycje, jakie okazały się konieczne, i które następnie musiały zostać pokryte jako skutek zamknięcia. Część tych inwestycji nie była jednak planowana w chwili podpisywania umowy koncesyjnej. Skutki dla przewidywanych niedoborów eksploatacyjnych okazały się względnie ograniczone, ponieważ koszty stałe miały stosunkowo dużą przewagę. Komisja przypuszcza, że również dla stron konkurencyjnych skutki te były raczej ograniczone: nie pojawiły się informacje, że utrzymanie funkcjonowania dwóch pieców OPB doprowadziło do spalania większych ilości odpadów OPB i innych odpadów niebezpiecznych. Wykorzystywanie mocy przerobowych OPB do innych rodzajów odpadów – co do czego nie przedstawiono żadnych dowodów – jest stosunkowo nieopłacalne i nie można przyjąć, że miało bardzo negatywne skutki dla konkurencji.
- (105) W świetle opisanych powyżej rozważań Komisja sądzi, że początkowa decyzja o utrzymaniu funkcjonowania dwóch pieców OPB może być uznana za właściwą, oraz że decyzje o zamknięciu tych pieców nie zostały podjęte zbyt późno.

(106) Rola AVR IW: AVR IW obsługiwał znaczną część administracji AVR Nuts i był jednocześnie konkurentem pozostałych dostawców odpadów niebezpiecznych. Dzięki tej sytuacji AVR IW uzyskiwał informacje o planowanych i rzeczywistych ilościach dostarczanych odpadów. Zważywszy, że żaden z dostawców nie był zobowiązany do dostarczenia początkowo zadeklarowanych ilości do AVR Nuts, i zważywszy, że rzeczywiste taryfy i opusty opierały się wyłącznie na rzeczywiste dostarczonych ilościach odpadów, ciężko jest dociec, w jaki sposób AVR IW mógł czerpać ze swej centralnej pozycji korzyści finansowe lub strategiczne. Niderlandy oświadczyły, że AVR IW nie był w stanie dokonywać nadużyć swej pozycji, a Komisja, między innymi na podstawie uwag zainteresowanych stron, również nie może dojść do takiego wniosku. Możliwe jest, że AVR IW oferował we własnym imieniu usługi przetwarzania odpadów według taryf niższych niż taryfy AVR Nuts, ale nie miało to żadnego związku z pomocą i mogło mieścić się w granicach polityki konkurencyjności – ewentualni konkurenci również mieli swobodę podobnego postępowania. Także jeśli AVR IW odprowadzałby część odpadów OPB do swych spalarni odpadów z gospodarstw domowych (co nie zostało dowiedzione), nie wydaje się to skutkować niewłaściwym zburzeniem konkurencji, zważywszy, że każdy dostawca znający specyfikę odpadów mógł osiągnąć porównywalne taryfy, oferując te odpady po prostu bezpośrednio innej spalarni odpadów z gospodarstw domowych – należącej do AVR lub innych przedsiębiorstw. Ponadto zważywszy, że pomoc ustalana była w oparciu o przewidywany budżet, Komisja sądzi, że AVR dokonywał wyboru skutecznych rozwiązań i nie wyprowadzał odpadów w sytuacji, kiedy ze względu na niepełne wykorzystanie obiektów prowadziłoby to do rzeczywistego zwiększenia strat. Prawdopodobnie tego rodzaju wyprowadzanie odpadów było kiedyś uznawane za skuteczne zarządzanie odpadami zgodnie z zasadami wspólnotowymi.

(107) Rozwój technologiczny: Komisja nie sądzi, by pomoc mogła mieć znaczący negatywny wpływ na rozwój alternatywnych technologii w zakresie usuwania i odzysku odpadów. Jak dowodzą Niderlandy, istnieją inne instrumenty pobudzania tego rodzaju rozwoju. I tak na przykład w 2003 r. wydano zezwolenie dla obiektu do innowacyjnej pirolizy. Taryfy naliczone przez AVR były znacznie wyższe od taryf naliczonych przez firmę obsługującą nowy obiekt. Z tego względu negatywny wpływ subwencji, jeśli chodzi o ten punkt, musi być traktowany jako ograniczony.

(108) Subwencja na pozyskiwanie odpadów: W przeciwieństwie do wyżej opisanych elementów, stosowana subwencja nie może zostać uznana za właściwą, jeśli chodzi o pozyskiwanie odpadów w sposób, jaki dokonywał tego AVR IW, i za które AVR Nuts wypłacał wynagrodzenie pochodzące z pomocy, jaką uzyskiwał od państwa. Komisja rozumie, że aby ograniczyć koszty systemu, ilość obsługiwanych odpadów, a w szczególności ilość odpadów OPB, za które taryfy przyjęcia ustalone zostały na najwyższym poziomie, musi być jak największa. Jak podano w pkt 99, z tych względów możliwe jest zaaprobowanie systemu niedyskryminują-

cych obniżek zróżnicowanych. Natomiast wynagradzanie AVR za pozyskiwanie odpadów stanowi niewłaściwe zaburzenie zasady konkurencyjności, ponieważ AVR IW jest tu jedynym beneficjentem. Konkurenci tej firmy nie otrzymywali podobnego wynagrodzenia na pokrycie kosztów pozyskiwania odpadów, jakie ponosili. Jeśli chodzi o wysokokaloryczne odpady niebezpieczne, rozwiązanie – przy utrzymujących się niedoborach – mogło polegać na obniżeniu taryf przyjęcia w sposób niedyskryminujący. Także w przypadku odpadów OPB zwrot kosztów pozyskiwania należy uznać za niewłaściwy. Pokrycie tych kosztów oznacza dla AVR IW dyskryminującą korzyść ze względu na szczególną działalność, jaka bezpośrednio konkuruje z pozostałymi przedsiębiorstwami zarządzającymi odpadami. Tego rodzaju pozyskiwanie nie leży bezpośrednio w interesie publicznym, który uzasadnia subwencję, a już z pewnością nie wtedy, gdy chodzi o odpady OPB pozyskiwane za granicą. Jednak również w przypadku odpadów OPB pochodzących z holenderskich źródeł pozyskiwanie może stymulować usuwanie odpadów w Niderlandach na niekorzyść właściwego ich wykorzystania w Niderlandach lub innych krajach. W warunkach szczególnych może być to również sprzeczne z zasadą głoszącą, że odpady powinny być przetwarzane w pobliżu swego źródła. Przeznaczona na pozyskiwanie kwota 2,4 miliona EUR ujęta w opierającej się na przewidywanym budżecie subwencji dla AVR Nuts, a przekazana AVR IW, nie może z tego względu zostać uzasadniona na podstawie art. 86 ust. 2 Traktatu. Ta część środka została zbadana w pkt. 6.3 pod kątem zgodności z art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu.

6.3 Badanie zgodności pokrycia kosztów pozyskiwania z art. 87 Traktatu

(109) Komisja zbadała, czy wyłączenia przewidziane w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu mają zastosowanie co do pokrycia kosztów pozyskiwania dla AVR IW. Derogacje od art. 87 ust. 2 Traktatu mogłyby stanowić podstawę do uznania pomocy za zgodną z zasadami wspólnego rynku. Jednakże pomoc ta: a) nie ma charakteru społecznego i nie została przyznana użytkownikom indywidualnym; b) nie służy odbudowie po szkodach wywołanych klęskami żywiołowymi lub innymi nadzwyczajnymi wydarzeniami; oraz c) nie jest konieczna do skompensowania szkód ekonomicznych wywołanych podziałem Niemiec.

(110) Zastosowania nie mają także wyłączenia przewidziane w art. 87 ust. 3 pkt a), b) i d) Traktatu, odnoszące się do gospodarczego wsparcia terenów o zaniżonych standardach życia bądź poważnym niedoborze miejsc pracy, do wspierania realizacji projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce jednego z Państw Członkowskich, a także do pomocy przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego. Niderlandy nie starały się uzasadnić pomocy poprzez którąś z wymienionych podstaw.

- (111) Jeśli chodzi o pierwszą część, derogacje od art. 87 ust. 3 punkt c) Traktatu, przede wszystkim o środki wsparcia na ułatwienie rozwoju określonych form działalności gospodarczej, Komisja stwierdza, że subwencja nie była przeznaczona na badania i rozwój, inwestycje w małym lub średnim przedsiębiorstwie, czy też na podtrzymanie działalności lub restrukturyzację AVR IW. Subwencja nie służy również rozwojowi regionalnemu, a AVR IW nie ma siedziby na terenie, na którym inwestycje początkowe mogłyby być dotowane przez pomoc regionalną. Z tego względu pomoc nie może być uznana za zgodną z zasadami wspólnego rynku ze względu na ułatwienie w rozwoju określonych regionów.
- (112) Komisja zbadała, czy opisywany środek pomocy z jakichkolwiek innych powodów podlega wyłączeniom przewidzianym w art. 87 ust. 3 pkt c) Traktatu, a w szczególności czy w sprawie tej mogą być zastosowane wytyczne w sprawie pomocy państwa dla celów ochrony środowiska. Ponieważ subwencja ta stanowi pomocy eksploatacyjnej, Komisja zbadała jej zgodność z sekcją E.3.1 wytycznych w sprawie pomocy dla ochrony środowiska. Okazało się, że pomoc nie była ani konieczna, ani nie ograniczała się do ścisłej rekompensaty dodatkowych kosztów produkcji względem cen rynkowych określonych produktów czy usług.
- (113) Zważywszy, że żadne z wymienionych wyłączeń nie znajduje zastosowania, Komisja stwierdza, że omawiana pomoc jest sprzeczna z zasadami wspólnego rynku, oraz że beneficjent powinien dokonać zwrotu zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, zgodnie z postanowieniami rozdziału V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽²²⁾.

7 WNIOSKI

- (114) Komisja oświadcza, że następujące środki stanowią pomoc państwa na rzecz AVR Nuts: 1) pokrycie niedoborów budżetowych w latach 2002 i 2003; 2) pokrycie niedoborów budżetowych w 2004 r. i w okresie pozostałym lat 2005 i 2006; 3) pokrycie kosztów zamknięcia, na które składają się a) pokrycie kosztów zamknięcia powiązanych z uzgodnionymi inwestycjami, o ile nie zostały one jeszcze odpisane, b) koszty zamknięcia na skutek wcześniejszego zakończenia przetwarzania odpadów w piecach OPB, oraz 4) pomoc ujęta w gwarancji. Pomoc może – z wyłączeniem części przeznaczonej na pokrycie kosztów pozyskiwania odpadów – zostać określona jako zgodna z zasadami wspólnego rynku, ponieważ stanowi pokrycie kosztów usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu, o ile nie przekracza ona kwoty strat rzeczywiście poniesionych w tym okresie i zachowana została właściwa stopa zysku. Z tego względu Komisja zwraca się do Niderlandów o przedłożenie sprawozdań rocznych dotyczących rzeczywistego wykorzystania pomocy oraz zyskowności z działalności za dane lata. Niderlandy przeprowadzą również kontrolę pokrycia kosztów zamknięcia, uwzględniając przy tym punkty wymienione w załączniku II. Międzyokresowe sprawozdanie z tej kontroli zostanie przedłożone Komisji nie później niż wiosną 2006 r., a sprawozdanie końcowe nie później niż wiosną 2007 r. Ponadto Niderlandy zgłaszać będą każdą pomoc dla AVR Nuts, dzięki której przedsiębiorstwo to może uzyskać stopę zysku wyższą niż oprocentowanie holenderskich obligacji rządowych podwyższone o 2 punkty procentowe. Pomoc taka nie może zostać wypłacona przed zatwierdzeniem jej przez Komisję zgodnie z art. 4 lub 7 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.
- (115) Natomiast kwota 2,396 miliona EUR przekazana AVR IW na pokrycie kosztów pozyskiwania odpadów uznana zostaje za sprzeczną, ponieważ nie może być określona jako właściwe pokrycie kosztów za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Stanowi ona raczej wynagrodzenie kosztów AVR IW, które zwykle powinny być ujmowane w budżecie przedsiębiorstwa zajmującego się gospodarką odpadami. Nie ma tu zastosowania żaden z wyjątków dotyczących zakazu pomocy państwa związanych z art. 87 ust. 1 Traktatu. Z tego względu ta część subwencji powinna być zwrócona bezpośrednio przez AVR IW. Dlatego Komisja nakazuje Niderlandom obciążenie AVR IW zwrotem pomocy wraz z odpowiednimi odsetkami na warunkach określonych w niniejszej decyzji.
- (116) Komisja zwraca się do Niderlandów o przekazanie wnioskowanych danych w oparciu o listę stanowiącą załącznik III do niniejszej decyzji z dokładnym wyszczególnieniem, jakie środki są planowane i już zostały podjęte, aby uzyskać niezwłoczny i rzeczywisty zwrot subwencji. Komisja zwraca się do Niderlandów o przekazanie w ciągu dwóch miesięcy po opublikowaniu niniejszej decyzji wszelkich dokumentów potwierdzających wszczęcie przeciw AVR IW procedury zwrotu (jak np. nakazów zwrotu itd.).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pokrycie kosztów niedoborów eksploatacyjnych, pokrycie kosztów zamknięcia obrotowych pieców bębnowych i gwarancja państwa na pokrycie 30% kosztów usunięcia i oczyszczenia wynikające z umowy koncesyjnej zawartej między Niderlandami i AVR Nuts i częściowo wykonane przez Niderlandy stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.

⁽²²⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.

Artykuł 2

Na warunkach określonych w art. 3 opisana w art. 1 pomoc państwa, z wyłączeniem subwencji opisanej w art. 4, która została przekazana AVR IW, jest zgodna z zasadami wspólnego rynku, ponieważ stanowi rekompensatę na rzecz beneficjenta kosztów usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 3

1. Pomoc na rzecz AVR Nuts nie przekroczy łącznych przewidywanych niedoborów, strat dodatkowych, jakie rzeczywiście poniósł AVR Nuts i właściwej stopy zysku za okres obowiązywania umowy koncesyjnej. Jeśli w praktyce okaże się, że stopa zysku w okresie, na jaki przyznana została pomoc, była wyższa niż oprocentowanie holenderskich obligacji rządowych podwyższone o 2 punkty procentowe, Niderlandy zmniejszą kwotę pomocy z mocą wsteczną.

2. Niderlandy przedłożą sprawozdanie odnośnie do przekazania do realizacji pomocy za rok 2004 oraz sprawozdania roczne dotyczące przekazania do realizacji gwarancji na pokrycie kosztów usunięcia oraz oczyszczenia i przekazania do realizacji subwencji na składowisko C2 na pozostały okres jego funkcjonowania. Nie później niż wiosną 2006 r. Niderlandy złożą sprawozdanie międzyokresowe odnośnie do przeprowadzonej kontroli pokrycia kosztów zamknięcia, a nie później niż wiosną 2007 r. odpowiednie sprawozdanie końcowe. W sprawozdaniach tych znajdzie się uzasadnienie pokrycia kosztów uwzględniające w sposób należyty punkty wymienione w załączniku II.

Artykuł 4

Pomoc na rzecz AVR IW polegająca na pokryciu kosztów pozyskiwania w wysokości 2,369 miliona EUR jest sprzeczna z zasadami wspólnego rynku.

Artykuł 5

1. Niderlandy podejmą wszelkie niezbędne środki, aby uzyskać zwrot subwencji dla AVR IW opisanej w art. 4.

2. Zwrot nastąpi niezwłocznie i w zgodzie z krajową procedurą prawną, o ile procedura ta dopuszcza niezwłoczne i rzeczywiste wykonanie niniejszej decyzji.

3. Zwracana pomoc zawierać będzie odsetki naliczane od dnia przekazania pomocy do dyspozycji beneficjenta do dnia jej rzeczywistego zwrotu.

4. Odsetki zostaną naliczone zgodnie z postanowieniami rozdziału V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004.

Artykuł 6

1. Niderlandy poinformują Komisję w ciągu dwóch miesięcy od chwili opublikowania niniejszej decyzji o środkach, jakie podjęły i planują podjąć, aby uzyskać zwrot pomocy opisanej w art. 4. Dane te zostaną przygotowane w oparciu o listę stanowiącą załącznik III do niniejszej decyzji.

2. Niderlandy prześlą w ciągu dwóch miesięcy po opublikowaniu niniejszego rozporządzenia wszelkie dokumenty potwierdzające wszczęcie przeciw AVR IW procedury zwrotu.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 czerwca 2005 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

METODOLOGIA OKREŚLANIA NIEDOBORÓW W BUDŻECIE EKSPLOATACYJNYM

Metodologia określania przewidywanych niedoborów budżetowych została opracowana przez niezależnego konsultanta na prośbę Ministerstwa Mieszkalnictwa, Gospodarki Przestrzennej i Środowiska. Została ona przedłożona dnia 16 kwietnia 2002 r.

Metodologia ta opiera się na szczegółowej analizie budżetu na rok 2002 i dokonuje ekstrapolacji na rok 2003, uwzględniając wszystkie znane czynniki mogące mieć wpływ na rzeczywisty wynik w roku 2003. Na lata kolejne również miano dokonywać takich obliczeń, obejmując przy tym okresy dwuletnie. Następnie AVR i władze holenderskie – na skutek nieoczekiwanego rozwoju i przypuszczalnego zamknięcia drugiego OPB – podjęły decyzję o przygotowaniu budżetu tylko na rok 2004.

Budżet 2002 opiera się na szacunkach dochodów, stosunku kosztów zmiennych w czasie i szacunkach pozostałych kosztów. Uwzględniono także budżet inwestycyjny na lata 2002-2016 łącznie ze szczególnymi inwestycjami planowanymi na rok 2002.

Na podstawie tego budżetu sporządzono model prognozowy obejmujący także rachunki wyników, bilanse i zestawienia przepływu środków pieniężnych. Najważniejsze założenia leżące u podstaw modelu prognozowego są następujące:

- w wybranym scenariuszu przyjęto, że rocznie możliwe jest przerobienie około 85 000 ton (uwzględniono przy tym przerwy w pracy na skutek powtarzających się zdarzeń szczególnych), co dawałoby szacunkowy dochód 30,5 miliona EUR;
- zdarzenia szczególne nie zostały w modelu ujęte odrębnie, ponieważ przyjęto, że stanowią one część założonych powtarzających się zdarzeń szczególnych;
- jeśli chodzi o odpisy i alokację kosztów szacunki na rok 2003 różnią się od szacunków na rok 2002; z początkiem 2003 r. dochody i koszty miały wzrosnąć o 3,5%; uwzględniono również wzrost wydajności;
- stare rzeczowe aktywa trwale zostały oszacowane z wartością zerową, ponieważ bez subwencji nie miałyby ekonomicznej racji bytu; zostały one ujęte w opłacie za wynajem, jaką AVR Chemie naliczała AVR Nuts; opłata za wynajem obejmuje wszystkie pozostałe koszty AVR Chemie, z wyłączeniem dodatków do obiektu C2 (gdyż jest on powiązany z przeszłością), ale z uwzględnieniem pięcioprocentowej podwyżki na cele fiskalne;
- AVR Holding będzie w znacznej mierze finansował AVR Chemie i AVR Nuts, za co naliczy odsetki w wysokości 4,891% (w latach 2002 i 2003);
- rozliczona została alokacja kosztów AVR Holding; za rok 2002 wynosiła ona 4,3 miliona EUR; na lata 2002 i 2003 alokacja obejmowała również kwotę 400 000 EUR na koszty handlowe, które nie wystąpią już po roku 2003;
- w umowie o świadczeniu usług ustalono warunki dostawy usług między różnymi przedsiębiorstwami powiązanymi z AVR; ceny rozliczeniowe zostały w większości przypadków obliczone na podstawie cen kosztów własnych oszacowanych według metody rachunku kosztów działań oraz ponadto na podstawie cen dopasowanych do rynku;
- nie przewidziano żadnych zabezpieczeń na koszty usunięcia, ponieważ ich opłacenie zostało zagwarantowane przez AVR (70%) i państwo (30%);
- nie przewidziano żadnych zabezpieczeń na koszty redukcji personelu, ponieważ działalność firmy będzie kontynuowana, a ryzyko finansowe związane z ewentualnymi redukcjami pozostanie po stronie przedsiębiorstwa; państwo nie będzie w żadnym czasie odpowiedzialne za przyszłe koszty związane z redukcją personelu w razie zaprzestania działalności przez AVR Nuts; państwo nie będzie w żadnym czasie odpowiedzialne za koszty odpraw pracowniczych, jakich wypłacenie mogłoby mieć miejsce w razie przyszłych redukcji na skutek zaprzestania działalności i/lub zakończenia umowy z AVR;
- AVR Holding ponosi odpowiedzialność za negatywne skutki niespełniania określonych wymogów jakościowych, bezpieczeństwa i środowiskowych, uwzględniając przy tym zmieniające się wymogi środowiskowe (dopuszczono jeden opisany szczegółowo wyjątek, co do którego można prowadzić negocjacje z państwem);

- ustalono szczególne postanowienia względem możliwego podwyższenia pomocy w związku z trzema szczególnymi okolicznościami: 1) dopuszczalną temperaturą w komorze spalania uzupełniającego, 2) możliwymi oszczędnościami przy zastosowaniu wtórnych paliw, do czego konieczne byłoby przeprowadzenie doświadczeń, oraz 3) kwestią prawną, czy na odpady zawierające olej powinna być nakładana akcyza.

Wyniki	2002 przewidywane	2003 przewidywane	2003 rzeczywiste	2004 przewidywane
Przychody z odpadów OPB	29,3	30,4	22,8	15,9
Przychody z odpadów C2	0,5	0,5	1,2	1,2
Przychody z pary	0,6	0,7	0,7	0,4
Przychody łącznie	30,5	31,6	24,7	17,5
Surowce, surowce pomocnicze i prąd	3,8	3,9	3,0	2,4
Składowanie pozostałości	2,0	2,1	1,2	1,0
Przetwarzanie/magazynowanie	2,0	2,1	1,8	0,5
Koszty transportu	0,2	0,2	0,3	0,2
Koszty zmienne łącznie	8,0	8,2	6,4	4,1
Koszty personelu	3,8	4,0	4,2	3,6
Koszty personelu podmiotów trzecich	0,3	0,3	0,7	0,4
Konserwacja	7,8	8,1	7,0	6,0
Zabezpieczenia na wypadek redukcji	—	—	0,7	0,2
Zabezpieczenia operacyjne	—	—	—	—
Koszty ogólne	0,6	0,6	2,4	0,8
Bezpośrednie koszty stałe łącznie	12,5	12,9	15,0	11,0
Koszty naliczone przez AVR Holding	4,3	4,0	2,8	3,6
Pozostałe koszty pośrednie	5,4	5,6	3,9	3,8
Pośrednie koszty stałe łącznie	9,8	9,6	6,7	7,4
Opłata najmu naliczona przez AVR Chemie	2,0	3,5	3,7	3,1
Odpis	0,1	0,2	0,2	0,5
Koszty odsetek	0,2	0,0	0,6	0,3
Niedobór eksploatacyjny	1,6	2,9	7,8	8,9

Koszty AVR Holding, które częściowo zostały ujęte w budżecie, to między innymi koszty ochrony, stołówek, administracji, obiektów wspólnych, zarządzania i technologii informatyczno-komunikacyjnych (ICT). Koszty naliczone przez AVR Holding opierają się na szczegółowych szacunkach.

ZAŁĄCZNIK II

**PUNKTY, KTÓRE NALEŻY UWZGLĘDNIĆ W CZASIE PRZEPROWADZANIA KONTROLI EX POST
POTWIERDZAJĄCEJ NIEWYSTĄPIENIE NADMIERNEJ REKOMPENSATY**

Budżet eksploatacyjny 2004, 2005 i 2006

— rzeczywiste przychody i wydatki

Pokrycie kosztów ustalonych inwestycji, o ile nie zostały one jeszcze odpisane

- kontrola każdej z wymienionych inwestycji pod kątem ich bezpośredniego powiązania z usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym
- przychody ze sprzedaży uwzględnionych aktywów i korzyści wynikające z kontynuacji użytkowania w innych celach

Pokrycie kosztów wcześniejszego zamknięcia

- koszty rzeczywiste wcześniejszych zwolnień: informacja, czy dany pracownik pracował na cały etat czy na część etatu w związku z usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, rzeczywiste płatności na rzecz danych pracowników, rzeczywisty okres trwania płatności powiązanych z przeniesieniem wewnątrz lub poza AVR;
- bieżące koszty stałe: koszty ogólne pieców OPB: kontrola, czy brakujące pokrycia zgadzają się i nie zostały pokryte w inny sposób; kontrola rzeczywistych kosztów księgowych, prawnych i bankowych; kontrola rzeczywistych kosztów dotyczących innych elementów;
- bieżące koszty stałe: ochrona, stołówka, zakupy, obiekt administracyjny przy Professor Gerbrandyweg: rzeczywiste koszty dostaw prądu na podstawie daty realnej zakończenia lub odkupu obiektu z Eneco; braki w kosztach wynajmu biur itp. z uwzględnieniem przychodów rzeczywistego ponownego użycia; kontrola, czy brakujące pokrycia na stanowisko intendenta restauracji, magazynu i ochrony zgadzają się i nie zostały pokryte w inny sposób;
- bieżące koszty stałe: infrastruktura informatyczno-komunikacyjna: kontrola, czy brakujące pokrycia na infrastrukturę informatyczno-komunikacyjną zgadzają się i nie zostały pokryte w inny sposób;
- bieżące koszty stałe: koszty personelu: rzeczywiste koszty stanowiska na centrali telefonicznej i linii wynajmowanych;
- bieżące koszty stałe: wyposażenie wynajmowane/w leasingu: rzeczywiste brakujące pokrycia specjalistycznych pojazdów ciężarowych i wózków widłowych oraz rzeczywiste przychody ze sprzedaży lub alternatywnego użycia w ramach AVR;
- bieżące koszty stałe: pozostałe koszty ogólne: rzeczywiste koszty i rzeczywiste obniżenia kosztów w związku z umowami o świadczenie usług konserwacyjnych i sprzątania;
- bieżące koszty stałe:

Gwarancja

- kontrola rzeczywistych kosztów usunięcia i monitoringu poprocesowego dotyczących usunięcia i oczyszczenia obiektów używanych bezpośrednio do wykonywania usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym;

Kontrola zawiera obliczenia, z których wynika, że subwencja nie prowadzi do stopy zysku wyższej od oprocentowania holenderskich obligacji rządowych z podwyższeniem o 2 punkty procentowe.

ZAŁĄCZNIK III

Informacja dotycząca przekazania do realizacji postanowień decyzji Komisji w sprawie C 43/2003 – Niderlandy, wsparcie eksploatacyjne na rzecz AVR wykorzystywane przy przetwarzaniu odpadów niebezpiecznych**1 Obliczenie kwoty zwrotu**

- 1.1 Proszę podać następujące szczegóły dotyczące kwoty niesłusznie otrzymanej pomocy państwa przekazanej do dyspozycji beneficjenta:

Data (daty) płatności (*)	Kwota pomocy (*)	Waluta	Nazwa beneficjenta
			AVR IW

(*) data (daty) udostępnienia (poszczególnych transzy) pomocy beneficjentowi (Jeśli pomoc składa się z kilku transzy i zwrotów, należy wypełnić oddzielne rzędy w tabeli.)

(*) kwota pomocy przekazana beneficjentowi (podana w ekwiwalencie dotacji brutto)

Uwagi:

- 1.2 Proszę podać dokładny sposób naliczenia odsetek od podlegającej zwrotowi kwoty pomocy.

2 Podjęte i planowane środki zmierzające do uzyskania zwrotu subwencji

- 2.1 Proszę opisać, jakie środki zostały podjęte, a jakie są planowane, w celu niezwłocznego i rzeczywistego uzyskania zwrotu pomocy. Proszę również podać, jakie alternatywne środki zaradcze mogą być podjęte w świetle prawa krajowego, aby wszcząć procedurę zwrotu. Proszę podać podstawę prawną podjętych/planowanych środków, o ile ma zastosowanie.

- 2.2 Kiedy najpóźniej zakończona zostanie procedura zwrotu pomocy?

3 Zrealizowany zwrot

- 3.1 Proszę podać następujące szczegóły dotyczące kwot pomocy, jakie zostały już zwrócone przez beneficjenta.

Data (daty) zwrotu pomocy	Zwrócona kwota pomocy	Waluta	Nazwa beneficjenta
			AVR IW

- 3.2 Proszę załączyć informację dokumentującą zwrot kwot pomocy wymienionych w tabeli 3.1.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2032/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu prac określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 1896/2000

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 307 z dnia 24 listopada 2003 r.)

W załączniku I, w wierszu dotyczącym substancji „5-chloro-2-(4-chlorfenoksy)fenol” numer WE zastępuje się numerem „429-290-0”.

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1048/2005 z dnia 13 czerwca 2005 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2032/2003 w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu prac określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 178 z dnia 9 lipca 2005 r.)

1) Na stronie 6, w załączniku II:

- i) w wierszu dotyczącym substancji „5-chloro-2-(4-chlorfenoksy)fenol” numer WE zastępuje się numerem „429-290-0”;
- ii) wiersz dotyczący substancji „Cykloheksylhydroksydiazen 1-tlenek, sól potasowa” otrzymuje następujące brzmienie:

Nazwa (EINECS i/lub inne)	Numer WE	Numer CAS	PT01	PT02	PT03	PT04	PT05	PT06	PT07	PT08	PT09	PT10	PT11	PT12	PT13	PT14	PT15	PT16	PT17	PT18	PT19	PT20	PT21	PT22	PT23
„Cykloheksylhydroksydiazen 1-tlenek, sól potasowa		66603-10-9						6	7	8	9	10	11	12	13										

2) Na stronie 31, w załączniku IV:

We wszystkich wierszach dotyczących substancji „5-chloro-2-(4-chlorfenoksy)fenol” numer WE zastępuje się numerem „429-290-0”.